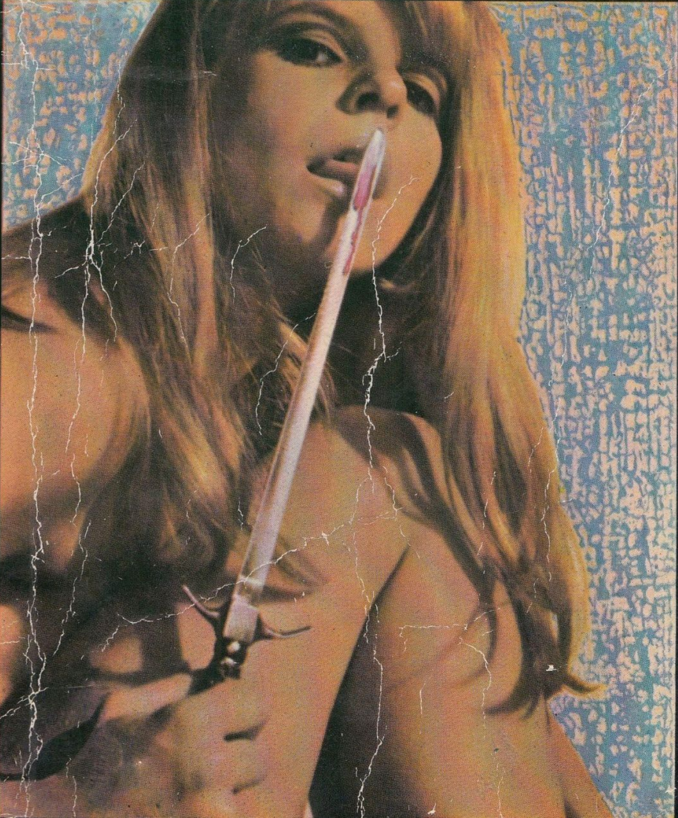
kör eşek sokağı

Milliyet
YAYINLARI
KARA DİZİ

ALFRED HITCHCOCK'un seçtikleri

KÖR EŞEK SOKAĞI

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI
KARA DİZİ

Birinci baskı: Ekim 1971

**Bu kitap ÖZAYDIN matbaasında dizilmiş,
MİLLİYET tesislerinde basılmıştır,**

Alfred HITCHCOCK'un seçtikleri

kör eşek sokağı

Türkçesi:

Özer YELÇE - Neşe OLCAYTU

KÖR EŞEK SOKAĞI

Rosemary TİMPERLEY

GERÇEKTEN burada olduğuma, **bu** işi yapacak cesareti kendimde bulduğuma bir türlü inanamıyorum. Valizimi hazırlayıp trene, vapura, yine trene, sonra da bir taksiye binmiş; bozuk fransızcamla şöföre sakin ve çok pahalı olmayan bir otel bilip bilmediğini sormuştum. Şöför «Tabii... Sizi güzel bir otele götüreyim,» demişti; işte şimdi ben de o **«Güzel otel»** deyim.

Saat gecenin onu. O evden ayrılalı oniki saat bile olmadı. **«Yuvam»** ya da **«Evim»** olarak değil, ama her zaman **«o ev»** diye düşüneceğim orasını; çünkü olunabileceğinden de mutsuz olmuştum orada. Mutsuzluk öylesine yoğundu ki, bir hastalık gibiydi sanki; kendimi bedenen hasta hissediyor, ancak bu evden uzaklaştığımda iyileşiyordum.

Artık, sonsuza kadar dönmeyeceğim geriye. O adamı da bir daha görmeyeceğimi düşünmek; beni ciğerlerime çektiğim temiz hava, içtiğim taze su ve saçlarımı okşayan rüzgâr gibi etkiliyor.

Aslında burası da özgür olabilmek için biraz tuhaf bir oda. Neredeyse küf tutmuş. İki kişilik olduğundan, koskoca bir de dolap yerleştirilmiş çifte yatağın yanına. Duvarlarda kötü yapılmış manzara resimleri, masada bir reklam takvimi ve takvimin her sayfasında bir özdeyiş var. Bir yanda fransızca yazıyor, öte yanda flamanca. Belçika'dayım.

Niçin Belçika'yı seçtim? Burada beni bekleyen bir çocuk var çünkü. Uzun yıllar önce ilk Avrupa tatilinde ana-babasıyla buraya gelen ve burada çok mutlu olan bir çocuk! O işte çocuk bendim. Savaştan, Nazilerden, savaşın Avrupa ülkelerine getirdiği kötülüklerden önce gelmiştik Bruges'e. Gerçekten çok mutluydum. Belleğimde yeşil aynalara benzeyen kanalların, masalardakilerin eşi kuğuların, kapkara elbiseli, kar beyazı yüzlü rahibelerin görüntüsünü hep sakladım. Kiliselerden birindeki mermer Madonna bile hâlâ gözümün önünde.

Özgürüm. Şimdi ne yapacağım? Yıllarca bütün yaşantımı bir gün kaçmak umuduna bağlayıp da sonunda bunu başarınca, önümde apansızın bir çöl belirdi. Vahası olmayan bir çöl! Bu ana kadar kaçışımın ne kadar başarıyla gerçekleştiğini düşünmüştüm. Onun haberi olmadan pasaportumu hazırlamam, valizimi yerleştirmem, bahçenin en uzak köşe-

sinde uyumasını bekleyip sonra bir taksi çağırmam ve yolculuğa başlamam iyi planlanmıştı gerçekten. Amacıma ulaşıp buraya gelmiştim; gelmiştim ya, şimdi ne yapacaktım?

Kapı vuruluyor. Ya oysa, ya beni izlemişse?.

Kapının ağzında durdu. Koskoca bir gölge. Geniş bir çene, sert sert bakan gözler, fakat neden beyaz ceket giymiş?

Oh... hayır, o değil. Kâbus geçti, gelen kat garsonuymuş. Akşam yemeğini geçirerek gelmiştim. Bir tepside kahve, tereyağ, peynir ve ekmek getirmiş. Yemeğimin böyle önüme getirilmesi ne güzel. O evde olsaydım şimdi bulaşığı bitirmeye çalışacaktım.

«İyi geceler Bayan! İyi uykular!»

Garson gitti. Yine yalnızım. Hep yalnızım şimdi. Yıllardır bir arkadaşım olmamıştı. Bu da onun eseriydi. Evlenmeden önceki yaşantımdan her zaman şüphe etmiş, erkek arkadaşlarıma kıskançlığını belli edip onları çevremden uzaklaştırmış; kadın arkadaşlarıma 'asılmış,' böylece bazıları bana olan saygılarından arkadaşlıklarına son verirken, bazıları da onunla ilişki kurup beni görmek gereğini duymamışlardı. Neden evlenmiştim onunla? Kuşkusuz başlangıçta seviyordum. Sevginin ölmesi için bu kadar uzun zaman gerektiğini sanmazdım; fakat öldü şimdi o duygu. Yeni yaşantımı yalnızlığımla kuracağım. Kendi kendime yetmesini öğreneceğim. Yeniden o eski günlerdeki mutlu çocuk olacağım, geri döndüm ar-

tık. Ve şimdi peynir-ekmeğimi yiyeceğim. Özgür hayatımın ilk ekmeğini.

ERTESİ SABAH çan sesleriyle uyandım. Geniş pencereyi açıp oradan balkona atladım. Belfry, Çarşı Alanı'nın karşısındaydı. Sağımda kalıyor ve sabah ışığını aldığı içinde yüksekte görünüyordu. Önce bir melodı çalıp sonra sekizi vurdu; oysa saat yedi buçuktu henüz. Bir anı geldi aklıma: Belfry kulesindeki saat, saat başından yarım saat önce yavaş, tam saat başındaysa yine aynı saatı bu kez yüksek tonla çalardı. Çocukluğumdan bu güne geçen süre içinde yaşlı saatın alışkanlıklarında herhangi bir değişiklik olmamıştı.

Çarşı Alanı canlanmıştı bile. Her yerde hareket, renk vardı. Böyle bir görüntü, insana kendi yaptıklarının ne kadar anlamsız olduğunu daha iyi anlatıyor. Dün cesur bir serüvenciydim, bu sabah küçücük bir gölgeden başka birşey değilim. Böylesine sorumsuz olmak çok güzel, gerçek özgürlüğün ta kendisi. Bu özgürlüğün ne zaman yalnızlığa dönüşeceğini merak ediyorum.

Yemek salonunda tek başıma kahvaltı ettim. Turist mevsimi değil. Onun için tek müşteri benim.

«Mayısta pek kalabalık olmaz» diye açıkladı garson. «Yalnız hafta sonlarında müşterimiz çoğalır, tabii işimiz de güçleşir.»

«Bu gün hafta sonu ama,» dedim. Günlerden cumartesiydi.

«Biraz sonrası için bir öğrenci grupu bekliyoruz. Pazar akşamı dönecekler, yine yalnız kalacaksınız Bayan.»

Garson yanımdan ayrıldı. Tereyağ, çilek reçeli ve bu güne kadar içtiklerimin en lezzetlilerinden olan kahvemle başbaşa bıraktı beni.

Yemek salonu çok ilginç bir yer. Kendimi ufacık hissediyorum burada. Ağır kırmızı perdeler, koca koca aynalar, avizelerle dolu çevrem. Ya burası çok daha iyi günler görmüştü; ya da yaz sezonunu bekliyorlardı.

Beni burada aramak aklına gelmez. Ona hiç Bruges'den söz etmiş miydim acaba? Belki o ilk sevgi dolu günlerde, geceler bu sevgiyi katletmeden... Fakat ona (aklım başıma gelir gibi olduğunda), bir gün buraya gelebileceğimi hiç söylemedim. Burası her zaman benim gizli yerim oldu.

Son çare gizli bir yerde yaşamak, ya daha sonra?

Yeşil Rıhtım! Evet, biliyorum. **Kör Eşek Sokağı** boyunca yürüyüp köprüyü geçince sola dönülecek. Çocukluğumda burada yaptığım ilk yürüyüşteki gibi. Annemle babamı otelde bavulları açarken bırakıp buraya gelmiştim. Kaybolmamak için de kanalı izlemiştim. Kenardaki ağaç yaprakları suyu yeşile boyar.

«Della!»

Birisi bana sesleniyor. Olamaz, kimse bilmiyor

burada olduğumu. O mu acaba? -beni izledi mi- peki ama nerede şimdi? -yeşil su, bomboş gökyüzü - oh, Tanrım!-

«Della, Della!»

Ses, sanki sudan geliyor. Kanalda öğrencilerle dolu birkaç kayık var. Birisinde bir adam ayağı kalkmış elini sallıyor. Kim olduğunu seçemiyorum. Fakat o olamaz; olamaz, çünkü çocuklardan nefret eder. Çocuğum olmasına bile izin vermedi.

Kör Eşek Sokağı boyunca koşup geri döndüm, bütün gün odamdan çıkmadım.

AKŞAM, yemek salonundaki masamda yalnız otururken elliye yakın öğrenci salonu doldurdu. Başlarında iki erkek, iki de kadın öğretmen var. Adamlardan biri bana yaklaştı.

«Della, demek sensin? Bu sabah Yeşil Rıhtımda gördüm seni!» dedi.

Rupert Harman, o evin yakınlarında oturan bir öğretmen. Orada yaşamaya başladığım sırada iyi dost olmuştuk, sonraları...

«Merhaba Rupert! Demek bana seslenen sendin?»

«Hayır, seslenmedim, sadece elimi salladım.»

«Seslendiğini duydum ama.»

Güldü.

«Hayal kuruyordun herhalde. Garder nerede?»

«Burada değil. Yalnızım.»

«Yalnız mı? Şaşırtıyorsun beni. Mutlaka Garder da buralarda bir yerdedir canım!»

«Hayır, onu bıraktım. Geri döndüğünde beni burada gördüğünü ona söyleme, ne olursun, hiç kimseye söyleme!»

«Bak Della, çocuklarla daha bir saat falan uğraşacağım, fakat saat onda hepsinin yatmış olacağını sanırım. Seninle buluşup bir kahve içeriz.»

Grubuna döndü. Çocuklar zaman zaman bize doğru bakıyorlar, ellerim titriyor. Kötü talih, gizlendiğim yerde bile karşıma hiç değilse komşumu çıkardı işte. Ona güvenebilir miyim acaba? Susmasını bilecek mi?

Çarşı Alanı'ndaki kahvelerden birinde Rupert'le karşılıklı oturuyoruz. Hava, dışarıda oturulamayacak kadar soğuk. Birden:

«Ne oluyor sana?» diye sordu.

«Garder'ı dün büsbütün bıraktım. Daha fazla dayanamazdım.»

«Bırakmakta haklısın,» dedi Rupert, kesinlikle ve benden yana. Birkaç yıl önce Garder'ın onunla konuşmasını unutmamış olmalı. Aynı otobüsten indiğimizde karşılaşmış, yanyana yürüyorduk. Kocam, birdenbire ona dönüp:

«Bundan böyle karımı yalnız bırakırsan memnun olurum,» demişti. «Senin gibileri bilirim. Della da her karşılaştığı erkeğe göz kırpan orospulardan.»

Ve Rupert konuşamayacak kadar şaşırmış, Garder da beni eve sürüklemişti âdeta.

«Neden Bruges'i seçtin?»

«Çocukluğumda burada çok mutlu olmuştum.»

«Nasıl yaşayacaksın?»

«Yazacağım.»

«Evlenmeden önce yazardın, değil mi?»

«Evet.»

«Neden bıraktın?»

«Garder kıskanıyordu. Beni, yazı yazarken görünce sanki başka bir erkekle yatarken yakalamış gibi kendinden geçiyordu. Fakat yeniden başlayabilirim. Şimdi özgürüm.»

Kahveye doğru bir adam yaklaştı. Camlı kapıdan silûeti seçilebiliyor ancak. Kısa boylu, geniş omuzlu. Yüzü gölgede kalıyor.

«Della, ne oluyorsun?»

Adamdan ayıramıyorum gözlerimi. İçeri girip bir masaya oturdu, Garder değil.

«Ne oluyorsun?»

«Birşey yok, şu adamı Garder sandım.»

«Seni ele geçirmesine izin vermemelisin.»

«Evet, öyle!»

Alanı geçip otele dönerken geniş omuzlu bir adam yanımızdan geçti. Bir saniye süreyle onu da Garder sandım. Rupert'e söylediğimde şaşırdı.

«O mu? Garder'a hiç benzer tarafı yok. Sinirlerin iyice bozuk senin. Kendini böyle bırakmamalısın Della!»

Bense, korkuyordum...

ERTESİ GÜN, pazardı, Bruges'nin turist günüydü. Otobüslerle gelip sokakları doldurdular. Bru-

ges'nin yerli elbiselerini giymiş bebekler satın alıp faytonlarla geziyorlardı.

Çoğunluğu, çevre illerden gelen Belçika'lılardı; aralarında, Fransız, İngiliz, İtalyan, Amerika'lı ve Japon turistler de vardı. Çarşı Alanı şimdi koskoca bir oto parkına dönüşmüş, bir trafik kâbusu başlamıştı. Yine de pek çokları alanı çevreleyen kahvelerde oturup egzoz dumanı ve toz karışımı havayı soluyor, mutlu bakışlarla geleni gideni seyrediyorlardı. Turistlerle alışverişi olmayan yerliler, gizlenecek bir yer buluyor; Belfry'nin çanları, bu çılgın dünyaya zamanı bildirme görevini sürdürüyordu.

Belfry kulesine çıkmaya karar verdim. Merdiveni dörtyüz basamaktan fazla ve turistlerin pek çoğu da böyle bir tırmanmayı göze alamayacak kadar şişman olduğundan, biletimi alıp tırmanmaya başladığımda yalnızdım.

Başlangıçta merdiven basamakları genişti, tutunacak bir trabzan da vardı. Fakat yükseldikçe basamaklar daraldı, trabzan da yerini kalın bir halata bıraktı. İçerisi hemen hemen karanlık. Yukarı bakınca birkaç basamak merdivenden fazlası görünmüyor, çünkü tırmandığım merdiven spiral. Bu, ürkütücü bir görüntüydü, yüreğim hızla çarpmaya başladı. Keşke gelmeseydim buraya. Kendimi tuzağa düşmüş hissediyordum. Fakat sona çok yaklaştığım için geri dönmek, tırmanmaktan daha güç olacaktı.

Aşağıya birisi insin diye dua ediyordum? Tabii birimizin ötekine yol vermesi gerekecekti. Çeşitli yerlerde bir insanın, diğeri geçerken durabileceği sa-

hanlıklar vardı ama merdivenlerden iki kişi geçemezdi. Ya karşıma Garder çıkar da...

Bu düşünce bütün bedenimi felce uğrattı Taş duvara dayanıp korkumu yenmeye çalıştım. Garder Bruges'e, Belfry'nin merdivenlerine nereden gelecekti? Saçma bir düşünceydi, biliyorum. Ama... o her yerdeydi.

Sonunda kulenin tepesine çıktım. Bruges, aşağıda kırmızı damlardan, yeşil ağaçlardan, gümüş kanallardan oluşan bir halı gibiydi. İnsanlar o kadar küçüktü ki, durduğum yerden onlara bakan biri, kendini Tanrılar kadar büyük hissedebilirdi. Toparlanmam için daha iyi bir yer seçemezdim. Rüzgâr esiyor, güneş parlıyor, yaşamak değer kazanıyordu. Yalnızca hayatta olmak bile yeterdi, başarı ya da başarısızlık önemli değildi. Umut ve düş kırıklığı, aşk ve nefret hep geride kalmıştı. Bunlar insanların uydurdukları şeylerdi aslında. Gerçek olan; serin, temiz havayı içine çekip güneş ışınlarını çıplak teninde duymak, aşağıdaki güzellikleri görebilmekti. Evet, sadece hayat verebilirdi bu zevkleri. Ölümden daha kötü bir talih olamazdı. Herhalde bu yüzden, nefreti büyük olanlar katil olabiliyorlardı. Bir insanın yaşantısına son vermek ondan alınacak en büyük intikam olurdu, diğer bütün kinler, bunun yanında etkisizdi. Garder'ın da bana eskisi gibi hükmetmesi için beni öldürmesi gerekti. Ki bunu yapamazdı artık. Şu halde ondan korkmam için hiçbir neden yoktu.

Yine de, nerde olduğumu bilseydi, kuşkusuz, be-

ni öldürmeye çalışırdı. Yanımda olsaydı, kolunun birini omzuma dolayıp korkuluktan aşağı itiverirdi beni. Ta aşağıya, parketmiş arabaların üzerine düşerdim.

Burada uzun süre kalıp aşağıya bakarsam, Garder'ın arkamda durup beni ittiğine, giderek itmesinin daha güçlendiğine sahiden inanacağım.

Böyle dalmış düşünürken, birden büyük bir gürültüyle Belfry'nin saatı vurmaya başladı. Yarı yarıya sarktığım korkuluktan geri sıçradım.

Saat hayatımı kurtarmıştı.

Tekrar merdivenlere yürüyüp aşağı indim. Döne döne, bacak kaslarını yorgunluktan bitiren bir iniş! Sonunda gri renkli, soğuk bilet gişesiyle, hatıra eşyaları satan dükkân dışında boş olan giriş holüne vardım. Açık havaya çıktım, fakat ben aşağı ininceye kadar hava değişmiş, gökyüzü bulutlanmıştı.

Kör Eşek Sokağı'nı izleyip geri döndüm. Bu kez sola dönüp, Yeşil Rıhtım'a yönelmektense sağa kıvrılmayı tercih ettim. Dijver boyunca yürüyüp Beguinage'i geçtim; çocukluğumda güzellik ve sükûnetin sembolü olarak tanıdığım **Aşk Gölü**'ne vardım.

Sessizlik, **Aşk Gölü** üzerinde dolaşan bir bulut gibiydi. Solunan hava bile değişikti. Buna rağmen sinirlerim gergindi. Bir sıraya oturdum, ağaçların altında, birşeyler olmasını bekledim. Yarı yarıya boğulmuş hissediyordum kendimi.

Renkler karardı, gölün yeşil suları bile koyulaştı. Etrafta kimsecikler yoktu, tek başımaydım.

Dünyanın son gününe tanık olacak en son canlı yaratık gibiydim.

Rüzgâr, yaprakları hafifçe oynattı. Sonra birden şimşekler doldurdu gökyüzünü. Ak ışıklar aydınlattı ortalığı. Çocukluğumda şimşeğin, Tanrı'nın bakışı olduğunu söylerlerdi. Dünyaya kısacık bir bakışı, çünkü daha uzun bir bakış hepimizi yakabilirdi.

Derken şimşeği gökgürültüsü izledi, arkasından sağnak halinde bir yağmur indi Miyop gözlerim damlaları iyi seçemiyor, yağmuru sis gibi görüyordu.

İşte bu 'yağmur-sis' perdesinin içinden Garder çıktı. Giderek bana yaklaştı, korkudan felce uğramıştım, kaçamadım. Sadece ellerimle yüzümü örtüp, hiç değilse olacakları görmemek istedim. Uzun süre orada öylece oturduktan sonra ellerimi indirdiğimdeyse, fırtına dinmiş, güneş parlamaktaydı. Garder'dan bir iz yoktu hiçbir yerde.

Bu defalık beni bıraktı. Fakat onun, burada olduğunu biliyorum...

O GECE, alandaki aynı kahvede Rupert sordu:
«Fırtınada neredeydin bugün?»
«Aşk Gölü'nde. Ve Garder'ı gördüm.»
«Yani?.. Seni izlediğini mi söylemek istiyorsun? Ne dedi peki?..
«Hiçbir şey söylemeden gitti.»
«Pek Garder'ın yapacağı şey değil bu!»

«O Garder'dı ama.»

«Mutlaka düş görmüş olacaksın Della.»

«Hayır! Düş değildi.»

«Gittiğini söylüyorsun ama.. Tam olarak ne olduğ[illegible]latsana.»

[illegible] görmedim. Çünkü korkudan gözlerimi kapatmıştım.»

«Della, sağlık durumunun iyi olmadığını sanıyorum.»

«Hayır, henüz delirmedim! Garder'la yaşarken çıldırmaktan korkuyordum, ama ondan kaçar kaçmaz bu korkudan da kurtuldum. Huzura kavuştum yani. Garder bana aklımı kaçırtacaktı neredeyse, ama tam zamanında ondan kurtuldum.»

Bu sırada kahveye bir kız girip Rupert'in arkasındaki masaya oturdu. Onüç yaşlarında gösteren, ince yapılı, iri gözlüydü. Beyaz blûzla, koyu renk bir eteklik giymişti. Çok sessiz duruyor, yiyip içmek için birşey ısmarlamıyordu. Sanki onu daha önce görmüştüm. Herhalde Rupert'in grubundandı.

«Çocukların gece yalnız çıkmalarına izin veriliyor mu Rupert?»

«Saat on'dan sonra, hayır! On'da yatmış olmaları gerekir, ama birbirlerinin odasına gidip saatlarca oturuyorlar.»

«Ya o kız?»

Dönüp baktı, fakat masa boşalmıştı.

«Belki arkamdan beni tanıyıp uzaklaşmıştır,» dedi. «Nasıl birşeydi?»

«İnce, esmer, iri siyah gözlü.»

«Yarın kahvaltıda bana göster onu.»
«Öyle birşey yapmayacağımı bilirsin.»

YİNE de ertesi sabah kızı aradım öğrenciler arasında, yoktu. Rupert masama gelip sordu:
«Dünkü suçlu hangisi?»
«Burada yok!»
Güldü.
«Kimden yanasın Allahaşkına?»
«Her zaman çocuklardan yanayım.»
«Burada kalacağına bizimle geri dönsene.»
«Yapamam!»
«Karımla ben, sana elimizden gelen yardımı yaparız. Gerekirse, Garder'a karşı da koruruz seni.»
«Kimse beni Garder'a karşı koruyamaz.»
«Biz gidince otel bomboş olacak ama.»
«Siz gelmeden de bomboştu.»
«Bu sessiz koridorlarla koskocaman odalarda yalnız kalacaksın.»

Sonra çocukların yanına gitti. Birkaç dakika sonra da dönüş hazırlıklarına başladılar. Hepsi otobüsle Ostend'e, oradan gemiyle yurda döneceklerdi.

Yurt mu? Benim için yurt neresiydi ki?

Öğleden sonra aynı kızı yine gördüm. Demek, Rupert'in öğrencilerinden değildi. Yeşil Rıhtım'da korkuluğun üzerine oturmuştu. Kendi kendine çok mutlu olmalıydı. Bulunduğu yerin büyüsüne öylesine kapılmıştı ki, birşeyler söyleyip bu büyüyü bozmak

istemedim. Uzaklaşıp ben de korkuluğun bir kenarına oturdum.

DAHA SONRA Beguinage'e gittim. Orada, Benedictine rahibelerinin evleri ağaçlarla çevriliydi. Bir zamanlar Beguine adında birisi burada bir tarikat kurmuş, yedi yüzyıl boyunca rahibeler bu evlerde dua etmişler. Sanki onların sükûnetinden bir bölümü havada kalmıştı.

Bu şehir içindeki şehri yüksek bir duvar çevreler. Tek giriş yeri, kanallardan birinin üzerindeki köprünün ucundaki kapıydı.

Kapıdan geçince sessizliğin havadan indiği sanılır. Evlerden hiç gürültü gelmez. Boş sanabilirsiniz onları. Böylesine bir sessizlik, hayatın dışında kalıyor. Ne çocuk ağlaması var, ne köpek havlaması. Ne sabırsızlıkla yükselen bir konuşma, ne de bir kahkaha! Uzaktan kara elbiseli, beyaz türbanlı birinin kiliseye girdiğini gördüm. Herhangi yüzyılda yaşamış biri olabilirdi bu rahibe. Burada zaman kavramı hemen yoktu.

Ansızın yine o kızı gördüm. Sırtını bir ağaca dayayıp çimenlere oturmuş, bacaklarını uzatmıştı. Önünden geçerken kendisine gülümsedim.

«Merhaba» dedim.

«Merhaba!»

«Birkaç kere daha gördüm seni.»

«Gördünüz mü?»

«Evet, öğrencilerden olduğunu sanmıştım.»

«Hayır, annem babamla beraberim. Yalnız dolaşmama izin veriyorlar.»

«Burasını sevdin mi?»

«Çok! Bir gün yine mutlaka buraya geleceğim.»

«Nereden biliyorsun?»

«Eminim buna. Rahibe olmayı bile düşünebilirim.»

«Düşünmek yetmez, biraz da bu iş için yeteneğin olmalı.»

«Yani, buraya çağırıldığımı mı hissetmeliyim? Sanki çağırılmış gibiyim zaten. Bir gün mutlaka döneceğim. Belki rahibe olurum, belki de reddederler beni.»

Sanki bu konuşmayı daha önce de yapmıştım ben.

«O sırada, Bayan, Bayan!» diye bir ses duydum.

Evlerden birinin kapısından bir kadın çıkmış, bana sesleniyordu. Yardım istediğini sanıp koştum, fakat bu evin sadece ziyaretçilere açık olduğunu ve rahibenin de beni gezdirmek istediğini öğrendim. Küçük kızı da gelmesi için çağıracaktım, fakat oturduğu yere bakınca göremedim. Herhalde korkutmuştum onu. Yine yıllar öncesi geldi aklıma. Ben de burada böyle korkmuştum bir zaman. Aynı şekilde kaçmıştım. Çünkü orta yaşlı bir kadın, durup dururken benimle konuşmaya başlamıştı. Çocukluğuma rağmen kadında bir tuhaflık olduğunu sezmiş, bana arkasını döner dönmez kaçmıştım ordan. Kara el-

biseli, kara saçlı, ince yapılı ve acayip bakışlı olduğunu hatırlıyorum. Biraz dengesizdi galiba. Yine de ona bir yakınlık duymuştum içimde.

«Bu taraftan, Bayan!»

Rahibe yol gösteriyordu bana. Mutfağı, holü geçtik, bir koridoru izleyerek yatak odasına geldik. Bir zamanlar başka bir rahibenin uyuduğu odayı görmek istiyordum, fakat kapının ağzında Garder duruyordu.

Hayır, olamaz! Garder değil, sadece koridorun tavanını tutan kirişlerin gölgesiydi bu. Odaya girmedim, kapıdan bakmakla yetindim. Sonra aceleyle geri dönüp dışarı, ağaçlara ve yeşil çimenlere koştum.

Buz gibi bir ter boşanmıştı bedenimden. Ve korkudan titriyordum.

Kutsal Kan Kilisesi'nin yanında küçük bir bar vardı. Dışarıdaki parlak güneş ışığının yanında içerisi karanlık gibi duruyordu. Öğle yemeğine kadar olan süreyi doldurmak için bara girip bir bardak şarap istedim. Sadece birkaç müşterisi vardı, onlar da miyop gözlerim için loş ışıkta birer karaltıdan başka birşey değillerdi Pencerenin yanına oturup gelip geçeni seyre başladım.

Birden başımı çevirmek geldi içimden. Loşluğa alışan gözlerim şimdi içerdekileri daha iyi seçebiliyordu. Bunlardan birini Garder'a benzettim. Aynı geniş omuzlar, aynı köşeli çene ve çatık kaşlar. Beni süzüyordu. Şarabımı bırakıp dışarı fırladım.

Aslında ondan kaçmak budalalıktı. Burada ol-

duğumu bildikten sonra her zaman karşıma çıkıp yakama yapışabilirdi. Neden yapmıyordu, peki? Neden bu kedi-fare oyununu sürdürüyor? Sonunda dayanamayıp, «Kazandın. Tekrar o eve götür beni!» dememi mi bekliyordu?

Hiçbir zaman yapmayacağım bunu. Bitkinlikten ölünceye kadar beni izlese de geri dönmeyeceğim. Çok kalabalık, güneşte uzayan gölgeler kaldırım taşlarına vuruyor.

Otele dönüp anahtarımı aldım. Bütün öteki boş odaların anahtarları, yerlerinde asılı duruyor. Rupert'in koskoca koridorlardan söz ettiğini hatırlıyorum. Benim odam da yankılar yapan bu koca koridorun sonunda.

Yani, Garder gelse, kimse çığlığımı duyamaz.

Bu ana kadar korkumu yenmeyi başardım. Fakat şimdi bütün ağırlığıyla üzerime çöktü. Gözlerimi karartıyor, sesimi kısıyor, soluğumu kesiyor.

Yatağın kenarına oturdum, korkudan felce uğramış gibiydim. Kaçışımın maskaralıktan başka birşey olmadığını, düşler içinde yaşadığımı, giderek bu düşleri gerçekten daha da gerçek sanmaya çalıştığımı biliyordum.

Dışarıda Belfry yediyi vuruyor. Yemek vakti!

Ya aşağıdaki o büyük, kırmızı perdeli, koskoca avizeli salona indiğimde Garder'ı bir masanın başında beni bekler bulursam?.

Evet. Orada! Ve ben girince ayağa kalktı.

«Ah, Bayan!»

Hayır, Garder değil bu, otelin sahibi. Bacakları-

nı dinlendiriyordu herhalde. Cumartesiden beri durmaksızın çalıştı bütün otel personeli. Gelecek hafta sonundaki turist akınına kadar dinlenecekler. Ya ben nerede olacağım gelecek hafta sonunda?

Yemeği çabucak bitirip odama döndüm. Her yer sessiz. Yatağın kenarına ilişip döşemeye diktim gözlerimi. Dakikalar geçti, hava karardı. Pencereye gidip bomboş alana baktım. Sonra yine tek başına yürüyen kızı gördüm. Binaların ardından çıkan bir gölge kıza yaklaştı, peşisıra yürümeye başladı. Sonra her şey o kadar çabuk oldu ki, bağırmaya bile vakit bulamadım. Gölge bir adam biçimini aldı. Tanıdık, geniş omuzlu, kalın boyunlu, köşeli çeneli bir adam. Kıza saldırdı, yere devirdi. Şaşılacak bir hızla ırzına geçti kızın, sonra kolunu boğazına sardı, boğup, öldürdü onu.

Haykırdım, haykırdım...

Otelin sahibi, zedelenen hançeremden hâlâ kısık hıçkırıklar çıkarken odama daldı.

«Ne oldu Bayancığım?..»

«Cinayet!.. Bir cinayet!.. İşte orada, aşağıda. Bakın!»

Eğilip pencereden baktı, alan bomboştu.

«Bayan, düş görüyordu herhalde.»

Ve sonra düşünceli bir halde çıkıp gitti.

Yatağa uzandım. Titriyor, hıçkırıklarla sarsılıyordum. Şimdi biliyorum o kızın kim olduğunu. Çocukluğumun o mutlu dünyasına dönmek umudum olmadığını da biliyorum, burada, bu güzel Bruges şehrinde bile. O çocuk öldü, Garder öldürdü onu. Yeni-

den dünyaya getirme imkanım da yok. Garder'a ait olmayan, benim bile ruhumun ve bedenimin dışında kalan tek şeydi o. Yaşadığı sürece artık ona erişemezdi Garder. Onu, o evin bahçesinde uyurken bıraktım, verdiğim kahveyi içip derin bir uykuya dalmıştı. Fincanın içinde ölüm vardı Garder için. Gerçekteyse, ondan kaçmak isterken, sadece kendimi bütün bütün ona vermeyi başarabilmiştim, çünkü bir **katil**, sonsuza kadar **kurbanına aittir; kurbanı** da **katile...**

Yarın yeniden o eve döneceğim. Garder, sahibim... Beni orada bekliyor. İkimiz de yine bundan böyle birbirimize aitiz: çünkü Garder'i öldürdüm ben.

EŞLERİNİZİ SEÇİN

Ronald BLYTHE

BÜYÜKBABAM:

«Dans bilirsin, değil mi?» diye sordu.

Şöminenin titreşen alevlerine dalmıştım. Büyükbabamın oturduğu koltuk gölgede kalıyordu. Birden düşüncelerimden sıyrılarak ona döndüm. Alevler, karanlığın içinden cep saatına ve gözlerine vuruyordu. Yaşına rağmen şık giyinmeye çok önem verirdi.

«Bizim zamanımızda balolar olurdu,» dedi. «Yaz kış böyle danslı eğlenceler yapılırdı. Siz gençler bu yaz balolarını bilmezsiniz! Evlerin altı üstüne gelirdi. Camları açardık. Müzik kırlara doğru uzanır, her taraf çınlardı. Bunlardan birini hatırlıyorum da... O yaz balosunu hep unutmak istemişimdir. Senden gençtim. Onsekiz yaşında ya var, ya yoktum. Genç bir delikanlıydım henüz...»

İlgileniyormuş gibi;

«Yaz balosu mu? O da ne demek?» diye sordum.

Soruma karşılık vermeden devam etti. Solgun gözlerinde hafif bir pırıltı dolaşıyordu.

«Campionlar'daydı... Oysa daha önce hiç yaz baloları vermezlerdi,.»

Campionlar'ın evini biliyordum. Küçük bir tepenin üstündeydi. Şimdi bomboş... Kestane ağaçlarının arasından kapkaranlık pencereleri görünürdü. Gizli köşelerde kır tanrılarının saklandığı, yıkık dökük çardakların bulunduğu bir bahçesi vardı. Irmağın suları taştıkça kurumuş ağaçlar yeşerirdi. Ara sıra, bir mevsimliğine kiralayanlar olurdu burayı. Kuşların yuvalarını yaptıkları, terk edilmiş bir yerdi. Oysa çok güzel bir evdi.

Büyükbabamın orayı bilmesine şaştım. Sık sık anılarını anlatan bir insanın, Campionlar'ın evini bildiği halde buradan hiç söz etmemiş olması, büyük bir unutkanlıktı doğrusu.

«İlk gittiğim baloydu,» diye devam etti. «Başlangıç için daha iyisi de düşünülemezdi! Çok da önemliydi. Dolly ve ben, davet edildiğimizde çok sevinmiştik. Campionlar'ın konukları gazetelere geçerdi. Oraya çağrılmakla bütün yıl tenisten en şık balolara kadar bütün yollar açılırdı artık insana... Dolly teyzeni bilirsin. Bunları kendisine söylediğimde, burnunu kıvırıp terbiyesizlik ettiğimi söyledi. Oysa benden daha çok heyecanlandığını biliyordum. Sanki baloya değil, kendi düğününe hazırlanıyormuş gibi elbiseler dikindi, süslendi...»

Eğilip ateşi karıştırdı. Alevler duvarlarda gölgeler yapıyordu.

«Ve Campionlar'ın balosuna gittik! Çok şık bir araba kiralamıştık. Dolly, elbisesini ta akşamüstünden giymişti; baloya gece dokuzda gidecektik.»

Gülümsediğimi fark ederek parmağını salladı:

«Dolly çok iyi kızdı. Başka türlü düşünmeni istemem.»

Onun için her zaman çok iyi şeyler düşündüğümü söyledim. Bir an önce çay gelse de bu geçmiş günleri dinlemekten kurtulsam, diye düşünüyordum.

Nedense yaşlı insanlar böyle şeyleri anlatmaya bayılırlar. Akşam bastırıyordu. Havaların erken karardığı günlerdi. Işık demetleri parlak eşyalar üstünde yansıyordu. Perdeleri henüz kapamamıştık. O anda büyükbabamın yılların verdiği o ağırbaşlılığına imrendiğimi hissettim.

İlgilenmediğimi düşünmesin diye, alaylı tavrımı gizleyerek;

«Eğlendiniz mi bari?» diye sordum.

«Hiç de eğlenemedik,» dedi. «Hele balonun başında çok sıkıldık. Fakat çok garip bir gündü benim için. Hem de çok mutlu olduğum bir gündü denebilir.»

Bir an durdu. Ciddiye alıp almayacağımdan emin olmak istiyormuş gibi baktı. O zaman bu anlattığı hikâyenin pek olağan sayılamayacağını sezer gibi oldum. Yıllardır unutamadığı ve henüz çözümleyemediği, durmaksızın üzerinde yorumlar yaptığı bir olay olmalıydı. Böyle olayların ancak yılların geçmesiyle

aydınlanacağını tahmin edebiliyordum. İlgilendiğimi fark etmiş olacak; koltuğunun arkasına yaslandı. Tekrar konuşmaya başladığında, yaşlı insanların gençlere anılarını anlatırken çöken sıkıntılı hava dağılmıştı.

«Campionlar'a geldiğimizde, çok heyecanlıydım. Eldivenlerimin içinde ellerimin terlediğini hissediyordum. Oysa henüz hiç dansa kalkmamıştım. Dolly, Mickey Tranter'le dans etmeğe başladı. Mickey'i tanımazsın; buradan gideli yıllar oldu. Been de yaşlı hanımların yanında ayakta kalmıştım. Bu tip yaşlı kadınlar, o günlerde böyle balolara gelmeye bayılırlardı. Bir köşede oturup yelpazelerini sallayarak etraflarını dikkatli dikkatli süzerler; insanın içine sıkıntı verirlerdi. Aslında Dolly ile dans etmemiz gerekiyordu; benim bu halimden rahatsız olmuştu. Önümden her geçişinde bana üzgün üzgün bakıyordu. Benim eğlenemiyor oluşum onu sıkıyordu; kendisi de tedirgindi. Gerçekten diken üstünde oturuyordum. 'Hiç gelmemiş olsaydım,' diye düşünmeye başladım. Yanımdaki ihtiyarlara da dedikodu oluyordum.

«Sonunda bahçedeki limonluğa çıktım. Büfeyi oraya hazırlamışlardı. Bu limonluğu gördün mü bilmem? Çok güzeldir. Bahçe gibi oturulabilirdi orada. 'Belki bir içki alır, neşelenirim,' diye aklımdan geçirdim. Pek içki de içmezdim aslında.

«İşte her şey orada başladı. Limonlukta kimse yoktu. Yalnız arkası dönük bir kız oturuyordu. Ona birinin geldiğini belli etmek için hafifçe öksürdüm.

Bakmadı bile... Amber çiçeklerinin arasında oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Kendime bir meyve suyu aldım. Herhalde bardağın ve kepçenin sesini duymuş olacak, bana döndü. Benden de çekingen duruyordu. Ona vermek istedim, sadece başını sallayarak gülümsedi; hiç konuşmadı. Birini beklediğini düşünerek, elimdeki bardağı bir dikişte yuvarlayıp dışarı çıktım. Arkamı döner dönmez kalkıp onun da geldiğini fark ettim. İkimiz de yavaş yavaş yürüyorduk. O kalabalık salona tekrar girmek istemiyordum zaten, ama başka çare de yoktu. Kapıya geldiğimizde, ona yol verdim. Salondakilerin yanımdaki güzel kızı göreceklerini düşünerek gururlanıyordum.

«Nicholas, insanın gençliğiyle olgunluk yaşları arasında, görünüşünde de büyük değişiklikler olur. O zamanlar solgun yüzlü, zayıf bir çocuktum. Kadınlar benimle dans etmeyi pek istemezlerdi sanırım; ancak incelik olsun diye, kırmamak için davetimi kabul ederlerdi.

«Siyah kostümlü erkekler, karışık figürlerle eşlerini döndürüyor, valsin hafif müziğiyle pistte kayıyorlardı sanki. Doğrusunu söylemek gerekirse, böyle dansları becerebilmem için yılların geçmesi gerekirdi. O anda gülümseyerek seyrettiğim baloda içimden, inanır mısın, ağlamak geldi...

«Çekip gitmeye karar vermiştim. Kendimi böyle bir eğlencenin çok dışında hissediyordum. Yanımda duran sessiz sedasız kızcağızı unutmuştum bile... Bir an önce kalabalığın arasından sıyrılıp kapıya varmayı istiyordum.»

Durdu. Ateşe bakıyordu. Orada birşeyler görüyordu sanki. Hikâyeye tekrar başladığında, duraklaya duraklaya, yanlış bir kelime kullanmamaya dikkat ederek konuşuyordu. Sanırım, bu olayı ilk olarak anlatıyordu.

«Acaba limonlukta bana dans etmeyi mi teklif etmişti, diye düşünüyordum. Belki bu yüzden gelmişti salona kadar benimle. Her neyse, ben pistin boş olduğu bir anı kollayıp kapıya doğru gidecekken kendimi dans ediyor buluverdim. Şu anda bile o anda duyduğum korkuyu hissedebiliyorum. Dansı beceremeyeceğim korkusuyla müzikten de nefret eder olmuştum. Bu, orta sınıf insanlarının bir kompleksidir. Birden böyle bir geceyi değerlendirip bu kompleksimden kurtulmayı düşündüm belki de...

«Dans ederken kendimden bu kadar emin olacağım hiç aklıma gelmezdi Güzel kızla valsin ritmine uyduk; biz de buraya eğlenmeye gelenler arasına katıldık.

«Uzun süre dans dışında hiçbir şey düşünmedim, duymadım... Çok uyuyorduk birbirimize. İyi dans eden kişinin karşısındakini idare edebileceğini söylerlerdi de inanmazdım. Meğer olabiliyormuş. Artık ilk anki korkum ve heyecanım yatışmıştı; rahatlamıştım. Çevreme bakınmaya başladım. Aslına bakılırsa, bu cesaret, bana sadece bir gösteriş tutkusundan gelmişti. Kızın uzun mavi etekleri ihtiyar hanımefendilere doğru uçuşuyordu. Oradaki bütün delikanlılar beni kıskanıyordu. Peki Dolly ne düşünü-

yordu acaba? Kavalyesi de pek ağır dansediyordu doğrusu. Oysa biz göklere uçuyor gibiydik.

«Herkes bize bakıyordu... Birden tuhaf bir korkuya kapıldım. Ve bu endişeyle bir dönüşü berbat ettim. Kızdan özür dileyerek kendisine doğru eğildim. Hafifçe gülümsedi ve bana cesaret verdi. O anda, karşılaştığımızdan beri bir tek kelime konuşmadığını fark ettim. Ama ben de hiç ağzımı açmamıştım. Üstünde durmadım... Valse devam ediyorduk...

«O arada orkestra yavaşlıyor gibi geldi bana. Müzik duyuluyordu ama, sanki ilk andaki büyüsü kalmamıştı. Orkestra şefinin durdurmasını bekliyor gibi bir halleri vardı. Üzerime bir ağırlık çöktüğünü hissediyordum. Kızın da bunu fark etmiş olması gerekirdi. Ne var ki o, buna rağmen eskisinden daha canlı ve neşeli bir tempoda devam etti. 'Neşeli' diyorum ama, aslında müziğin yavaşlamasına meydan okurcasına bir zorlamaydı bu. Uzun uzun anlattığıma bakarsan, dansımız saatlarca sürmüş gibi gelebilir sana. Oysa topu topu sadece birkaç dakika devam etti.

«Pist boşalmıştı... O anda içimden kaçmak geliyordu. Bir ara gözüm Dolly ve Mickey'e takıldı. Şaşırmış görünüyorlardı. Müzik, kulağıma gittikçe uyumsuz ve kötü gelmeye başlamıştı. Kıza teşekkür ederek artık oturmamız gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum. Oysa hemen karşı koydu. Sonuna kadar götürmeyi istiyordu... Ne var ki içimi bir korku kaplamıştı artık... Onu yüzüstü bırakıp hantal adımlarla pistten çıktım. Bir an için direndiğini fark ettim,

ama sonunda kollarını iki yanına sarkıtarak, isteksiz o da arkamdan geldi. Biz pistten ayrılır ayrılmaz orkestra da durdu...

«Doğru limonluğa gittim. O da arkamdan geliyordu. Sessizce ilerledik. Bana çok iyi davranmıştı, onu kıracak bir kabalık yaptığım düşüncesiyle üzülüyordum. Pencerenin önünde durduk. Buraya ilk girişimdeki tavrıyla dışarıyı seyretmeye koyuldu. O anda, ilk karşılaşmamız bir yıl önce olup bitmiş kadar uzak göründü bana.

«Dolly, limonluğa gelip bizi bulduğunda hâlâ camın önünde duruyorduk. Dolly yalnızdı, ama arkasında başkalarının olduğunu fark ettim. Müthiş öfkeliydi. İçinde birikmiş kızgınlık, yüzünden okunuyordu. Beni azarlamaya başlaması bir an meselesiydi. Bunu hemen fark edip arkadaşımın yanında böyle birşey yapmasını önlemek için ona kızın varlığını hissettirmeye çalıştım. Ve tam o sırada garip bir duyguya kapıldım. Sanki kapı aralanmış gibi, limonluğun içine serin bir rüzgâr yayıldı. Bu esintiyle içeri giren ölü eller, uzanıp perdelerin arkasında gizlenmişçesine oturan arkadaşımı yakaladı. Dönüp bakmadı bile... Gittiğinden emindim...

«Dolly arabada benimle hiç konuşmadı. Üç mil kadar böyle sessiz sessiz oturduk. Her an hırsla bağırmasını bekliyordum. Gerçekten de beni payladı. Ama bunun nedenine inanamayacaksın, Nicholas.

'Sarhoşsun!' dedi. 'Sarhoşsun!'

'Peki, Dolly, ne yaptım, söyler misin?' diye yal-

vardım. 'Öyle kızgın kızgın oturacağına, ne yaptığımı söyle, lütfen.'

'Peki söyleyeyim,' dedi. 'Babama da anlatacağım... Tek başına piste çıkıp vals yaptın! Sarhoş değilsen, o zaman...' Durdu, sonra 'O zaman delirmiş olmalısın!' dedi.»

Büyükbabamın hikâyesi bitmişti.

«Peki o kızı bir daha hiç görmedin mi?» diye sordum.

«Hayır,» dedi... Herhalde bir hayaletle dans etmişti...

GÖLGESİZ KADIN

Collin BROOKS

HABERTHATCH'A geldiğimin üçüncü günüydü. Bayan Smiff'teki gariplik, ilk olarak o gün dikkatimi çekti. Güzel bir kadındı; bunun ötesinde bir özelliği olduğu üzerinde hiç düşünmemiştim bile. İlk bakışta, kasabalı bir duldu.

Yazın üç haftasını bu küçük kasabada geçirmeye gelmiştim. Kuzenim Roger Vicary'nin evinde kalıyordum; bu süre için kiralamıştım. **«Psikoloji Üzerine Yazılar»** adlı eserim üstünde son düzeltmeleri yapıyordum. Böyle sessiz bir kasabada çalışmak istemiştim. Kitabım bir Amerikan kuruluşunun yardımıyla okuduğum üniversitenin yayınları arasında çıkacaktı. Bayan Smiff, evin işlerini yapıyordu. Ücreti, kiraya dahildi.

Kuzenim papazdı. Tabii onun gibi bir adamın

böyle güzel bir kadını hizmetçi diye seçeceği pek düşünülemezdi. Devamlı hizmetçisi ihtiyar bayan Nobblin, benim kalacağım üç hafta için izne çıkmıştı. Bayan Smiff, onun yerine geçici olarak gelmişti. Sabahları ben uyanmadan gelir ve akşam bulaşıkları yıkadıktan sonra giderdi. Geceleri evde kalmayışı, kasabalıların ahlâk anlayışlarına uygundu. İnsanın herhangi bir cinsel ilişki kurmak istedikten sonra bunu gündüzleri de yapabileceğini akıllarına getirmiyorlardı hiç. Tabii bayan Smiff'le aramızda böyle birşey geçmemişti.

Aklımdan geçirsem de, niyetim yoktu. Bayan Smiff, bana göre az konuşan, sessiz ve kendi halinde evin işlerini yapan bir kadındı. Kasabanın meyhanesinde otururken, gidip gelenlerden onunla ilgili epey bilgi edindim... Bir de meyhaneyi kiraya veren, buranın asıl sahibi Peter Larkin'den öğrendiklerim vardı... Yoksa Bayan Smiff'in kendisiyle pek konuşmazdık. Meyhaneye hemen hemen hergün gider, pipomu tüttürür ve iki bira içerdim. Önceki gelişlerimde Bayan Smiff'i hiç görmemiştim. Bu yüzden, ilk geldiğim akşam sözü kendim açtım. Yakın arkadaşlık kurduğum birkaç kişi de bu konuda fazla birşey bilmiyorlardı.

Bayan Smiff, çok sessiz ve silikti. Bu yüzden, kendisini fark etmemiş olmam normal sayılırdı. Ancak geldiğimin üçüncü günü dikkatimi çeken birşey oldu.

Kuzenimin çalışma odasındaydım. Uzun, Fransız tipi pencerelerden güneş süzülüyordu. O pazar

hava çok güzeldi. Bayan Smiff, sabah kahvemi getirdi; her zamanki gibi başımı kaldırıp şöyle bir baktım ona. Ne var ki gözüm takıldı kaldı.

Kapıdan masama doğru gelirken pencerenin önünden, güneş ışınlarının vurduğu yerden geçiyordu. Yolunun üstündeki uzun arkalıklı bir sandalyeyi sol eliyle hafifçe yana çekti. O sırada güneşin altında durmasına rağmen yere hiçbir gölge vurmadığını fark ettim. Sadece sandalyenin gölgesi düşmüştü... İlk anda fazla bir tepki göstermedim, ama sonra birden şok geçirmiş gibi irkildim: Bayan Smiff'in gölgesi yoktu!

Bakakalmıştım. O arada üzerinde ince müslin bir elbise olduğunu gördüm. Üzerine güneş vurunca, biçimli bacakları görünüyordu. İçine birşey giymemişti herhalde...

İlk aklıma gelen şey, vücudunun güneş ışınlarını çekip yansıtamadığı ihtimali oldu.

Sonra işimi bırakıp düşünmeye başladım. **«Gölgesini Satan Adam»** hikâyesi geliyordu aklıma. Sonra Prag'lı genç öğrencinin serüvenini düşündüm. Aynaya bakarken, yansıyan görüntüsü çıkıp gitmişti... Bir de dans ederken gölgesi yok olan köylü kızdan söz edilirdi.

Bunlar bir anda kafamdan gelip geçti. Sonra yine Bayan Smiff'e döndü düşüncelerim. Gölgesi olmadığına göre acaba aynaya görüntüsü de yansımıyor muydu? Odada, sadece şöminenin üstündeki eski ayna vardı. O da 1860 yıllarından kalma, artık neredeyse kararmış bir aynaydı. Bayan Smiff, kahveyi

masama koymuş, odadan çıkıyordu. Kısa bir teşekkürle yetindim; başka hiçbir şey konuşmadık. Hemen o anda aklıma geliverdi; pipom şöminenin üstündeki raftaymış gibi; Bayan Smiff'ten onu getirmesini rica ettim. Rafın üzerinde pipoyu ararken, aynadan güzel yüzü ve boynu göründü.

Eski bir söz vardır: «Aynaya bakıp kendinizi göremediğiniz anda, artık ölmüş sayılırsınız,» derler. Bayan Smiff'i aynada görünce biraz rahatladım.

Sonra pipom masamın üstündeymiş de görememişim gibi bir tavır takındım. Hafifçe gülümsedi ve birşey söylemeden odadan çıktı. Ben de 'Sabah kahvemi getiren bir büyücü ya da cadı mı, yoksa hayalet mi olsaydı daha saçma olurdu,' diye düşünmeye koyuldum. Bildiğim kadarıyla, yalnız bu tip yaratıkların gölgeleri olmazdı. Kaldığım ev, bir papazın eviydi; hıristiyanlara göre, böyle bir yer oldukça kutsal sayılır. Bayan Smiff, kimbilir nasıl gizli bir amaçla böyle bir yerde gündelikçi olarak çalışmayı düşünmüştü. Tam bu yaratıklara uygun bir yer olabilirdi burası. Tabii nedenini ben de bilmiyorum ama, kendilerine göre, özel birtakım nedenler olabilir.

Birkaç saat sonra sabah biramı içmek için meyhaneye gittim. Müşterisi olan kasabalıların bir kısmı çoktan gelip köşelerine yerleşmişlerdi bile. Doktorundan baytarına kadar her sınıf insanın devam ettiği bir yerdi burası. Kasabanın ileri gelenlerinden tutun da kilise hademesine ve mezarcıya kadar herkes oradaydı. İçeri girdiğimde her biri kendilerine özgü tavırlarla beni selâmladı.

Bardağımı aldım. Bir iki yudum alıp konuşmalara kulak kabarttım. **«Uzun Bill»** dedikleri Bill Barlow:

«Bir kadın gibi çığlık attı,» dedi. «Yaralanmış bir kadın nasıl bağırırsa, işte öyle bir çığlıktı. Yanına gittim, gözden kayboluverdi.»

Baş tarafını kaçırdığım bir hikâye üzerine konuşuyordu, çıkartabildiğim kadarıyla.

Küçük masalardan birine çöküverdim hemen. Doktor Jeffers de yakınlarda oturuyordu. Bana doğru uzanarak:

«Uzun Bill dün gece koruda bir büyücü kadın vurduğunu sanıyor,» dedi.

Uzun Bill, bunu duyunca söze karıştı:

«Hayır Doktor,» dedi. «Büyücü demedim, sadece bir kadın çığlığı duydum, dedim. Yanına yaklaşınca da gözden kayboluverdi..» Sonra büyük bir ciddiyetle ekledi: «Eskiden böyle şeyler olurmuş ama,» dedi. «Büyükbabam bir cadı kadın vurduğunu anlatırdı.»

Mezarcı;

«Neden vurmuş?» diye atıldı. «Artık cadıları yakmak bile yasak.»»

«Evet, yasak ama, evinizin yöresinde dolaşırlarsa siz de kovardınız herhalde onları... Hem daha önce bu kasabada bir cadı yakılmıştı. Pek de eski sayılmaz bu olay. Büyükbabam, kendi büyükbabası zamanında geçtiğini anlatır .İkiyüz ya da üçyüz yıl önce...»

Köşeden biri;

«Barlowlar'da da büyükbabalar amma çok-» diye şaka yaptı. Ben, önce pek kavrayamadım, ancak birkaç kişinin gülüşünden ve konuşmalardan Uzun Bill'in de büyükbaba olduğunu sezdim. Haberthatch'-da insanların başka işi gücü yoktu anlaşılan.

Barda oturan beyaz favorili, yaşlı bir adam:

«Onları kovmanın ya da öldürmenin bir anlamı yok bence,» dedi. «Nasıl olsa geri gelirler.»

İhtiyar bakkal Jonas Shuchborough;

«Evet, gelirler,» diye doğruladı. «Onun için yakmak daha iyiydi.»

Uzun Bill ihtiyara döndü:

«Ben de sizi daha iyi düşünür sanırdım Bay Shuchborough. Onları yakmanın bir yararı olamaz. Yine geleceklerdir.»

«Eğer iyice yakarsanız bir daha gelemezler. Hem küllerinin ne yapılması gerektiğini de bilmek gerekir.»

Peter Larkin;

«Bu beyin kuzeni olan Papaz Vickery gibi önemli kişiler, bu büyücülere nasıl davranılacağını bilirler. Canlı da olsalar, ölü de... Küllerine ne yapmak gerektiğini de tabii...»

Üç kişi birden, şaşkınlıkla.

«Nasıl olur?» diye sordular.

«İçlerindeki o kötü ruhu atıp temiz bir ruh verirler onlara. Bu işlemden sonra cennete giden cadılar vardır.»

Biraz daha devam eden birtakım konuşmalar ve

kadeh kaldırmalardan sonra Doktor'la birlikte çıktık.

«Gerçekten de bir cadı yakılmış mıydı burada?» diye sordum.

Doktor;

«Son yakılma olayı, Kral George devrine rastlar. İskoçya'da Dornoch şehrinde olmuştu. Benim bildiğim bu,» dedi.

Beni bir gece evine, kahve içmeye çağırdı ve ayrıldık...

ÖĞLE YEMEĞİM söğüş et ve beyaz peynirdi; hazırlanıp bırakılmıştı. Bayan Smiff, pazar günleri öğleden sonraları serbestti. Boş zamanlarında neyle uğraştığını hiç düşünmemiştim. Herhalde sıkıcı saatlar geçiriyordur. Kuzenim, kasabada eski dinsel inançların da kalmadığından söz etmişti; eskiden çoğunluğu katolik olan bu kasabada şimdi anglikanizm'in çok yayıldığını anlatmıştı. Kiliseye bile gitmiyordu belki Bayan Smiff. Nerede oturduğunu, komşularının kimler olduğunu da bilmiyordum.

Akşamüstü çayımı kendim yaptım. Bayan Smiff, yemeğimi hazırlamak için, akşam yine geldi. Bu öğün de öğlenki gibi soğuk yemek yiyecektim. Kahvemi sofrada içtim ve Bayan Smiff'e o arada sofrayı kaldırıp, bulaşıkları yıkayabileceğini söyledim. Ben de onu rahat rahat izleyebilecektim.

«Böylelikle erken çıkabilirsiniz,» dedim.

Sofrayı toplarken, bileğinin sarılı olduğunu fark ettim.

«Bir kaza mı geçirdiniz?»

Hemen elini gizlemeye çalıştı.

«Yok, pek kaza denemez efendim.»

Kendisiyle daha önce hiç konuşmadığım için, şivesinin bu kadar düzgün olduğunu fark edememiştim. Görünüş olarak bir kasabalıya benziyordu ama, öğrenimini herhalde büyük bir şehirde yapmıştı.

«Buralı değilsiniz galiba, Bayan Smiff?» dedim.

«Kocam buralıydı.»

Meraklandığımı belli edip etmemek arasında kararsızdım.

Sonunda, dilimin ucuna geliveren soruyu sordum:

«Onu nasıl kaybettiniz?»

Masanın örtüsünü sol kolunun üzerine kapatarak katladı. Bu işleri ustalıkla yapıyordu. Sanki yıllardır çalışmış gibiydi.

«Bir sabah Ralton koruluğunda ölü bulundu. Doktor kalpten öldüğünü söyledi.»

«Bir sabah mı dediniz?»

Başını «Evet» anlamında salladı.

«Gece kimbilir ne kadar merak etmişsinizdir?»

«Yoo, geceleri genellikle dışarı çıkardı zaten.»

Şaşkınlığımı yüzümden anladığını sezdim.

«Ne iş yapıyordu kocanız?»

«Raltonlar'ın beçisiydi. Önce izinsiz, kaçak avlanan birilerince vurulmuş olabileceği düşünüldü. Fakat avcılar, kaçak da avlansalar, insan vurmaz-

lar. Kuşları, tavşanları vurmak bir yerde zevk sayılabilir ama, insan öldürmek cinayettir.» Sanki dokuz yaşında bir çocuğa öğüt verir gibi konuşuyordu. «Hem avcılar hayaletlerden korkarlar,» diye devam etti

«Hayalet mi?»

«Evet. Vurularak öldürülenler geri gelir. Ama ben Bert'in ölümünün tabii bir ölüm olduğuna inanıyorum. Bazıları da...»

«Evet? Bazıları...» diyerek cümlesini bitirmesi için cesaret vermeye çalıştım. Başladığına pişman olmuş gibi susmuştu.

«Bazıları da ona büyü yapıldığını ileri sürdü... Ölümünden sonra bir süre buradan uzaklara gittim. Sonra yine döndüm.»

«Bu, benim için büyük bir şans,» dedim. «Sizden çok memnunum.»

Gönül okşayıcı sözlerim için teşekkür ederek sustu. Sonra hafifçe başını eğerek çıktı.

Kahvemi bitirip kuzenimin bir kitabından iki-üç bölüm okudum **«Mucizeler Üzerine»** adlı bir kitaptı. Tam anlamıyla çok gülünç geldi bana; mucizelere inanmam.

O gün kendi kitabımla da uğraşmıştım. Böyle düzeltmeler, bu işin en sıkıcı yanıdır. Ama insan bir dalınca vakit geçiveriyordu. Günü oldukça dolu geçirmiş sayılırdım. Bayan Smiff'i fazla düşünmemiştim; sadece şimdi aklıma takılmıştı. Adı tuhafıma gitmeye başladı. Düşündükçe içimden gülmek geliyordu. Smiff! Acaba ilk adı neydi? Herhalde Jenni-

fer ya da Dolly. Hatta Stephanie bile olabilirdi. Böyle kasabalarda en akla gelmedik adları bulup takarlardı.

Sonra sabahki olayı düşündüm... Sanırım, çalışma odasının kalabalığında yanlış görmüştüm.

Fakat birden meyhanedeki konuşmalar geldi aklıma. Uzun Bill, koruda bir tavşan vurmuş olmalıydı. Ama bir kadın çığlığı duymuş, sesin geldiği yöne doğru ilerlemiş ve hiçbir şey görememişti. Bayan Smiff'in de bileği sarılıydı. Sonra birtakım insanlar da kocasına büyü yapılmış olduğunu söylemişlerdi. Ve en önemlisi, Bayan Smiff'in gölgesi yoktu!

Orta yaşlı profesördüm. Felsefe çalışmalarım bana, kesin bir yargıya varmadan önce kuşkuya yer vermek gerektiğini öğretmişti. Şu anda, bu düşünceler içinde, küçük bir kasabada, bir papazın evinde bulunuyordum. Korkuya kapılacak birşey yoktu aslında. Sadece bugün kendi halinde, güzelce bir kasabalı gündelikçi kadının garip bir yanını fark etmiştim. Şimdiye kadar 'normal' kabul ettiğim ve bütün gün karşılaştığım bu kadındaki değişikliğe alışmak güçtü. Charles Dickens'ın bir kitabında Bolly Richards için **«Elma Suratlı»** deyimin kullanışının nedenlerini düşünmeye koyuldum. Dickens bunu, pürüzsüz, pembe renkli, güzel bir yüzü anlatmak için kullandıysa, aynı sözler, Bayan Smiff'i tanımlamak için de kullanılabilirdi. Sanırım, budala bir yüz ifadesini anlatmak için kullanmamıştı. Bayan Smiff de öyle aptal görünüşlü bir kadın değildi. Ama pek akıllı da sayılamazdı. Anlayışlı, yumuşak bir hali var-

dı. Tabii Mona Lisa kadar da anlamlı değildi. Ama aynı 'masumluğu' taşıyordu yine de. Shakespeare'-in ya da Voltaire'in eserlerinde değilse bile, Shaw'-da, hatta St. Joana'da başarılı bir oyun kahramanı olabilirdi...

Kalkıp bir bardak viski doldurdum. Bayan Smiff'i bir «Büyücü cadı kadın» olarak düşünürken, onu kimlere benzetmeye kalkışmış ve ona kendiliğimden birtakım yetenekler yakıştırmıştım. Oysa cadılar çirkin görünüşlü, korku uyandıran yaratıklardır. Kısacası, Bayan Smiff bir cadıya benzemiyordu.

Bu düşüncelerle bir yere varamayacaktım nasıl olsa... Camları kapadım, kapıları kilitledim ve odama çekildim viskimi bitirip...

Uyandığımda, güneş çoktan tepelere varmıştı. Banyoya geçerken aşağıda Bayan Smiff'in sofrayı kurduğunu duydum. Tıraş sırasında, dilimin ucuna saçma sapan bir şarkı gelip duruyordu. Oysa Bayan Smiff'in iş yaparken böyle bir şarkı mırıldandığını hiç duymamıştım. Sonra onu aklıma taktığımı düşünerek rahatsız olmaya başladım.

Aşağı indiğimde kahvaltım hazırdı; yumurta, jambon ve kahve, masanın üzerine yerleştirilmişti. Onu neşeyle selâmladım. Her zamanki gibi hafifçe başını eğerek gülümsedi. Saçlarının tatlı sarı renkte olduğunu ve pırıl pırıl parladığını ilk olarak fark ediyordum. Derli toplu, sade bir biçimde taranmıştı.

O hafta durgun geçti. Ne kasabanın meyhane-

sinde ne de evde kafamı kurcalayacak hiçbir olaya rastlandı...

ERTESİ PAZAR GÜNÜ, hava sıcak ve güneşliydi. Ama akşamüstü değilse bile gece bir fırtınanın kopacağı da muhakkaktı. Öğleden sonra, biramı içmek için meyhaneye doğru giderken yağmur başlamıştı bile.

Sabah Phil Mort, mezarcı, ortalıkta yoktu. Oysa onun aramıza katıldığı zamanlar çok gülüyorduk. Son günlerde bütün espriler bu mezarcı üstüne yapılıyordu. Kuzenimin yerine gelen papaz, görevini tam yapamadığı için, Phil Mort'a çıkışmıştı. Kasabalılardan biri, bunu büyüterek zavallı Phil'e yükleniyordu. O da bunu çok yumuşak karşılamış, kendini savunmak için bir tek kelime olsun söylememişti. Bu sessizliği yüzünden, adamcağızı iyice alaya alıyorlardı.

Meyhanedekilerden biri;

«Kafasına takılan birşey olmalı, derin derin düşünüyor,» diye başladı. «Tabii eğer kafası varsa...»

Barda, Flossie Phillips adında genç bir kadın dururdu. Peter Larkin, ona kendisi bulunmadığı zamanlar işleri kontrol etme yetkisi vermişti. Tabii aramızda bir hanımın da bulunması birtakım kısıtlamalar getiriyordu.

Phil Mort, ilk olarak o gün konuştu:

«Evet, kafamda birşey var gerçekten de,» dedi.

«Hatırladıkça bütün vücudum titriyor. Gece korkunç birşey oldu.»

Çok ciddiydi. O arada birisi espri yapacak oldu ama, hiçbirimiz gülmedik. Mort'un yüzündeki çizgi, ansızın derinleşmişti sanki. Espriyi duymadı bile... Sessiz sessiz bekliyorduk.

Bir süre sonra devam etti:

«Gecenin onbirinde, bir mezarın üstünde uzanıp yatmış bir kadın görseniz ne yapardınız?» diye başladı. «Birden mezar taşlarından birinin ayaklandığını fark ettim. O anda, korkuyla bir görüntü sandım bunu.»

«Hayalet» demek istemişti. Haberthatch'lı basit bir kasabalı için gerçekten de incelik sayılırdı bu.

Uzun Bill'in otuz yaşlarında bir oğlu vardı. Heyecanla;

«Peki neymiş?» diye atıldı.

«Söyledim ya; bir kadınmış.»

«Onunla konuştun mu?»

«Konuştum sayılmaz. 'Kim var orada?' diye bağırdım. Hemen kalkıp kaçtı.»

« O da seni hayalet sanmıştır!»

«Kalkarken bacaklarına baktım mı? Güzel miydi?»

«Koşarken bacaklarının parıldadığını fark ettim sadece.»

«Peki kimdi?»

«Bilmiyorum. Ay ışığı olmasına rağmen göremedim. Gözlerim zaten yaşlılıktan pek iyi görmüyor. Ama bir kadındı...»

Flossie'nin yanında oturan veteriner;

«Belki de kaybettiği birisini ziyarete gelmiştir,» dedi.

«Ziyaretçi mi? Olamaz. En son Jake Milligan'ı gömmüştüm. Zavallının kimsesi yoktu oysa... Ondan önce de ihtiyar Pendlebury gömülmüştü; onun da kimsesi yoktu. Hem bir ziyaretçi ne diye kaçsın?»

«Öyleyse hayaletti.»

«Hayaletler ayak izi bırakır mı?»

«Hani karanlıkta görememiştin?»

«Sabah erkenden baktım.»

Doktor;

«Sen detektif olmalıymışsın, Jonas,» dedi.

Doktor'la yine bitişik masalarda oturuyorduk. Bana dönerek;

«'Beyazlı Kadın' gibi,» dedi.

«Hayır, beyazlı değildi. Pembe müslin bir elbise giymişti.»

«Nasıl?» diye yerimden fırladım. «Gecenin o saatında üstüne pardösü filan giymemiş miydi?»

«Emin değilim. Kalkarken öyle gördüm.»

Uzun Bill'in oğlunun;

«Sen de kaçıp gitmesine nasıl gözyumdun?» dediğini duydum. Artık konuşmaları dinlemiyordum. Bayan Smiff'in vampir olabileceğini düşünüyordum. Ama 'vampirler canlıların kanını emer' diye bilirdim. Gerçi ölülere de mezarda pek rahat vermezlerdi ya... Kan emdikten sonra mezardan çıkarlardı. Böyle birşey duymuştum ama, pek de inanmıyordum.

Meyhaneden çıktım. Elimde olmadan mezarlığa

doğru ilerlemeye başladım. Henüz fırtına kopmamıştı; hava sıkıntılıydı.

Mezarlığın içinde dolaşırken yere yatay duran bir mezar taşının önünde durdum. Niçin durduğumu ben de bilmiyorum. Taşın üstündeki yazılar okunamayacak gibiydi. Aşağı yukarı bir anlam çıkartmaya uğraştım:

**«HERBERT SMİTH'in
KUTSAL ANISINA**

**(Ölüm nedeni bilinmemektedir)
19 Temmuz 1795»**

Altında da:

**«Eşi
PHOEBE
Ölüm onları ayırmadı»**

yazıyordu.

Mezar taşının durduğu yol, kuzenimin evine doğru gidiyordu. Mezarlık, kilisenin bahçesinde, kuzenimin evi de kilisenin yanındaydı. Birden gökgürültüsüyle birlikte yağmur başladı. Hemen patikadan eve koştum.

Bayan Smiff, pazar izininden dönmüş, akşam yemeğimi hazırlıyordu. O kadar sakin ve güzeldi ki, onunla ilgili kuşkularım gülünç geldi bir an için bana. Bir vampirin ya da ne bileyim, büyücü bir cadı kadının, belki de hayaletin kasaba papazının evinde sofra kurması komikti gerçekten de. Kuzenim hiçbir

şey fark etmemiş olmalıydı. Kadının alnında damga yoktu ya...

Birden Bayan Smiff'in ilk adını bilmediğimi düşündüm.

Masaya oturdum. Elimden geldiği kadar alçak sesle;

«Phoebe,» dedim.

«Efendim?» dedi. Hiç şaşırmamıştı!

Hemen ilk aklıma geleni söyledim:

«Bu akşam bulaşıkları bırakabilirsiniz. Fırtına kopmadan eve dönün, hava berbat.»

«Teşekkür ederim, efendim. Fırtına çıkmadan eve dönmem iyi olur.»

Birkaç dakika sonra kapının kapandığını duydum. Bayan Smiff çıkmıştı... Ne var ki tam o sırada gökgürültüsüyle birlikte şimşek de çaktı. Bayan Smiff, ancak acele ederse kurtulabilecekti.

Çalışma odasına geçip pencereden baktım: Yağmur iyice hızlanmıştı; gök art arda gürlüyor, şimşekler çakıyordu.

Birden, yakında bir yere şimşek düştüğünü fark ettim. Kilise dolaylarına rastlamıştı herhalde.

Az sonra yağmur dindi. Yaz yağmurları genellikle anî bir sağanakla başlar ve hemen durur. Ben de pardösümü giyip çıktım. Şimşeğin nereye düştüğünü merak etmiştim.

Benim gibi merakla dışarı fırlamış birkaç kasabalıyla karşılaştım. Evlerde herhangi bir hasar olmadığını söylediler. Kiliseye doğru gidiyorlardı. Ben de onlarla birlikte ilerledim.

Dün gece gördüğüm mezar taşı yerinde yoktu! Şimşek tam buraya düşmüş ve taşı paramparça etmişti.

Hepimizi birden irkilten, bu mezar taşının parçalanmış olması değil, yerde yatan pembe müslin elbiseli kadındı!

Doktor Jeffers eğilip kalbine baktı. Ben de elbisesinin yağmurdan hiç ıslanmamış olduğunu fark ettim. Saçları, biraz önce taranmış gibi düzgündü. Jeffers ayağa kalktığında, kadının saçları kırlaşmış ve yüzü yaşlı bir kadın çehresi gibi çizgi çizgi olmuştu.

Biri;

«Ruhu huzura kavuşsun,» dedi.

Şakınlıkla kendimi de aynı duayı okur buldum. Alçak sesle;

«Vücudu da...» diye ekledim.

Doktor;

«Demek siz de böyle düşündünüz,» diyordu.

Sonra Bayan Smiff'in kaldırılması için yüksek sesle mezarcıya emirler vermeye başladı...

ÇANLAR, DEĞİŞİK BİR GÜN İÇİN ÇALIYOR

Robert AİCKMAN

GERALD, kilise çanlarından hiç de rahatsız olmazdı. Fakat buradaki çanlar, insanı çileden çıkartırcasına kasabanın dört bir yanından duyuluyordu. Holihaven'e henüz gelmişlerdi. Gerald, kendisinden yirmidört yaş genç bir kızla evlenmiş, balayına çıkmışlardı. Phrynne, Gerald'la beraber oldukça hiçbir şeye aldırmıyordu.

Gerald, haziranda evlenirlerse ekim ayına kadar balayına çıkamayacaklarını; ama bir süre daha beklerlerse, işlerini yola koyup serbest kalacaklarını söylemişti. Tanışalı altı hafta olmamıştı bile, yine de ekime kadar bekleyemediler...

Trene binerken, Gerald;

«Holihaven dünyanın bir ucudur. Ancak uzun ömürlü insanlar gidebilir oraya,» dedi. Son günlerde yaşlılık üzerine böyle şakalar yapıyordu hep:

Phrynne;

«Bunu kim söylemiş?» diye sordu.

«Bertrand Russell...»

Gözlerini açarak Gerald'a baktı. O;

«Gerçekten,» diye gülümseyerek doğruladı.

Phrynne, gözünü ondan ayırmadan:

«Tartışacak değilim,» dedi.

Gerald, kompartımandaki gaz lambasının romantik ışığında karısının yüzünü pek seçemiyordu. Gülüp gülmediğini pek anlayamadı ama, kalkıp onu öptü.

Kondüktör düdüğünü öttürdü ve tren gürültüyle hareket etti... Sarsıntıdan Phrynne öne doğru düşecek gibi oldu.

Gerald;

«Tren, tepelerin ve vadilerin arasından geçiyor, yol pek düz değil,» diye açıkladı.

«Gerald! Nereden biliyorsun sen bu yolu? Hani Holihaven'e daha önce hiç gitmediğini söylemiştin.»

«Yavrucuğum, Doğu İngiltere'nin tren yolları böyle engebeli olur, oradan biliyorum.»

«Yani düz yoldan giderse daha mı ağır gider?»

«Vaktin ne önemi var?»

«Saatların önemli olduğu bir yere gitmek istemem zaten. Bir de senin daha önce gördüğün bir yere... Beraber olduğumuzda, eski anılarına dönmeni istemiyorum.»

Gerald, Phrynne'nin bu sözleriyle gerçek duygularını açıkladığından emin değildi. Fakat güzel sözlerdi her şeye rağmen.

Holihaven istasyonuna geldiklerinde, kendilerini ortaçağa dönmüş hissettiler. Büyük ve çok eskiydi... Uzun sopalar üzerine yerleştirilmiş gaz lambalarının ışığı loştu. İstasyon memurları asık suratlıydılar... Holihaven'in yerlileri hep böyleydi.

Gerald az ilerde istasyon müdürüyle bir hamalın durduğunu fark etti. Aralarında birşey konuştular ama bagajlarını taşımak için yardım etmeye yanaşmadılar. Diğer yolcular gözden kaybolmuştu.

Rehberden Bell Oteli'ni bulmuşlardı. Hoş, Holihaven'de başka otel adı yazılmamıştı rehberde.

«Bell Oteli ne tarafta?» diye sordular.

Birden çanların sesi duyuldu. Phrynne korkuyla Gerald'ın koluna sarıldı.

İstasyon müdürü, daha doğrusu Gerald'ın istasyon müdürü sandığı adam, diğer iş arkadaşlarına dönerek:

«Erken başladılar,» dedi.

Diğeri:

«Yaa...» diye doğruladı.

Gerald, kendileriyle ilgilenilmeyişine kızmıştı:

«Lütfen, Bell Oteli'ne nasıl gidebileceğimizi söyler misiniz?»

İstasyon müdürü;

«Yer ayırttınız mı?» diye sordu.

«Evet!»

Gerald'a kuşkulanmış gibi baktı:

«Bu gece için mi?»

«Evet.»

Müdür, yanındakine dönerek:

«Pascoe'lerin oteli,» dedi.

Gerald:

«Evet, Pascoe'lerin,» diye atıldı.

«Biz pek o oteli kullanmayız da... Wrack Sokağı'ndadır. Dümdüz gidin,» diye belli belirsiz bir el işaretiyle yolu gösterdi. «İstasyon caddesini geçin, Wrack Sokağı oradadır. Sokağa girer girmez göreceksiniz.»

«Teşekkür ederim.»

Holihaven'e indiklerinden beri çanlar hiç durmamıştı.

Phrynne:

«Ne kadar dar sokaklar,» dedi.

Gerald:

«Ortaçağ biçimi,» diye açıkladı. «Buradaki nehrin suları çekilmeden önce, Holihaven önemli bir limanmış.»

«İnsanlar görünmüyor, neredeler?»

Saat henüz altıydı ve sokaklar bomboştu.

Gerald, bavulları taşımaktan yorulmuştu:

«Acaba otel nerede, bu daha önemli...»

«Ah! Zavallı Gerald! Dur sana yardım edeyim.»

Phrynne kendi tarafındaki bavulu tuttu ve birlikte taşımaya başladılar. Ama Gerald'dan otuz santim kadar kısaydı, pek de yardımı olmuyordu. İkiyüzelli - üçyüz metre kadar ilerlemişlerdi.

«Acaba doğru yoldan mı gidiyoruz?»

«Kimbilir? Soracak kimse de yok.»

«Tatil günüdür belki. Ya da her yer erkenden kapanmıştır bugün.»

Çanlar daha sık duyulmaya başladı.

«Niçin kilise çanları çalıyor, cenaze mi var acaba?»

«Bu saatta cenaze olur mu?»

Phrynne merakla kocasına baktı.

«Neyse ki soğuk değil.»

«Doğu'dayız tabii.»

«Soğuk da olsaydı, önemi yoktu.»

«Bu çanlar, umarım, bütün gece çalmaz...»

Phrynne bavulu kendine çekiyordu. Gerald'ın kolları vücudundan kopacak gibiydi.

«Aa- Bak, oteli geçmişiz!»

Geri dönüp baktılar. Otel, yüz metre kadar arkada kalmıştı. Kapısında kocaman bir kancaya asılmış süslü bir çan vardı.

«Nasıl göremedik, şaşılacak şey!»

Dönüp kapısından girdiler. Koyu mavi bir etek ve ceket takımı giymiş, hoş görünüşlü bir kadın yaklaştı. Fakat yakından bakınca çok makyajlı, boyalı kızıl saçlı ve oldukça adi görünüşlüydü.

«Ben Hilda Pascoe'yum. Bay ve Bayan Banstead olacaksınız? Kocam, biraz rahatsız...»

Gerald;

«Geçmiş olsun,» dedi. Fakat biraz tedirgindi. Prhynne'nin daha önce kendisinin hiç görmediği bir yere gidelim diye tutturmasından olmuştu bütün bunlar... Rehberlere de hiç güvenilmiyordu.

Bayan Pascoe, Phrynne'ye dönerek:

«Erkekler biraz hastalanınca nasıl olurlar, bilirsiniz,» dedi.

Phrynne:

«Çok güç ve dayanılmaz olurlar,» diye cevap verdi. «Eşinizin rahatsızlığı nedir acaba?»

Her zaman aynı hastalık. Don'un midesi rahatsız. Küçüklüğünden beri çekiyor.»

Gerald araya girdi:

«Odamızı görebilir miyiz?»

Bayan Pascoe, konuşmaya daldığı için;

«Özür dilerim,» dedi. «Yalnız önce kaydedelim.»

Eski bir defter çıkardı. Deri taklidi, yıpranmış bir kabı vardı. Gerald'a uzatarak;

«Yalnız isim ve adres rica edeceğim,» dedi.

Sanki Gerald oraya hayat hikâyesini yazaktı!

Gerald'dan gözünü ayırmadan gevezeliğine devam ediyordu:

«Ekim ayında böyle tenha olur. Yalnız bar pek boş kalmaz tabii.»

Gerald, yakından bakınca, Bayan Pascoe'nun gözlerinin hafif kanlı olduğunu fark etti.

Phrynne;

«Biz de böyle boş bir zamanda gelmeyi istiyorduk,» karşılığını verdi.

Phrynne ve Gerald ilk defa bir otele isimlerini kaydediyorlardı. Fakat Gerald burayı pek beğenmemişti. Hoş, kadıncağız elinden geleni yapıyordu onlar için...

«Otelde yalnız biz mi varız?» diye sordu.

«Bir de komutan Shotcroft var. Sizi rahatsız etmeyeceğini umarım.»

Phrynne;

«Asla,» diye atıldı. «Niçin rahatsız olalım?»

Bayan Pascoe ;

«Hep burada kalır. O olmayınca otelin havası olmaz derler,» diye açıkladı.

Gerald;

«Bu çanlar nedir böyle?» diye sordu.

Sesler şimdi çok yakından geliyordu.

Bayan Pascoe, başını başka yöne çevirdi. Zaten koyu makyajının ardından yüzünün ifadesi pek anlaşılmıyordu. Kısaca;

«Deneme yapıyorlar,» dedi.

«Daha çok sürer mi?»

Başını 'Evet' anlamında salladı. Sonra; «Aldırmayın,» dedi. Onlara cesaret vermek ister gibi bir hali vardı.

«Size odanızı göstereyim Bavullarınızı taşıyacak kimse yok, kusura bakmayın.»

Odaya kadar gelmeden, çanlar hep birden çalmaya başladı.

Gerald;

«En sessiz oda bu mu?» diye sordu. Öbür taraf daha sessizdir belki?»

Bayan Pascoe oda kapısından karşı tarafı gösterdi:

«Saint Guthlac Kilisesi o tarafta kalıyor. Bu taraf daha sessiz olur.»

Phrynne elini Gerald'ın koluna doladı:

«Şekerim, sadece deneme yapıyorlarmış. Birazdan sesler kesilir.»

Bayan Pascoe, hiçbir şey söylemedi. Yüzündeki

ifadeden daha fazla bir açıklamada bulunmayacağı anlaşılıyordu.

Gerald, Phrynne'ye döndü:

«Sen rahatsız olmadıktan sonra önemi yok.»

Bayan Pascoe, sadece;

«Holihaven'de her şey kendi usullerincedir,» demekle yetindi.

Sesinde kesin bir meydan okuma vardı; sanki, 'gitmekte serbestsiniz' demek ister gibiydi. Gerald gitmeyi de istemiyordu aslında. Çanlar onu çok rahatsız ediyor ve öfkelendiriyordu.

Phrynne;

«Ne kadar şirin bir oda!» dedi. «Böyle cibinlikli karyolalara bayılırım.»

Gerald, Bayan Pascoe'ya teşekkür edip;

«Akşam yemeği kaçta?» diye sordu.

«Yedibuçukta. Yemekten önce barda içki içecek vaktiniz var henüz.»

Kapı kapandıktan sonra, Gerald;

«Saat daha altı. Bir içki içebiliriz,» dedi.

Phrynne pencereden dışarıyı seyrediyordu:

«Aslında bu çan seslerini sevdim ben.»

«Öyleyse mesele yok... Ama balayında insanın biraz dikkatini dağıtır, öyle değil mi?»

«Yoo, benim dikkatimi dağıtmıyor. Hâlâ sokaklarda kimse yok.»

«Herkes barda galiba...»

«Ben içki istemiyorum. Etrafı dolaşalım, ne dersin?»

«Nasıl istersen. Önce bavulları boşaltıp eşyalarımızı yerleştirelim mi?»

«Aslında ilk işimiz bu olmalı ama, denizi görmeyi daha çok istiyorum.»

Phrynne'nin bu aldırmazlığı ve alışılmış şeylerin dışında bir insan oluşu, Gerald'ın çok hoşuna gidiyordu.

Dışarı çıkarlarken Bayan Pascoe, görünürde yoktu. Otel de çok sessizdi.

Çanların sesi bütün Holihaven'de yankılar yapıyordu.

Phrynne;

Gökyüzünde dövüşen savaşçılar gibi değil mi?» diye sorup az önce otelden ileriye yürüdükleri yolu gösterdi: «Deniz o tarafta mıdır acaba?»

«Yolun sonu pek görünmüyor ama herhalde denize doğru iniyor.»

«Hadi koşalım...»

Gerald daha adımını atarken Phrynne çoktan uzaklaşmıştı bile. Arkasından koşmaktan başka yapılacak birşey yoktu. Kimsenin görmemesini dileyerek o da koşmaya başladı.

Phrynne biraz sonra yolun ortasında durarak kollarını iki yana açtı ve bekledi. Ondan hızlı koşmasını bir üstünlük saymadığını belirtmek istiyordu. Gerald'a sarıldı. Başı, ancak onun çenesine gelebiliyordu.

«Ne kadar güzel, değil mi?»

«Deniz mi?»

«Yalnız deniz değil, her şey...»

«Denizin dışında her şey, çünkü deniz henüz görünmüyor!»

Ay da yoktu. Yolun sonu hiç görünmüyordu.

«Evet ama, kokusu duyuluyor.»

«Ben duymuyorum.»

Phrynne kollarını gevşeterek başını arkaya attı:

«Çanlar ne kadar yankı yapıyor, sanki iki kilise varmış gibi.»

«Bana kalırsa, ikiden de fazla! Küçük kasabalarda hep böyledir.» »

Ansızın ne söylediğini fark ederek toparlandı. Bir süre dinlediler. Phrynne;

«Evet!» dedi. «Bir kilise daha var.»

İkinci bir kilise daha olduğunu fark edince çok sevinmişti. Gerald;

«Bir gecede iki kilisenin birden deneme yapması imkânsız,» dedi.

Phrynne;

«Eminim, iki kilisede birden çalıyor çanlar,» diye diretti. «Hem sol, hem de sağ kulağımla ayrı ayrı birçok çan sesi duyuyorum.»

Henüz bir tek kişiyle karşılaşmamışlardı. Gerald;

«Herkes çanları çalmakla uğraşıyor galiba,» dedi.

Seyrek yerleştirilmiş sokak lambaları, bir taş iskeleyi aydınlatıyordu. Phrynne, Gerald'ın elini sıktı:

«Kıyıya gidip denizi görelim...»

Birkaç taş basamaktan indiler. Sular çekilmişti.

Kıyıdaki çamurlar koyulaşmış, taş merdivenler kadar kaskatı olmuştu.

Phrynne;

«Dümdüz gidelim,» dedi. «Denizi bulana kadar...»

Gerald, denizi görmeye Phrynne kadar istekli değildi. Büyük kayganlaşmış kayaların üstünden yürümek güç oluyordu. Karanlığa da gözleri alışamamıştı.

Phrynne'ye;

«Şimdi kokuyu alıyorum,» dedi.

«Tam deniz kokusu.»

«Senin dediğin gibi olsun.» Ama ona çürümüş ot kokusu gibi geliyordu bu. Kıyıya geldiklerinde iyice artmıştı. Kayaların üstü, bu yüzden kayganlaşmıştı.

Yorulmuşlardı. Elele yürümeye devam etmeleri de imkânsızdı.

Bir süre konuşmadan ilerlediler. Sonra Phrynne;

«Gerald, bu ne biçim liman şehri? Deniz yok ki...»

Gerald durmuştu, Phrynne ilerledi.

Uzun süredir yürüyorlardı. Gerald, geriye dönüp bakınca, kıyıdan ne kadar uzaklaştıklarını görerek şaşırdı. Lambalar ulaşılmayacak kadar uzakta kalmıştı. Karanlık yanıltıyordu biraz da, ama epey açıklarda olmalıydılar.

Tekrar arkasına bakıp Phrynne'yi aradı. Güç-

lükle seçebiliyordu. Tek başına epey ilerlemiş olmalıydı.

«Phrynne! Sevgilim!»

Phrynne ansızın bir çığlık attı. Tekrar seslendi, karşılık alamadı.

Biraz sonra Phrynne sakin sakin;

«Birşeyin üstüne bastım, sevgilim.» dedi. «Ama korkacak birşey yokmuş.»

İkisi de korkmuştu aslında.

«İyi misin?»

«İyiyim.»

Gerald ona doğru ilerledi.

«Koku gittikçe artıyor.»

«Sanırım bastığım şeyden geliyor bu koku.»

«Hiç böyle pis bir koku duymamıştım doğrusu.»

«Kusura bakma şekerim. Hadi dönelim istersen.»

«Dönelim.»

«Çok düş kırıklığına uğradığımı söylemeliyim. Denizi bulamayacağımızı hiç düşünmemiştim doğrusu...»

Yolda, Phrynne'nin ayakkabısını bir taşa sürterek temizlemeye çalıştığını fark etti.

«Holihaven bizim için baştan aşağı düş kırıklığı oldu. Başka bir yere gidelim, ne dersin?»

«Ben çanları seviyorum.»

Gerald hiç karşılık vermedi. Phrynne;

«Senin daha önce gittiğin bir yere gitmeyi istemiyorum,» dedi.

Bomboş sahilde, çan sesleri yankılandı yine.

Gerald;

«Hepsi bir gecede denemeyi bitirmek için böyle hep birden çalıyorlar çanlarını anlaşılan,» dedi.

Phrynne;

«Hangisinin sesi en yüksek çıkıyor diye anlamak için yapıyorlar bunu herhalde.» diye görüşünü söyledi.

«Dikkat et, ayağın burkulmasın.»

Phrynne'nin söylediği doğruydu. Çanlar birbirleriyle yarışırcasına çalıyordu.

Otele geldiler. Phrynne;

«Ne diye **'Kahvehane'** yazmışlar sanki?» diye sordu.

«Göz göre göre siyaha beyaz demek gibi birşey.»

«Kahve salonda içilir değil mi?»

Yemek salonu loştu. Yanan tek lamba, elektrikli, ama eski model, antika birşeydi. Karanlığın içinden bir ses, konuşmalarına katıldı:

«Aslında 'siyah' kelimesi kökü eski bir kelime olan 'beyazlatma' kelimesinden gelmektedir.»

Salonda yalnız olduklarını sanıyorlardı. Oysa köşede, karanlık bir masada yalnız başına oturan biri vardı. İnsandan çok maymunu andırıyordu. Ufak tefekti.

Gerald;

«Doğru olabilir,» dedi.

Işığın altındaki masaya oturdular.

Adam:

«Niçin buradasınız?» diye sordu.

Phrynne korkmuştu. Gerald karşılık verdi:

«Tatildeyiz. Böyle mevsim dışında tatil yapmayı düşündük. Daha tenha olur. Siz komutan Shotcroft olmalısınız.»

«Bunu tahmin etmek çok kolay.» Komutan, birdenbire yanındaki antika lambayı açtı. Gerald, onun, kendileri girerken lambayı söndürmüş olduğunu düşündü. Yemeği bitmişti.

«Ben kalkıyorum,» dedi.

Gerald;

«Biz yemek saatını geçirdik mi yoksa?» diye sordu.

Komutan Schotcroft:

«Hayır,» dedi. Kederli kederli konuşuyordu sanki. «Ben yarım saat önce yerim. Kalabalıkta yemek yemeyi sevmem de... Müsaadenizle...»

Karşılık vermelerini beklemeden çıktı. Saçları kırpık ve bembeyazdı. Kalın ve sarkık gözkapakları yüzüne kederli bir anlam veriyordu. Renksiz yüzünde derin çizgiler vardı.

Bir saniye içinde tekrar kapıda belirdi ve;

«Zili çalın,» deyip tekrar gözden kayboldu.

Gerald;

«Herkes zil çalıyor bu kasabada,» dedi. «Anlaşılan biz de çalacağız.»

Yemek salonundaki zil de alârm zili gibi çalıyordu. Kısa süre sonra Bayan Pascoe göründü. Biraz içkiliydi;

«Akşamüstü barda sizi göremedim,» dedi.

«Kalabalığın arasında gözünüze çarpmamıştır.»

«Kalabalık mı?»

Bayan Pascoe bir an duraladı. Sonra elde yazılmış bir yemek listesi uzattı.

Bütün servisi de o yaptı. Gerald, yemek boyunca onu izledi. İçkili haliyle bir taşkınlık yapmasından korkuyordu. Fakat Bayan Pascoe çok ölçülüydü. Bütün davranışlarında böyleydi zaten; nerede duracağını bilen bir kadındı.

Yemeğin sonuna doğru, Gerald;

«Holihaven'de karşılaştığımız her şeye karşılık yemek iyi sayılırdı,» dedi. «Hiç değilse sıcak ve servis iyi.»

Kasabaya geldiklerinden beri ilk defa her şey düzgün gidiyordu. Bunun rahatlığı içindeydiler. Phrynne, aşçıyı öven sözler söyledi.

Bayan Pascoe;

«Hepsini ben pişirdim,» dedi.

Gerald, onun yemek pişirmekteki bu ustalığına epeyce şaşırmıştı. Hep bu tip işlerde çalışmış olduğunu düşündü ve onun bu başarısını kendi kendine böyle açıkladı.

Bayan Pascoe;

«Kahvelerinizi salonda içebilirsiniz,» dedi.

Salona geçtiler. Bir köşede XV. yüzyılın farbalalı ve kabarık etekli güzellerinin büyükçe bir resmi vardı. Paravana gibi salonu bölen bu tahta perdenin arkasından bir çift siyah çizme görünüyordu. Phrynne, Gerald'ı dürterek gösterdi. O da gördüğünü belirtmek için başını salladı. Bazı konularda konuşmadan anlaşabiliyorlardı.

Otel, kalın duvarlı, eski bir yapıydı. Salon yine

boştu. Çanların sesi hafif hafif duyuluyordu. Otel, çevresi kuşatılmış bir kale hissini veriyordu. Dışarda toplar atılıyormuş gibiydi.

İkinci fincan kahvelerini içtikten sonra Gerald, artık seslere dayanamayacağını söyledi. Phrynne;

«Ama sevgilim, bize bir zararı dokunmuyor ki,» dedi. «Üstelik çok hoş bir hava veriyor bu çanlar kasabaya.»

Kahverengi kadifeye benzer bir kumaştan yapılmış yastıkları olan geniş arkalıklı koltuğun içine gömülmüş, oturuyordu. Biçimli bacaklarını şömineye doğru uzatmıştı.

«Kasabadaki bütün kiliseler bütün çanlarını çalıyorlar sanki. İki buçuk saattır sürüyor bu. Bitecek gibi de değil...»

«Bizim için çan çalmaları ne kadar güzel oysa...»

Bir süre konuşmadılar. Gerald, tatil yapmaya geldiklerini düşünerek böyle huysuzluklar çıkarmamalıydı. Bu düşünceyle;

«Sana bir içki getireyim» dedi. «Ne istersin?»

«Sen ne içersen...»

Phrynne çok mutluydu. Ateşin karşısında oturmak, çok güzeldi. Bu sıcaklığın bütün vücuduna yayıldığını hissediyordu. Gerald bunu hissedemeyecek durumdaydı:

«Ne diye bu kadar ısıtıyorlar burayı sanki?» dedi. «Döndüğümde başka bir yere oturalım.»

Phrynne;

«Erkekler kat kat giyinirler, sevgilim,» diye karşılık verdi.

«Hiç de o kadar sıcak değil aslında.» Yavaş yavaş uykusunun geldiğini hissediyordu.

Gerald, barda kimseyi göremedi. 'Niçin her taraf böyle bomboş acaba,' diye düşündü. Otelde olsun, sokaklarda olsun bir tek kişi yoktu. Barda da içki verecek kimse... Orada pirinçten bir çan duruyordu. Ona dokunmak bile istemiyordu ama, içkileri almak için birini çağırması gerekliydi. Her çeşit çan sesi onu fazlasıyla rahatsız ediyordu artık. Bu seferkinden de tabanca sesi gibi irkildi.

Bayan Poscoe, rafların arasındaki bir kapıdan çıktı. Ceketini çıkarmış; makyajı bozulmuştu. Gerald;

«Bir konyak, bir likör,» dedi.

Kadının elleri titriyordu. Konyak şişesinin tıpasını açamadı. Gerald, elini uzatarak;

«Müsaade edin,» dedi.

«Peki açın ama, bardaklara ben boşaltacağım.»

Mantarı çıkarıp şişeyi geri verdi. Bayan Pascoe, bardağı fazla fazla doldurdu. Ölçecek durumda değildi. Şişeyi, indirdiği yüksek rafa uzanamadı; alçak bir yere koyuverdi.. Fakat likörü alırken konyak şişesine çarparak devirdi. Dörtte üçü döküldü.

Bunun üzerine, az önce Bayan Pascoe'nun çıktığı kapı açıldı ve bir adam göründü. Genç olmasına rağmen çok şişmandı. Seyrek sarı saçları vardı. Yüzü kıpkırmızı olmuş, gömleğinin yakası açılmıştı. O da içkiliydi. Gerald, bunun Don olduğunu düşündü.

Konuşamayacak kadar sarhoştu. Kapının orada iki eliyle raflara dayanmış, güçlükle ayakta durabiliyordu. Karısını azarlamaya hazırlanıyordu.

Gerald parayı öderken kadın sakin görünüyordu ama, gözleri dolu dolu olmuştu.

Kırılan şişe parçalarının üstünden geçerek paranın üstünü verdi. Gerald;

«Şişenin kırılmasına üzüldüm, özür dilerim,» dedi.

Gözünün ucuyla Don'a bakıyordu. Ağzı yarı açık, her an düşecek, yere yığılacak gibi orada duran bu adamdan çok rahatsız olmuştu. Bardağı aldı. Tam gidecekken Bayan Pascoe, gözünden yaşlar süzülerek;

«Bay Banstead,» dedi. «Salonda sizlerle biraz oturabilir miyim? Sadece birkaç dakika...»

Gerald;

«Elbette,» dedi. İstediğinden değildi aslında, ona acımıştı. 'Hayır' demek de imkânsızdı bu durumda.

Barın arkasından çıkabilmek için kocasının önünden geçmesi gerekiyordu. Bir an durakladı, sonra güvenle yürüyerek bardan çıktı. Adam, elleriyle tutunmasa düşecek durumdaydı. Bu yüzden, Bayan Pascoe önünden geçerken, sadece ona doğru tükürdü. Oysa tükrüğü kendi üstüne düştü. Gerald, barın oradaki püskülleri kaldırarak Bayan Pascoe'ya yol açtı. O önde, kendisi arkada, salona giderlerken Don, barın arkasında yerlere bakındı. Ne olduğunu anlamak için aranıyordu.

Bayan Pascoe, birden;

«Likörü unuttuk.» diyerek durdu.

«Önemi yok. Olmazsa başka bir yerden alırım.»

«Bu gece hepsi kapalıdır. Ben dönüp getireyim.»

Kadının geri dönmesine engel oldu. Fakat başka dükkân ve barların bu kadar erken kapatmalarına şaşırmıştı. Saat henüz dokuzdu.

Salona geldiklerinde, Phrynne koltukta uyuyakalmıştı. Bayan Pascoe, onu görünce duraladı. Başı hafifçe yana kaymış, ağzı kapalı, olduğu yerde büzülmüştü. Gerald, onu böyle çok güzel görüyordu. Bir tabloya benziyordu. Pek benzetmek istemedi ama Millias'ın son resimlerinden birindeki ölü genç kızı andırıyordu.

Komutan Shotcroft da Phrynne'yi seyrediyordu. Güzelliğiyle onu da etkilemişti. Adamın yüzü değişmişti sanki. O arada Gerald'ın gözü salondaki paravana takıldı. Köşesi açılmıştı; arkadan basma bir kumaşla kaplı bir sandalye görünüyordu. Sandalyenin üstünde de ters çevrilmiş ciltli bir kitap vardı.

Gerald, Komutan'a;

«Bize katılmaz mıydınız?» diye sordu. «Ne içersiniz?»

Aslında Shotcroft kötü bir insana benzemiyordu. Başını çevirmeden, alçak sesle:

«Biraz oturabilirim,» dedi.

Gerald, her ikisine de yer gösterdi. Sonra da kendi oturdu. Shotcroft'a dönerek:

«Ne içiyordunuz?» diye sordu.

Komutan, aynı alçak sesle;

«İçmeyeceğim» diye karşılık verdi. Phrynne

uyanırsa gitmek isteyecek gibiydi. Bayan Pascoe'ya da birşey içip içmeyeceğini sordu. Neyse, o da birşey istemedi. Kadın, Komutan'dan gözünü ayırmıyordu. Orada olacağını hiç ummamıştı herhalde.

Gerald, kimsenin şerefine bardağını kaldıramadan içkisinden bir yudum aldı. Bu durumda o jest yapılmazdı.

Çan seslerini unutmuştu bir ara. Fakat uyuyan Phrynne'nin etrafında sessizce otururlarken tekrar sesler duyulmaya başladı.

Bayan Pascoe, Gerald'a;

«Hiç aldırmayın,» dedi. «Don, her zaman böyledir.»

Hepsi alçak sesle konuşuyorlardı. Shotcroft, Phrynne'yi seyrediyordu. Bakışları karanlıktı. Ona niçin böyle baktığı anlaşılmıyordu. Gerald, kadına cevap vermesi gerektiğini düşünerek;

«Tabii ,tabii,» dedi. 'Ama bir insanın her zaman böyle olması da çekilir gibi değil,' diye düşünüyordu.

«Güney Norwood'da çok mutluyduk. Buraya hiç gelmemeliydik.»

«Mevsim boyunca iyi iş yapıyorsunuzdur burada.»

«Sadece iki ay. Bazan ikibuçuk ay olur.»

«Buraya niçin geldiniz?»

«Don'un rahatsızlığı yüzünden. Doktor, deniz havasının iyi geleceğini söyledi.»

Konu buraya gelmişken, Gerald merak ettiği birşeyi sordu:

«Deniz pek uzakta kalıyor galiba. Akşam ye-

meğinden önce kıyıya dolaşmaya indik de, deniz görünmüyordu.»

Shotcroft, Phrynne'den gözlerini ayırarak Gerad'a baktı.

Bayan Pascoe;

«Bilmem,» dedi. «Hiç kıyıya inip dolaşmaya vaktim olmaz ki.»

Gerald, bu açıklamayı yeterli bulmamıştı. Bayan Pascoe, Shotcroft'a baktı. Endişeli bir hali vardı.

«Artık işimin başına dönmeliyim. Zaten birkaç dakikalığına gelmiştim.»

Kalktı. Gerald'ın yüzüne bakarak;

«Teşekkür ederim,» dedi.

«Biraz daha kalsaydınız. Hiç değilse karım uyanana kadar oturamaz mısınız?»

O sırada Phrynne hafifçe kıpırdandı.

Bayan Pascoe gülümseyerek;

«İmkânsız,» dedi. Sürekli olarak Shotcroft'a bakıyordu. «Sonra, iyi geceler dilemek üzere gelirim yeniden,» deyip çıktı.

Çanlar devam ediyordu.

Bayan Pasco çıkar çıkmaz, Shotcroft konuşmaya başladı:

«İyi adamdı. Onunla ilgili yanlış yargılara varmayın.»

«Pascoe mu?»

Komutan başını salladı.

Gerald;

«Bu tipleri pek sevmem,» dedi.

«Bayan Pascoe'nun anlattıklarını duydunuz. Yalan söylüyordu. Buraya deniz havası için filân gelmediler aslında.»

«Anlamıştım.»

«Don'ın başı dertteydi.»

«Yazık. Ama burası onun için pek iyi bir yer sayılmaz sanırım.»

«Ne onun için, ne de başkaları...»

Phrynne tekrar kıpırdandı. Kendi sarsıntısından uyanabilirdi ama, iyice dalmıştı. Gerald ve Shotcroft, soluklarını tutarak hiç konuşmadan beklediler.

Çanlar, insanın kulaklarını yırtarcasına çalıyordu...

Gerald, alçak sesle:

«Çok gürültülü bir yer burası,» dedi.

Shotcroft da alçak fakat hiddetli bir tonla konuştu.

«Ne diye bu geceyi seçtiniz sanki?»

«Yani her zaman olmaz mı bu gürültüler?»

«Yılda bir kere...»

«Bize söylemeliydiler.»

«Genellikle bu gece için yer ayırmazlar. Daha doğrusu, ayıramazlar. Don, oteli yönetirken böyle şey yapmazdı.»

«Bayan Pascoe işler pek iyi gitmediği için geri çeviremedi herhalde.»

«Kadın işi değildir otelcilik.»

«Başka kim yapabilirdi? Buna mecbur kalmışlar anlaşılan.»

«Kadınlar bir tek işe yararlar...»

Gerald buna verecek karşılık bulamadı. Biraz sonra;

«Karım bu çan seslerine pek aldırmıyor. Hatta hoşuna bile gidiyor.»

Komutan da meseleyi çok büyütüyordu. Gerald'a döndü:

«Onu buradan götür.» Sert bir buyruk verir gibiydi tavrı.

Gerald, buna rağmen kibar davrandı:

«Bir iki güne kadar gideceğiz. Holihaven bizi büyük bir düş kırıklığına uğrattı doğrusu.»

Komutan Shotcroft birşeyler anlatmak istiyordu:

«Hemen şimdi diyorum. Şu dakika götür onu buradan.»

Boş salon, insanın içine sıkıntı veren dekoru ve eşyalarıyla korkunç bir sessizlik içindeydi. Gerald bu duyguyu yenmek istercesine;

«Bu deneme sabaha kadar devam edecek değil ya?» dedi. Ama sesi korkudan titriyordu.

«Deneme mi?»

«Başka ne olabilir?»

«Bu çanları ölüleri uyandırmak için çalıyorlar.»

Bacadan giren bir rüzgâr, alevleri hızlandırdı. Gerald, bembeyaz kesildiğini hissetti.

«Kelimeyı öz anlamında kullandığınızı sanmıyorum,» diyebildi.

Komutan, ateşe doğru döndü:

«Holihaven'de böyle konuşmalar yapılmaz.»

Gerald, Phrynne'ye baktı. Sessizce;

«Peki nasıl olur?» diye sordu.

Shotcroft da aynı tonda anlatmaya başladı:

«Bu çanların ne kadar çalacağını hiç kimse bilemez. Her yıl değişik sürelerle çalınır. Nedenini bilmiyorum. Geceyarısına kadar vaktiniz var. O saattan sonra ölüler teker teker uyanmaya başlar. Derken hepsi birden görünürler. Bu gece deniz de çekilir. Bunu siz de gördünüz. Holihaven'de her yıl birkaç kişi boğularak ölür. Bu yıl çok boğulan oldu. Bunların bir kısmı denizden değil, yerin altından çıkarlar. Korkunç birşeydir bu...»

«Peki nereye giderler?»

«Onların peşinden gidecek kadar çılgın değilim.»

Uzun bir sessizlik oldu. Şöminenin kırmızı alevleri Shotcroft'un yüzüne vuruyordu. Gerald;

«Ölülerin dirilebileceğine inanmıyorum,» dedi. «Bedenleri tekrar canlanamaz, hiç değilse bedenleri canlanamaz. Olamaz!..»

«Ne dirilebilir ki? İnsan böyle birşeyi düşünemez bile.»

Gerald, bu konulara girmek istemedi. Belki yirmi yıldır bu tip tartışmalar yapmıyordu. Konuyu değiştirerek:

«Bana gitmemi öğütlüyorsunuz ama, nereye?» diye sordu.

«Gideceğiniz yer hiç önemli değil.»

«Arabamız yok.»

«Yürürsünüz.»

Gözleriyle Phrynne'yi gösterdi:

«Onu nasıl yürütürüm?»

«Genç ve güçlüdür. Yürür.» Shotcroft'un sesi yumuşamıştı. Gerald, onun ne kadar yalnız bir insan olduğunu düşündü. Terk edilmiş ve umutsuz... «Senden yirmi yaş gençtir. Demek ki senden yirmi yıl daha önemli sayılır,» diye devam etti.

«Çok haklısınız. Ben de sizin gibi düşünüyorum... Peki siz ne yapacaksınız?»

«Yıllardır bu kasabadayım. Ne yapacağımı az çok biliyorum.»

«Pascoe'lar?»

«İnsan içkili olunca hiçbir şeyden korkmaz.»

«Siz içki kullanmıyorsunuz galiba?»

«Holihaven'a geldiğimden beri içmiyorum. Bu kadar ara verdikten sonra da artık hiç içemez oldum.»

O sırada Phrynne uyandı. Komutan Shotcroft'a 'Merhaba' dedikten sonra:

«Ne güzel, çanlar hâlâ çalıyor» diye ekledi.

Komutan, gözlerini Phrynne'den ayırarak;

«Söyleyecek fazla birşeyim kalmadı,» dedi. «Henüz vaktiniz var.»

Sonra hafifçe başını eğerek Phrynne'ye bir selâm verdi ve salondan dışarı çıktı.

Phrynne, gerinerek;

«Gerald, ne için daha vaktin var demek istedi?» diye sordu. «Yoksa dinini mi değiştirtmek istiyor?»

«Onun gibi birşey.»

«Yatalım mı? Kusura bakma, çok uykum var da...»

«Kusura bakılacak birşey yok bunda yavrucuğum.»

«İstersen yine bir yürüyüşe çıkalım. Ben de açılmış olurum. Hem belki sular da gelmiştir.»

Phrynne'ye durumu anlatmalıydı. Yürüye yürüye de olsa, nereye gideceklerini bilmeden de olsa, buradan hemen ayrılmaları gerektiğini söylemeliydi. Fakat elinden gelmiyordu...

Kendini, yalnız bile olsa yola çıkamayacağına inandırdı. Phrynne'ye;

«Demek uykun var. Çok güzel,» dedi.

Phrynne şaşırmıştı.

«Gerald?»

«Bu çanlar çok sinirlerimi bozdu. Ne zaman susacaklar...»

Birden kendi söylediği sözler onu korkuttu.

O sırada kapıda Bayan Pascoe göründü. Elindeki tepside iki bardak vardı. Schotcroft'un gittiğinden iyice emin olmak ister gibi bakındı.

«Yatmadan önce birşey içmek istersiniz belki diye düşündüm...»

Phrynne;

«Çok teşekkür ederiz» dedi. «Şu anda bundan daha güzel birşey olamazdı.»

Gerald, içkileri hasır bir masanın üstüne koydu. Kendisininkini bir dikişte bitirdi.

Bayan Pascoe iskemleleri ve yastıkları düzeltiyordu.

Phrynne, omzunun üstünden ona doğru döndü:

«Komutan Shotcroft 'gazi' mi?»

Kadın, bir an için işini bıraktı ve duraladı:

«Ne demek o?»

«Kitabını bırakmış da burada...»

Bayan Pascoe, kayıtsızca kitaba baktı.

«Ne okuyordur acaba? Şehitlerle ilgili bir kitap olmalı.»

Tuhaf bir duyguya kapılmıştı herhalde. Bütün bunları nereden çıkarıyordu Phrynne?

Bayan Pascoe, küçümseyerek;

«Hep aynı kitabı okur,» dedi. **«'Dünyanın En Önemli Onbeş Savaşı'** adlı bir kitap. Bitirince baştan başlar, tekrar okur. Buraya geldiği günden beri böyle sürüp gidiyor bu.»

Gerald;

«Kitabını götüreyim, aramasın,» dedi.

İnceliğinden değil, Komutan'ın aşağı inmesinden korktuğu için söylemişti bunu. Phrynne'nin yanında o konunun açılmasını istemiyordu.

Bayan Pascoe da Komutan'ın aşağı inmesinden çekiniyordu. Rahatlayarak Gerald'a teşekkür etti:

«Bir numaralı oda Japon zırhının yanındaki kapı...»

Sonra tekrar işine koyuldu. Gerald'ın sinirlerinin bu kadar bozuk oluşuna karşılık Bayan Pascoe çok sakindi. Ve çok bilinçli hareket ediyordu.

Gerald, kitabı alıp yukarı çıktı. Deriyle kaplı cildin içini açtı. Sayfalar yaldız işlemeliydi. İlk sayfada el yazısıyla;

Sevgili oğlum Raglan'a,

Kraliçe tarafından şeref ünvanı verilmesi üzerine

Baban,
Tuğgeneral B. Shotcroft.

yazıyordu. Bunun altına da bir arma iliştirilmişti.

Zırh, karanlık bir köşede gizlenmiş gibi duruyordu. Shotcroft'u da ilk defa böyle karanlık bir köşede görmüş olduklarını düşündü. Zırh başlığının geniş kenarlıkları göz çukurlarını örtüyordu. Bıyıkları canlıymış gibi dimdikti. İlk bakışta kapının önünde duran bir nöbetçi sanılabilirdi. Odanın kapısında numara yoktu. Çevresine bakındı ve 'Başka kapı olmadığına göre, bir numara burası olmalı,' diye düşündü. Koridorun sonunda bir pencere vardı. Çanların gürültüsüyle çerçeveleri sarsılıyordu. Gerald, kapıyı vurdu.

Hoş, çanların bu gürültüsü arasında içerden bir karşılık gelse de duyamazdı. Tekrar kapıyı vurdu. Üçüncü vuruşta hâlâ cevap yoktu; yavaşça açtı. Phrynne ile odalarına çekilip bütün gece bekleseler olmaz mıydı? Bunu öğrenmek istiyordu. İçeri girdi.

Olduğu yerde donakaldı. Tek camlı pencere açılmış, perdeler de kaldırılmıştı. Odada ışık yanmıyordu. Dışardan vuran aydınlık, Shotcroft'un saçlarına yansıyordu. Yüzünü elleri arasına almış, çömelmiş oturuyordu. Başı hafifçe yana doğru düşmüştü. Giyotin altına yatan bir adam gibi görünüyordu. Kendinden geçmiş bir hali vardı. Yüzündeki ifadeden

çok acı çektiği anlaşılıyordu. Şu ana kadar olanlar, onu böylesine korkutmamıştı. Çanların sesi saldırıya geçmiş aslanlar gibi kükrüyordu odanın içinde.

Bir an kıpırdayamadı. Komutan'ın, içeri birisinin girdiğini fark edip fark etmediğini anlayamamıştı. Sadece Gerald'a doğru dönüp bir iki hareket yaptı; rahatsız bir uyku uyuyormuş da bu yüzden kıpırdanıyormuş gibi bir hali vardı. Gerald, kitabı bırakıp çıkmayı düşündü. Sonra vazgeçti. Fakat Shotcroft'la tekrar aynı konuların açılması korkusuyla kararını verdi. Karanlıkta birkaç adım attı. Kitabı, demir karyolanın ayak ucunda duran bavul gibi birşeyin üstüne, sessizce koydu. Odada başka eşya da yoktu. Kapıdan çıkarken zırhın parmakları koluna çarptı.

Salona döndüğünde, Bayan Pascoe tekrar içmeye başlamıştı bile. İşini yarım bırakmış, şömineye dayanmıştı; büyük bir bardak viskiyi dikiyordu. Phrynne, içkisini henüz bitirmemişti.

Salona girer girmez;

«Çanlar ne kadar zaman sonra susacak?» diye sordu.

Gitmeleri gerektiği kararını vermişti artık. Uykusunun kaçtığını bahane edip sıvışacaktı.

Phrynne;

«Bayan Pascoe da bizden fazla birşey bilemez,» diye söze karıştı.

Gerald, Bayan Pascoe'ya döndü:

«Her yıl tekrarlanan bu olayı bize söylemeliydiniz.»

Bayan Pascoe biraz daha viski içti, sonra başını kaldırmadan:

«Her yıl aynı geceye rastlamaz,» dedi.

Gerald, kesinlikle;

«Gidiyoruz,» dedi.

Phrynne;

«Ama sevgilim...» diyecek oldu.

Gerald, ona döndü:

«Buna karar vermeyi bana bırak Phrynne!..» Sonra Bayan Poscoe'ya, «Odanın parasını ödeyeceğiz elbette,» dedi. «Bir araba çağırtabilir misiniz?»

Bayan Pascoe, heykel gibi duruyordu. Gerald araba isteyince bir kahkaha attı:

«Komutan Shotcroft'u fazla ciddiye almayın!»

Phrynne, kocasına baktı.

Bayan Poscoe'nun viskisi bitmişti. Boş bardağını gürültüyle şöminenin üstüne koydu.

«Onu kimse ciddiye almaz, en yakınları bile,» dedi.

Phrynne;

«Yakınları var mıdır?» diye sordu. «Öyle yalnız ve acıklı bir hali var ki...»

«Don var. Ben de maskotuyum.»

Bayan Pascoe'nun içkiden dili dolaşıyordu. Şiddetli bir kin beslediği her halinden belli oluyordu.

Phrynne;

«Onun önemli bir insan olduğunu düşünmüştüm,» dedi.

«Önemlidir ama...»

«Evet?»

«Görevinden alınmış. Askerî mahkeme, rütbelerini söktürmüş, kılıcını da kırdırmış...»

«Zavallı adam! Yanlış yargılanmış olmalı.»

«Onu tanımadığınız için böyle düşünüyorsunuz.»

Bayan Pascoe, Gerald'a, kendisine bir içki ısmarlamasını bekler gibi baktı.

Phrynne, bacaklarını altına alarak iyice yerleşti:

«Demek o yüzden böyle garip bir adam Komutan.»

«Bu, bir yanlışlık olmasaydı yaşayamazdı herhalde.»

Bayan Pascoe, küstah bir tavırla;

«Bunun bir yanlışlık olmadığını daha şimdi söyledim,» dedi.

«Nereden bilebiliriz ama?»

«Siz bilemezsiniz! Ben biliyorum, hem de kimsenin bilmediği şeyleri biliyorum.»

Kadın, birdenbire hırçınlaşmıştı; âdeta ağlamaklı oldu.

Gerald, kendini toparlayarak;

«Eğer paranızı almak istiyorsanız, faturayı hazırlayın,» dedi. «Phrynne, sen de yukarı çık, eşyaları topla.»

Akşamüstü, yürüyüşten döndüklerinde, Gerald bavulları açıp eşyaları yerleştirmişti.

Phrynne bacaklarını indirdi, kalktı. Ne toplanmak ne de gitmek istiyordu ama, şimdi bu konuyu tartışacak durumda değildi. «Eşyaları toplayacaksam, bana yardım etmelisin,» dedi.

Bayan Pascoe, şimdi de bambaşka bir yüz takınmıştı;

«Gitmeyin, n'olur gitmeyin,» dedi. Çok korkmuş görünüyordu.

«Şimdi olmaz, artık çok geç.»

Gerald karşısına dikilerek sert bir sesle sordu:

«Ne için geç demek istiyorsunuz?»

Bayan Pascoe, bembeyaz kesilmişti:

«Araba istemiştiniz ya,» diye kekeledi. «Onun için geç.»

Gerald, Phrynne'yi kolundan tutarak;

«Yukarı çıkalım,» dedi.

Daha kapıya kadar yürümemişlerdi. Bayan Pascoe atıldı:

Kalırsanız birşey olmaz. İnanın, hiçbir şey olmaz!»

Sesi çok zayıf çıkıyordu. Çanların arasında duyulmadı bile.

Gerald, arkasına baktı. Bayan Pascoe bir viski şişesi daha bulmuş, bardağını yeniden dolduruyordu.

Gerald, Phrynne'yi kolundan tutarak sokak kapısına doğru yürüdü. Kapı kilitli değildi; sürgüsü de takılmamıştı. Tokmağı bir çevirişte açılıverdi. Çanlar sanki gökyüzüne asılmıştı. Gerald, ilk olarak Phrynne'nin yüzünün gerginleştiğini hissetti.

«Çok uzun bir süredir çalıyorlar. Artık sussalar,» diyordu.

«Eşyalarımızı toplayıp hemen gidiyoruz. Kapının açık olup olmadığına bakmak için buraya geldim. Yavaşça kapayalım.»

Kapı hafifçe gıcırdadı ve ansızın biçimsiz bir karaltı belirdi. Sırtında bir pelerin var gibi görünüyordu. Loş sokakta yarasa gibi dört bir yöne uçuştu. Hiç ses çıkarmıyordu. Bu, ilk uyananlardan biri olmalıydı. Gerald, karısının görmediğini fark ederek rahatladı. Kapıyı hızla, eli titreyerek kapadı. Bir an durdu; kimse duymamıştı. Bayan Pascoe'nun hıçkıra hıçkıra ağladığı işitiliyordu.

Yukarı çıktılar. Sol taraftaki koridora sapabilmek için Japon zırhının önünden geçmeleri gerekiyordu.

Sonunda odalarına girip kapıyı kilitlediler.

Gerald, kendini yatağa atarak;

«Tanrım! Ne gün, ne balayı!» diye söylendi.

Phrynne sakindi:

«Evet, ne gün, ne gün! Ve buna rağmen gitmiyoruz-»

Gerald, Phrynne'nin herhangi birşey bilip bilmediğini kestiremiyordu ama, inatla karşı koyduğunu fark ediyordu. Kendisinin de hiç gücü kalmamıştı. Derken onlar da yavaş yavaş azaldı ve bir tek çan kaldı. O da kendi kendine altı yedi defa çınlayıp sustu; hiçbir ses ses duyulmaz oldu.

Oysa Gerald'ın beynindeki yankılar devam ediyordu.

Phrynne, kollarını yukarı doğru kaldırarak;

«Oh, Tanrım! Sonunda sustular,» dedi ve soyunmaya başladı. «Yarın başka bir yere gidelim.»

Uzandılar. Camlar kapalıydı. Hiçbir zaman açık yatmazlardı zaten.

Phrynne;

«Karyolanın perdelerini çekelim mi?» dedi.

«Havasızlıktan boğuluruz.»

«Böyle karyolalarda yatarken insanlar boğulur muydu eskiden sanki?»

«Bunlar gündüzleri örtülür. Odaya biri girerse görmesin, diye kapatılırdı.»

«Gerald! Titriyorsun. Ben kalkıp şunları kapatayım.»

«Yanıma uzan ve beni okşa...»

Ortalık derin bir sessizliğe gömülmüştü. Gerald'ın sinirleri son derece gergindi. Ne tahta çıtırtısı, ne de bir baykuş sesi duyuluyordu. Çanlar sustuğu anda saatına bakmaya korkmuştu. Holihaven'den ayrılmalarına henüz çok vakit vardı.

Karanlıkta çömelmiş oturan Komutan, gözünün önünden gitmiyordu. Sanki aradaki duvarlar tülden yapılmıştı ve Shotcroft karşısındaydı. Sokakta gördüğü o biçimsiz karaltının bir o yana bir bu yana koştuğunu da görür gibiydi...

Gerald, bütün bunların etkisinden sıyrılamıyordu. Bir hayalcinin susuz, güneşsiz ve gübresiz büyüttüğü bir çiçek gibi kafasında büyüttükçe büyütüyordu. Köhne odanın içi bu görüntülerle dolmuştu... Sonra yavaş yavaş vücudunun ağırlaştığını hissetti. Saydam gibi duran duvarlar karanlıklaştı. İhtiyar Komutan'ın anlattıkları, onun saplanıp kaldığı, kendi kendini kandırdığı birtakım saçmalıklardı. Sokak da aslında boştu. Yanlış görmüş olmalıydı; gölgeler yanıltmıştı onu.

Yoksa Phrynne'nin kendisine iyice sokulması mı yanıltıyordu onu? Evet, aşk yanıltıyordu. Dışarda sesler vardı. Ayak sesleri kapalı pencereleri delip geçiyordu. Birden tiz bir ses duyuldu. İncil'den bir parça okurcasına, heyecanla;

«Ölüler uyandı!» diye bağırıyordu.

«Ne kadar kaba bir köylü şivesiyle söylenmiş olursa olsun, belirtilen, apaçık bir gerçekti. Gerald, uzandığı yerden bir süre dinledi. Sonra birden fırlayarak camın önüne gitti.

Dik yakalı bir balıkçı kazağı giymiş iri yarı bir adam, sokaktan aşağı koşuyordu. Karşılıklı duran iki sokak lambası arasına gelince, onun bir hayalet görüntüsünde olduğunu fark etti Gerald. Kollarını iki yana açmış; bir sağa, bir sola sallanıyordu. Öte yandan da;

«Ölüler uyandı!» diye mesajını iletiyordu.

Arkasından, evlerinden fırlamış insanlar koşuyordu... Adamlar, kadınlar, çocuklar... Hepsi, bildiğimiz insanlardı. Karanlıkta gizlenmiş, çağrılmayı bekliyorlardı anlaşılan. Bir kısmı saçma sapan kılıklara bürünmüştü. Ellerine geleni üstlerine geçirmişe benziyorlardı. Kimisi kolkola, gruplar halinde geliyordu. Çoğu kollarını havaya kaldırmış, tek başına yürüyordu. Kendilerinden geçmiş, her biri ayrı ayrı;

«Ölüler uyandı!» diye bağırıyorlardı.

Gerald, Phrynne'nin yanına yaklaştığını fark etti.

«Komutan beni uyarmıştı,» dedi. Bunu,

Phrynne'e daha önce söyleyemediği için çok üzülüyordu. «Gitmeliydik»

Phrynne, koluna sarılarak başını salladı:

«Gidecek yerimiz yoktu.» Sesi, korkudan kısık çıkıyordu. Bakışları donuklamıştı. «Bize zararları dokunacağını sanmıyorum.»

Gerald perdeleri çekti; oda kapkaranlık oldu. Korkusunu belli etmemeye çalışarak;

«Sonunu bekleyeceğiz,» dedi. «Ne olursa olsun...»

Işığı açmak için ilerledi, düğmeye bastı. Yanmadı!

«Cereyan kesilmiş,» dedi. «En iyisi yatağa girmek.»

Phrynne;

«Gerald!» diye seslendi. «Yanıma gel.»

Phrynne'nin karanlıktan çok korktuğunu hatırladı hemen. Ona yaklaştı, birlikte yatağa doğru ilerlediler. Phrynne;»

«Artık aşk yok,» dedi. Sesi yumuşak fakat üzüntülüydü. Dişleri birbirine vuruyordu.

Gerald, böyle bir gecede elinden geldiği kadar içtenlikle dudaklarından öptü.

Phrynne, korka korka;

«Denize doğru gidiyorlardı,» dedi.

«Başka şeyler düşünelim artık.»

Ne var ki sesler gittikçe artıyordu. Kasabanın bütün halkı sokaklara dökülmüştü sanki. Hep bir ağızdan aynı dehşet verici cümleyi tekrarlayıp duruyorlardı.

«Başka şeyler düşünebilir miyiz dersin?»

«Evet, en fazla sabaha kadar sürecek bu... Dayanabiliriz.»

«Tehlikeli olduklarını sanmıyorum. Yoksa engel olurlardı...»

«Mutlaka...»

Sesler uyumlu bir biçimde, daha yakından duyulmaya başladı. İkisi de baştan paniğe kapıldılar. Sonra sesler yavaş yavaş uzaklaştı.

Phrynne;

«İnsanın bu kadar uzaktan böylesine korkması şaşılacak şey,» dedi. «Oysa hepimiz birbirimize bağlıyız ve birbirimiziniz.»

Böylece asıl konuya girdiler. Konudan uzaklaşmaya çalışmaktansa, konuşmak çok daha iyi oluyordu.

O arada bağrışmalar kesildi. Bu sefer de şarkı söylemeye başlamışlardı. Gerald'ın hiç duymadığı bir şarkıydı bu. Söyleyiş biçimlerine bakılırsa, 'ilâhi' denebilirdi.

Kalabalık yaklaşıyordu. Dinlediler... Evet, kıyıdan caddeye çıkmışlardı ve dosdoğru bu yöne geliyorlardı. Ağır ağır ilerliyorlar, bitmek tükenmek bilmeyen bir yolu aşıyorlarmış gibi bir türlü yaklaşamıyorlardı.

Gerald;

«Ne yapıyorlar Allahaşkına?» dedi.

Saçma sapan bir soruydu bu, ama sinirleri çok bozulmuştu. Ne dediğinin farkında bile değildi.

Phrynne;

«Sanırım dans ediyorlar,» dedi.

Aşağıdan gürültüler geliyordu. Kapı hızla açıldı. Otelin içine giriyorlardı. Soluk soluğa kalmış, yorulmuşlardı.

Bütün kapıları açılıp kapanıyordu. Eşyaları kaldırıp attıkları duyuluyordu... Her tarafa girip çıkıyorlardı... Camları kırıp geçiyorlardı. Ansızın Japon zırhının düşüp parçalandğı duyuldu. Phrynne bunun üzerine bir çığlık attı. Az sonra odalarının kapısını bir omuz vurarak kırdılar ve içeri girdiler:

«Ölüler ve canlılar birlikte dans edeceklerdir. Şimdi vaktidir. Burası yeridir.»

Söyledikleri şarkının sözlerini ancak çıkartabiliyorlardı. Gelenler, hep aynı sözler tekrar ediyordu.

Çılgınca şarkılarını söyleyerek ve dans ederek odaya dağıldılar. Kendilerinden geçmişler, bu arada çok da yorulmuşlardı. Pek de neşeli görünmüyorlardı. Odada hiç yer kalmayana kadar içeri yığıldılar.

Phrynne, bir çığlık atarak;

«Bu koku, Tanrım! Bu koku,» diye bağırdı.

Kıyıda dolaşırken duydukları o iğrenç koku, odaya yayılmıştı. Phrynne, kontrolunu kaybetmişti; çırpınıyor, bağırıyor, ağlıyordu... Gerald, onu tutmaya çalışıyordu. Fakat dans edenlerden biri kendisine hızla vurdu ve Phrynne kollarının arasından kayıverdi. Gerald doğruldu... Artık karısının yanında olmadığını fark etti.

Kalabalığın arasından, Phrynne'nin peşinden gitmek için çırpındı ama, sırtına yediği bir darbeyle

tekrar yuvarlandı ve tepinen kalabalığın arasında kayboldu.

Bir süre sonra, yavaş yavaş odadan çıkmaya başladılar. Gerald, yerde büzülmüş; acıyla kıvranıyordu. Sokaktan gelen sesleri duydu. İçeriye dolanların bir kısmı da yavaş yavaş tekrar sokağa çıkmıştı... Odada leş kokusundan başka hiçbir iz kalmadı. Ortalık darmadağınıktı.

Kımıldayacak halde değildi Gerald. Hiçbir şey düşünemiyordu. Oysa bir an önce kalkıp toparlanması gerekiyordu.

Güçlükle doğrulup yere oturdu. Başını paramparça olmuş çarşaflara dayadı. Fakat herhangi birşey hissetmiyordu. Biraz sonra ayak sesleri duyar gibi oldu. Biri odaya doğru geliyordu... Kapı açıldı ve Komutan Shotcroft, elinde bir mumla içeri girdi. Mum erimiş, elinin üstünde donmuştu. Ama Komutan'ın buna aldırdığı bile yoktu.

«Kurtuldu,» dedi...

Buz gibi bakışlarla Gerald'ı süzdü. Gerald, kalkmaya yeltendi. Her tarafı yara bere içindeydi. Başı dönüyordu. Korkunç bir sarsıntı geçirmişti. Fakat Phrynne'nin kurtulduğunu duyunca rahatladı.

Komutan devam etti:

Diğerleriyle dans ederken bulduk onu.»

Mum ışığında gözleri parlıyordu. Sesler kesilmişti.

Gerald, güçlükle yatağın üstüne oturabilmişti. Birşeyler sormak istedi. Sesi çıkmıyordu...

Komutan, onun bu güçsüzlüğüne kızmıştı; azarlarcasına;

«İki tanesinin arasındaydı,» dedi. «Her biri, bir elinden tutuyordu.»

«Peki siz ne yaptınız?» Gerald'ın sesi, uzaktan, başka birinin sesiymiş gibi çıkıyordu.

«O anda ne yapılması gerekirse onu yaptım. Umarım, vaktinde yetişmişimdir.» Bir an duraladı. «Şimdi aşağıda,» diye ekledi.

«Çok teşekkür ederim. Çok budalaca bir söz belki, ama söyleyecek başka birşey de yok gerçekte.»

«Yürüyebilecek misiniz?»

«Sanırım.»

«Size ışık tutayım.»

Komutan'ın sesi her zamanki gibi soğuk ve uzaktı.

Salonda iki mum vardı. Phrynne, kendisinin olmayan bir paltoyla iki mum arasında oturuyordu. Bayan Pascoe da oradaydı:

Phrynne;

«Sevgilim! Bu ne hal-» diye bir çığlık attı. Henüz heyecanı yatışmamıştı. Oysa sesi, her zamanki gibi yumuşak ve okşayıcıydı.

Gerald, bir an için bütün acılarını unutarak onu kendine doğru çekti ve kucakladı. Uzun süre öylece kaldılar. Sonra Phrynne'nin gözlerinin içine baktı. Karısı;

«İşte buradayım, sevgilim,» dedi. «Endişe edecek birşey yok.»

Komutan, sessizce salona girmişti. Onu fark etmediler bile.

Phrynne, gözünü Gerald'dan ayırmadan içkisini içti. —Gerald, bunun Bayan Pascoe'nun işi olduğunu düşündü.— Sonra kapıda, üstündeki paltoyu ansızın yere atıverdi. Geceliği paramparça olmuştu. Hemen hemen çıplak gibi duruyordu. —Gerald, Bayan Pascoe'nun, onun biçimli vücuduna düşman gözlerle baktığını fark etti.—

«Mumun birini alabilir miyiz? diye sordu.

Her şey normale dönmüş gibiydi.

Bayan Pascoe, hiç cevap vermeden öylece duruyordu. Phrynne ve Gerald odalarına çıktılar. Her şey kırılmış, dökülmüş, darmadağınık olmuştu. Japon zırhı hâlâ yerdeydi. Komutanın odasının kapısı kapalıydı. Koku da hemen hemen duyulmuyordu...

ERTESİ SABAH saat yedide pek çok şey düzeltilmiş, eski haline getirilmişti. Fakat görünürde kimse yoktu. Gerald ve Phrynne hiç kimseyle görüşmeden ve konuşmadan otelden ayrıldılar.

Wrack sokağına geldiklerinde, bir sütçüyle karşılaştılar. Kartın üstünde başka bir kasabanın ismi yazıyordu. Bu, Gerald'ın dikkatini çekti. İstasyon caddesine doğru ilerlediler. Burada, birtakım adamların ellerinde kazmalarla birşeyler yaptığını fark ettiler. Bir pisliğin üstüne toplanmış sinekler gibi görünüyorlardı uzaktan. Bir levhada «Yeni Be-

lediye Mezarlığı» yazıyordu. Bir gece önce Phrynne ve Gerald buradan geçerken hiç görmemişlerdi.

Sabahın o saatında işçilerin görünüşü korkunçtu. Fakat Phrynne'e hiç de öyle gelmiyordu. Tersine, yanakları pembeleşti ve dudakları zevkle kıvrıldı.

O anda Gerald'ı unutmuştu sanki. Gerald da bundan yararlanarak onu incelemeye koyuldu. Dün geceden beri ilk defa böylesine yakından inceliyordu onu.

Son birkaç saniye içinde, kendisini karısından ayıran birşeyler hissetti. Bu, aralarında hiçbir zaman konuşulamayacak, anlatılması hemen hemen imkânsız bir duyguydu. Ama asla aklından çıkmayacaktı!..

Zihnine de bir soru takılıp kalmıştı: Karısı onlardan biri mi olmuştu?

KARA EVDEKİ GECE

Robert SOMERLOTT

GÖZLERİ iyice açılmış, içki kadehini tuttuğu eli titremeye başlamıştı.

«Emin misin Eric?»

«Evet,» diye karşılık verdim. «Burada uzun süre kaldım. Bu nedenle birşeyler olduğunu hemen anlayabiliyorum.»

«Ne olduğunu söyle. Belki önemlidir.»

«Otelden ayrıldığımda hava kararıyordu. Frieda'nın pişireceği güzel Alman yemeğini düşünerek yürüyordum. Köşeyi dönüp alana gelince orada duran çifte pek aldırmadım. Fakat üçüncü köşeyi dönünce, beni takip ettiklerini anladım.»

Bana içki uzatırken Henry Black'in yüzü değişti. Deri koltukta sessizce oturuyor ve gözleri hep perdeleri kapalı pencerelerin etrafında dolaşıyordu.

Dışardan gelen bir sesi dinliyormuş gibi sık sık ileriye eğiliyordu. Ben, sadece Inga'nın sesini duyuyordum. Inga, Doberman cinsi iki köpekten biriydi. Dişisi Loki daha kuvvetliydi. Buna karşılık Inga çok çevik ve hırçındı. Black'in evine ilk geldiğim günlerde, kendimi yamyamlar arasındaki sömürgecilere benzetirdim. Hep üstüme saldıracakları dakikayı bekler, onları gördükçe heyecanlanırdım. Yabancılara çok sert davranırlardı. Fakat iki ay içinde bana çok alışmışlardı.

Henry;

«Bu adamlar, neye benziyordu?» diye sordu.

«Sarhoş Meksika'lılar gibi yürüyorlardı,» dedim. «İzlediklerini fark edince, başıma bir çuval geçirip beni soyacaklarını sandım. Fakat, sonradan anladım ki Meksikalı gibi yürümüyorlardı. Bizler buranın yabancısı olduğumuza göre, bunu kolayca fark edebiliriz. Belki aptalca bir düşünce ama...»

«Hayır Eric, değil...» Heyecanla ayağa kalktı. «Her insan, her ırk değişik şekilde yürür. Tıpkı köpekler gibi... Her cins köpeğin değişik yürüme biçimi vardır. Bunu birçok insan anlamaz, bizler ayırt edebiliriz.»

«Neyse,» dedim. «Hallerinde bir gariplik vardı. Bu yüzden pek tenhalardan gitmek istemedim. Issız bir yerde başımın belâya girmesi hoş olmazdı. Durdum ve yaklaşmalarını bekledim. Fakat beni geçtiler, ilerlediler... Hatta senin kapının önünde onlara rastlamasaydım, aklıma hiçbir şey gelmeyecekti.»

«Kapının önünde, ne yapıyorlardı?»

«Orada bir siyah araba duruyordu; herifler de şoförle çene çalıyorlardı. Bir süre bana baktılar; kapıdan içeri girdiğimi görünce arabaya bindiler ve hemen şehir yolunun tam ters yönüne saptılar. Yanılmıyorsam, arabada Amerikan plakası vardı...»

Henry yumruğunu sıktı.

«Acaba nereye gittiler? Bu yol üç mil ilerdeki domuz çiftliğine gider... Bunu daha önce söylemeliydin Eric..»

Odadaki sinirli havayı azaltmak istercesine sırıttım; «İki yabancının beni takip etmesiyle ilgili hikâyeyi anlatarak Frieda'nın hazırladığı nefis yemekleri kaçıracağımı mı sanıyordun yoksa? Herhangi birşey olmadı. Benden önce buraya, bana görünmeden nasıl geldiklerini de bir türlü anlayamadım. Boşver canım, herhalde beni soyup biraz Amerikan doları almak istediler... Fakat sanırım artık vazgeçtiler bu işten...»

«Belki... Belki... »

Frieda sanki bizi kapıdan dinliyormuş gibi hemen odaya daldı.

«Ceviz ve peynir...» diyerek elindeki tahta tepsiyi uzattı.

«Doğru söyle Frieda, burada almanca değil ingilizce konuşulur..»

«Peki...» Yüzünde garip bir ifade vardı.

«Birgün 'Bekârlık sultanlıktır' deyimini unutup evlenmeye kalkışırsam, işte kendime böyle bir Alman kızı seçeceğim..»

Frieda güldü:

«İyi olur... Fakat dikkat et, biraz genç olsun..»

Dışarda Inga bağırıyordu. Henry ayağa kalktı; üç adımda odayı geçti ve pencereyi açarak başını panjura dayadı. Yaşı, ellinin üstündeydi, fakat bir kaplan kadar çevik, bir aslan kadar da kuvvetliydi.

«Ne oldu?» dedim.

Sinirli bir hareketle, «Birşey yok, sadece Inga'nın sesini duydum,» karşılığını verdi.

«Ben gidip şöyle etrafı bir dolaşayım,» dedim.

Daha kapıya doğru bir adım atmadan kolumu tuttu ve askerce bir emir verdi:

«Hayır!»

Başımı çevirip, «Bak Henry akşamdan beri, sanki pencereden bir bomba atılacakmış gibi garip hareketler yapıyorsun. Daha beni takip ettiklerini söylemeden önce başladı bu hareketlerin. Yemek masasında otururken, fare kokusu almış bir kedi kadar dikkatliydin. Şimdi de dışarda birşeyler olduğunu düşünüyorsun, ben de gidip bakmak istiyorum.»

«Peki, öyleyse git de bak... Kuşkulu oturmaktansa, gerçeği öğrenmek daha iyidir.»

Kapıya gelince, «Hadi yavrum Loki...» deyip köpeklerden birinin sırtını okşadım. Inga'ya dokunmadım. Evin etrafını dolaşmaya başladık.

BURASI, Ortaçağ şatoları gibiydi... Daha doğrusu, İkinci Dünya Savaşı'ndaki toplama kamplarını

andırıyordu; bahçeyi çevreleyen tel örgülerden elektrik cereyanı geçiyordu. Oysa Meksika'nın böyle sakin bir gölgesinde bu kadar sıkı bir güvenlik tedbirine gerek yoktu. Fakat Henry Black olağanüstü korunma çareleri bulmuştu.

San Xavier köyüne gelişimden kısa süre sonra tanışmıştım. Henry'yle. O günden bu yana tam beş ay geçti. İnsanları etki altına alan bir havası vardı. Bir yanına köpeği Inga'yı, öteki tarafına uşağı Hugo'yu alır; köyde dimdik yürürdü. Bir gün yanıma gelmiş; bitirmeye çalıştığım yağlıboya tabloyu seyretmiş, sonra yanımdan ayrılmıştı. Arkasından bakınca belinde iki tabanca görüp onu sivil polis sanmıştım.

Bundan sonra iki hafta boyunca her gün yanımdan geçip yaptığım resme meraklı meraklı baktı. Ne var ki aramızda herhangi bir konuşma geçmedi.

Kısa süre sonra arkadaş olduk. O da amatör bir ressamdı. Aramızdaki yirmi yaşlık fark da hemen kayboluverdi. Birtakım ortak yönlerimiz vardı. O da ben de savaşlarda bulunmuştuk; hatta Singapur'da ya da Barselona'da ortak dostlarımız vardı.

Bir gün, «Bu kadar kültürlü bir adamla tanışmak ne büyük bir şans,» demiş; «Bu cehenneme nereden geldiğimi» sormuştu.

«Bir kaza sonucu filan değil,» diye karşılık vermiştim. «Arkadaşlarımdan bilgi almıştım; bu köyün tam bana göre olduğunu anlayıp geldim.»

Bir hafta sonra Frieda ile karşılaştık. «Onunla Almanya'da tanıştık,» demişti. «Bir askerî görevle

orada bulunuyordum. Otuz yıl önce görecektin Frieda'yı...»

Henry, olayları yakından izleyen bir adamdı. Fakat son altı haftadan bu yana dikkati daha da artmıştı. Gözlerinde yeni bir merak, yüzünde yeni bir heyecan vardı. Sokakta giderken başını arkaya çeviriyor ve birşeyden kuşkulanıyormuş gibi davranıyordu. Hatta ara sıra postaneye gidiş saatını bile değiştiriyordu.

KÖPEKLERLE birlikte evin son köşesini de dönüp ön tarafa gelince, Henry'nin pencereden hareketlerimi izlediğini fark ettim. Loki'nin sırtını okşadım; köpek tirtir titriyordu. Herhalde heyecanımı anlamıştı hayvan.

Birden eve girdim...

«Ne oldu?» diye sordu Henry.

«Birşey yok...» dedim.

«Hayır Eric! Var... Seni panjurlardan izledim. Ormanlarda birşey gördün ve durakladın.»

«Sadece bir ışık... İki kere gördüm, sonra kayboldu. Bunun bir işaret olabileceğini düşündüm. Gaz lambasıyla dolaşan bir Meksikalı da olabilir... Dışarda yağmur yağıyor... Lamba söner...»

Henry, birşeyden kuşkulanmıştı. Yüzüme konuşmadan bakınca, bir tedirginlik duydum. Sesimi iyice yükselterek:

«Nedir bu?» diye sordum;» Hugo, bu gece bura-

ya gelmemi söyledi. Oysa her hafta cuma günleri gelirdim. Oysa sen de sık sık karar değiştiren bir adam değilsin.»

Hiç karşılık vermeden yüzüme baktı.

«Ben, arkadaşınım,» diye devam ettim. «Sen ve Frieda bana burada çok yardım ettiniz. Sizlere çok şey borçluyum. Eğer yardıma ihtiyacın varsa, işte buradayım... Biliyorsun ki kolay kolay korkan adamlardan da değilim. Ama bana her şeyi anlatman gerekiyor.»

«Otur Eric,» deyip bir sigara yaktı; bana da uzattıktan sonra konuşmaya başladı:

«Bunları hiç kimseye söylemeyeceğime yemin etmiştim. Fakat şimdi yardıma ihtiyacım var. Her şeyden önce, tehlikesi ne olursa olsun, Frieda'yı korumam gerekiyor.»

Gözleri gözlerimin içindeydi...

«Eric, her ne olursa olsun, Frieda'yı yirmidört saat için koruyacağına yemin edebilir misin? Ben, belki kaybolurum. Hatta ölebilirim...»

Bir süre düşündükten sonra kararımı verdim: «Tabii yaparım... Sorman bile gereksiz...»

«Yemin eder misin?»

«Evet,» dedim. «Fakat bir şartım var. Anlatacaklarının hepsi gerçek olacak. Eğer yalan söylersen, yemin etmem...»

«Bir satranç oyuncusu olarak, doğru söyleyeceğime söz veriyorum. Ne var ki önce benimle ilgili olarak neler bildiğini öğrenmek istiyorum. İki arkadaş arasındaki bu konuşmayı kimse öğrenmeyecek...»

«Peki,» dedim; «ama yanılırsam kızmak yok. Önce senin gerçek bir Amerikalı olduğuna inanmıyorum. Belki, konuşma tarzın çok iyi ama yine de bazı yerlerde dilin çalıyor... Sonra, yemek masasında oturuşun... Hani peynire düşkünlüğün ve peynir yerken duyduğun zevk...»

«Tam anlamıyla doğru,» dedi. «Çok dikkat etmişsin. Zaten seni bu dikkatin için seviyorum.»

«Sonra birşeyden kaçtığını, birinden saklanmak istediğini de biliyorum. Bu ev de korunmak için yapılmış. Korkak biri değilsin ve hiçbir zaman da korkmadın, bunların hepsini de fark ettim.»

Tam bu sırada kapıda Frieda göründü.

«Gel sevgilim,» dedi Henry. Fakat almanca söylemişti. Karısı Alman olduğu için, bu sözler bana garip gelmedi. Kadın, kocasının koltuğununn yanına, yere oturdu;

«Bütün söylediklerinde haklısın, Eric. Şimdi konuşma sırası bana geldi.»

Frieda, yıne almanca bağırdı:

«Hayır, hayır... Hiç kimse...»

Henry, üzgün bir tonla söze başladı:

«Birinin bize yardım etmesi gerekir Frieda...»

Henry Black, kadının susmasını; boşanıveren gözyaşlarının dinmesini bekledi ve sonra sözüne devam etti:

«Benim adım Heinrich Schwartz. Meksika'da kanunsuz olarak bulunuyorum. Kendimi emekli bir Amerika'lı diye tanıttım. Bu da pek güç olmadı. Çünkü çocukken Milwaukke'de tam sekiz yıl yaşadım.

Sonra da uzun süre bir Alman Birliği'nde Amerikan ingilizcesi üzerine çalıştım.»

Dışarda yağmur hızlanmıştı. Black odada dolaşmaya başlarken rüzgârların da arttığını fark ettim.

«Alman ordusunda binbaşıydım. Yaşım küçüktü, ama soylu bir aileden geldiğim için bana yüksek rütbe ve önemli bir görev vermişlerdi. Biz, nazi değildik. Bütün söylenenlere rağmen, değildik! Evet, Parti'yle Frieda'nın gerçekten önemli ilişkileri vardı. Fakat o dönemde herkes Parti'yle görüşüp konuşuyordu. Oysa ben ordunun malıydım; bir kere Polonya'da, bir kere de Afrika'da madalya almıştım.»

İçeri Hugo girdi. Elinde ceviz ağacından yapılmış bir kutu vardı. Henry, onun gelişini fark etmedi.

«Okula Bavyera'da gittim. Burada Amerikalılar'ı taklit etmeyi, bir toplulukta düzensizlik yaratmayı ve sabotaj yapmayı öğrendik. Sonra Afrika'da bir şarapnel parçası beni yaraladı. Bunun üzerine beni geri hizmete alıp Belçika sınırı yakınındaki Ulaştırma Birliği'ne verdiler. Hugo, emir erimdi... Hâlâ da aynı görevi yapıyor...»

Uşak, başını eğip selâm verdi..

«Görevlerim arasında Hollanda'da yakalanan yahudilerin taşınması da vardı. Ancak bu, görevimin ufak bir bölümüydü. Sadece nöbetçilere komuta ediyordum. Gerçekte fazla yahudi de yoktu; haftada 100 tane geliyordu. Saçma bir işti bu ama, Frieda da yanımda olduğu için ses çıkarmayıp kabul ettim.»

Henry, derin bir soluk aldıktan sonra devam etti:

«Birdenbire her şey değişti. Elimde ondört esir vardı; Amerikalılar da iyice yaklaşmıştı. Artık ulaştırma işi sürdürülemeyecekti. Bu durumda ne yapmam gerikiyordu? Esirleri serbest bıraksam, yakındaki bütün alaylar birbirine girecekti.»

Yine sustu... Sesini yükseltip devam etti:

«Emir almıştım! Asker olduğum için uymak zorundaydım. O gece yağmur yağıyordu... Bu geceki gibi. Ve emri yerine getirdim.. Hugo da ben de askerdik.. Onları ortadan kaldırdık!..»

Gözümün önüne, karşımdaki üç kişinin o geceki hali geldi. Hugo ile Henry arabanın yanında durmuş; esirlerin sıraya girmesini bekliyorlardı. İkinci Dünya Savaşı'nın ünlü silahı Lüger'lerin ateşini duyunca Henry, acaba Frieda'yı hatırlamış mıydı?

«Sonra beni Nürnberg'de yargıladılar. Birşey ispatlayamadılar ama, bu gruptan iki çocuğun kaçıp kurtulduğu yolunda dedikodular dolaştı durdu... Bunun üzerine beni aylarca hapiste tutup bu iki çocuğu aradılar... Bulamadılar tabii... Hatta zavallı Frieda'yı da bu işin içine soktular. Onu cesetlerden değerli eşyaları çalmakla suçladılar.. Korkunç birşeydi bu. Birşey ispat edemediler. Buna rağmen Landsberg Cezaevi'nde beş yıl yattım.»

Bir sigara daha yaktı ve gözlerini kısarak hikâyesini anlatmaya koyuldu:

«Serbest bıraktıkları gün, uçağa atlayıp geldik. Burada bizi bulamayacaklarına inanıyorduk. Fakat en sonunda yakaladılar. Bak Eric...» Elini cebine attı ve üstünde Meksika damgası bulunan bir mektup çı-

kardı. Adî bir takvim kâğıdına yazılmıştı; üstünde de bugünün tarihi vardı. Çocuk elinden çıktığı belli bir resim de görülüyordu: Biri etekli üç gövde, ağaçta sallanıyordu. Kâğıdın altında da, almanca, **«Bu gece binbaşı»** yazıyordu.

«Bundan önce de başka şeyler geldi,» dedi Henry. «Her şey altı hafta önce başladı. Önce Frieda'nın kolundakine benzeyen bir kadın bileziği geldi. Fakat, üstüne lastik bir yılan sarılmıştı. İçinde de, **'Yakında binbaşım, fakat çok yakında değil'** diye bir not vardı.»

Frieda çok heyecanlanmıştı; güçlükle soluk alıyordu. Ansızın «Sonra da oyuncak tabanca,» diye bağırdı. «Üstünde de kırmızı bir boya vardı... Tıpkı kan gibi... Ondan sonra bir kitap geldi...»

Üçü de odanın bir ucunda toplanmışlardı. «Beni bunun için mi buraya çağırdınız,» diye sordum. «Evde bir yabancı bulunursa saldırmayacaklarını düşündünüz.»

«Bilmiyorum Eric,» dedi Henry. «Sana bir zararları dokunmaz. Sen Amerikalı'sın ve seninle uğraşmak onların başını derde sokar... Çok dikkatli insanlar bunlar.. Eichmann olayını biliyor musun?»

Yüzünden bir heyecan kasırgası geçti. «Bunun Eichmann'ınkiyle ilgisi yok ama, bütün bu olaylar beni korkutuyor. Hugo ve ben kendimizi koruyabiliriz, elimizde silahlarımız ve yeteri kadar cephanemiz var. Fakat Frieda'yı Meksiko City'e götürmek gerekiyor, bunu yapacağına yemin eder misin?»

Gözlerine bakamadım; sadece, «Söz vermiştim,»

dedim. «Bunu yaparım. Bütün bu olaylardan senin sorumlu olduğuna inanmıyorum. Eğer bu gece birşeyler olursa, sana elimden geldiği kadar yardım edeceğim. Fakat bu hikâye üzerine fikir yürütmeden...»

«Teşekkür ederim, Eric,» derken sesi iyice kısılmıştı. Bu arada Frieda ayaklarının ucunan basarak yanağıma bir öpücük kondurdu.

Dışarda rüzgâr devam ediyordu. Ansızın rüzgârın sesine bir de gök gürültüsü karıştı. Inga ile Loki'nin havlamaları da iyice artmıştı. Hugo, elindeki kutuyu açtı. Hepimiz birer tabanca aldık. Elimdeki Lüger'i iyice gözden geçirip namluya bir kurşun sürdüm. Bu Lüger, hayatımda gördüğüm en iyi silahlardan biriydi.

«Frieda!»

Kadın, Henry'nin sesini duyunca başını çevirdi. «Işıkları söndür...»

Frieda hemen elektrik düğmelerinin yanına gitti ve anî bir hareketle bütün ışıkları söndürdü. Dışarda şimşekler çakıyordu.

Henry'ye, «Sen kapının yanında dur, ben Hugo'yla dışarı çıkıp duruma bakayım,» dedim.

Korkuyla. «Peki,» dedi.

Dışarı çıkarken köpekler yanımıza geldi.

Kuvvetli bir yağmurla karşılaştık. Sesler hâlâ devam ediyordu.

Bu mevsimde San Xavier'de her gece fırtına çıkardı ve şekerkamışlarıyla muz ağaçları, rüzgârda makineli tüfek ateşi gibi sesler çıkararak birbirine

çarpardı. Fırtına da her gece aynı saatlarda çıktığı için, işi şansa bırakmanın gereği yoktu.

Biraz yürüdükten sonra patırdının nereden geldiğini anladık. Bir çöp yığınının üstüne, dallardan akan sular düşüyordu. Hugo'ya, «Geri dönelim,» dedim.

Eve doğru ilerlemeye başladık. Fakat bu sırada birşey fark etmiştiim. «Hugo...» diye bağırdım.. Uşak yere yattı, fakat artık ölüydü. Kurşunu beynine yemişti..

Ben, koşa koşa eve geldim. Inga'nın saldıracağını düşünüyordum; oysa hayvan, durumu anlamıştı..

Mutfak kapısını açıp içeri daldım. Her yer karanlıktı... Buna rağmen koştum... «Henry,» diye bağırdım; «Hugo'yu vurdular..»

«Aman Allahım» diye almanca bağırdı.» Şimdi ne taraftalar? Kaç kişiler?»

«Ön taraftan geliyorlar, üç dört kişi kadar...»

Frieda hâlâ elektrik düğmelerinin önünde duruyordu. Henry'nin elindeki tabanca yere eğilmişti. Anî bir hareketle tabancaya vurdum; Frieda'yı da kenara ittim. Sağ elimin hareketiyle ışıklar yandı.

«Sadece bir binbaşı vardı...» diye başladım. «İşte binbaşı şimdi karşınızda.. O iki çocuğu elinizden kaçırmak büyük bir aptallıktı..»

Yüzlerindeki korkuyu görmek için bunca yıl beklemiştim. Gerçekten de bu kadar beklemeye değerdi. Yüzlerinin bütün çizgilerini görmek için dikkatle baktım; bu dakikayı, Meksiko City'de bekleyen

kızkardeşime anlatmam gerekiyordu. «Bu gece yağmur yağıyor Binbaşım,» diye almanca konuştum... «Tıpkı o geceki gibi...»

Önce Frieda'yı öldürdüm.. Onun, karısının ölümünü görmesini istemiştim. Durup Heinrich'in yerdeki tabancaya uzanmasını bekledim ve tam elini silaha yaklaştırınca onu da vurdum. Evde yapacağım bazı küçük şeyler vardı. Önce içki kadehimi, sonra silahları ortadan kaldırmam gerekiyordu. Bunlar, uzun zaman almadı. Bu üç kişinin ölümünü hiç kimse uzun bir süre fark etmezdi. Kızkardeşimle ben de her şey anlaşılana kadar New York'ta olurduk.

Ayrılmadan önce, Frieda'nın kolundaki bileziği aldım. Tahmin ettiğim gibi, üstünde annemin adının baş harfleri vardı. Bu, bütün servetimizin son damlası olmuştu ve hayatımız boyunca bu bileziği ele geçirmek için uğraşmıştık...

Ölü taklidi yaparak yatmıştım. Frieda'nın bu bileziği annemin kolundan kopartırcasına söküp aldığını hatırlıyordum. Haince bir gülüşle, annemin daha cesedi soğumadan çekivermişti...

Köpekler susmuştu. Kapıyı açıp çıkarken paçalarımı koklamaya başladılar. Bir yabancı gibi değil, arkadaş gibi yolcu ettiler beni... Evin bahçe kapısından çıkarken de hafif bir sesle havladılar...

«Şalom Loki... Şalom... Inga...» dedim... Gözümün önüne Hitler'in resmi geldi...

ECEL TERİ

Don STANFORD

ÖNCE şunu belirtmek isterim ki, çok uzun zamandan beri çok 'meşrû' bir çalışma hayatım vardır. Televizyonda bütün o senatörlere bu gerçeği söyledim. Her kim benim yalancı şahitlik yaptığımı ileri sürerse, yalancıdır. Belki yatırımlarım konusunda fazla bilgiye sahip değilim, ama hepsinin de çok iyi para getirdiğinin farkındayım. New Orleans'ın biraz dışındaki o kulüp de benimdir ve diğer yatırımlarım gibi o da iyi kâr getirir. İş konusunda danışabileceğim adamlar vardır; yoksa sözünü ettiğim kulübü hiç görmüş değilim. Orada kumar oynandığından haberim yok; olsun da istemem.

Yıllardan beri 'temiz işlerle' uğraşıyorum. Çok 'meşru' yatırımlar yapmış 'meşrû' bir insanım. Gelir vergilerimi öder, bağışlarda da bulunurum. Yüksek

makamlarda önemli arkadaşlarım vardır; onlar da benim için ayrı şeyleri söylerler. New York Belediye Başkanı, uzun yıllar boyunca yakın dostumdu. İsterseniz inanmayın, ama dileseydim Amerika Birleşik Devletleri elçilerinden biri olabilirdim. Birkaç yıl sonra, şimdiki hükümetle de çok verimli çalışmalar yapabilecektim; eğer bu iş başıma gelmeseydi... Biraz sonra anlatacağım. Fakat, bütün olan bitenden sonra, her şeyiyle 'tam' olan, 'meşru' bir Amerika Birleşik Devletleri vatandaşına böyle davranılması bence haklı bir işlem değildir.

1901'de Sicilya'da doğdum. Adım Pasquale Cocciani'ydi; fakat Pat Cochrane diye değiştirdim. Amerikan uyrukluğunu kabul etmiş, 'meşrû' bir vatandaşım. Delikanlıyken, yaşıma ve delikanlılığıma uyup otomobil çalmak gibi ufak tefek hatalar yaptım. İçki yasağı sırasında New Jersey'de bira imal eden bir fabrikam vardı ama, yine de gelir vergilerimi öderdim. Bu da yaptığım işin kanuna uygun olduğunu gösterir. Şimdiki kadar değilse de yine 'meşrû' sayılır. Hiçbir şekilde ispat edilemeden, beni Amerika Birleşik Devletleri'nin «Planlanmış Cinayetler Şefi» diye bana leke sürmek çok ayıptır.

Şimdi asıl konuya dönüp başıma geleni anlatmak istiyorum. Bence bu olay hiç de adaletlice değildi ve bunu herkesin bilmesini istiyorum...

Ben, öğle yemeklerini **Waldorf Astoria** Oteli'nin «Erkeklere Özel Barı»nda yemekten hoşlanırım. Çünkü burası son derece yüksek kaliteli bir yerdir ve burada ancak yüksek kaliteli adamlarla tanışılır. Ba-

zı bağışlarda bulunmamı rica eden adamlarla da orada tanışmışımdır. Bağış isteyen hiç kimseyi kıramam ve bütün New York şehrinde 1000'er dolar tutarındaki en fazla öğle yemeklerini ben yemişimdir.

Waldorf Astoria'da yemek yediğim keşke o kadar duyulmasaydı. Duyulmasaydı da, o oğlanlar da beni bulamasalardı. O zaman belki bütün bunlar başıma gelmezdi.

Bir cumartesiydi ve ben, yemekten önce, Bar'da içkimi yudumluyordum. İşte tam o sırada bu çocuklar çıkageldi. İkisinin de saçları çok kısa kesilmişti. Üzerlerinde koyu gri elbiseler, açık pembe gömlekler ve siyah örgü kravatlar vardı. İlk bakışta bunların zengin çocukları olduklarını anlamıştım. Bara geldiler, etrafa bakındıktan sonra bana yaklaştılar. İçlerinden biri;

«Bay Cochrane?» diye söze başladı. Sinirli bir hali vardı. «Özür dilerim beyefendi, fakat... Babam burada bulunabileceğinizi söyledi. Affedersiniz, benim adım Peter Minot, arkadaşım da Bart Ewell. Harrington Minot, babamdır, Bay Cochrane. İki üç ay önce tanıştığınızı; bunu hatırlayabileceğinizi söyledi.»

«Tabii,» dedim. «Memnun oldum çocuklar. Bir içki içer misiniz?»

O anda, oracıkta düşüp ölebilirdim. Tabii Harrington Minot ile tanışmamızı hatırlıyordum. Ama onun bunu hatırlamayacağına ya da beni tanımazlıktan geleceğine kalıbımı basabilirdim. En yüksek sosyeteden, felâket denecek kadar milyonlara sahip

bir adamdır; kısacası, bir insan Harrington Minot ile bir kere tanışmış da olsa, kârdır. Bu adam, tanıştığı insanları asla aramaz. İşte bu yüzden, **Waldorf Astoria** Oteli'nin barında Harrington Minot'nun oğluna ve ondan pek aşağı kalmayan arkadaşına içki ısmarlamaktan son derece gurur duyuyordum.

«Teşekkür ederiz Bay Cochrane, fakat imkânı yok,» dedi. Hâlâ endişeli ve sinirli bir hali vardı. «Aslında babam hemen evine gelip gelemeyeceğinizi merak ediyordu. Eğer yemeğinize başlamadınızsa... Buradan çıkabilir misiniz? Oldukça önemli bir konu, Bay Cochrane. Gelirseniz, babama büyük bir yardımda bulunmuş olacaksınız.»

Siz de bilirsiniz ki, bu dünyada yükselmek için başkalarına yardım etmek şarttır. Tabii ki seçkin insanlara yapılan yardımların sözünü ediyorum. Harrington Minot, o tarihe kadar yardım ettiğim insanların en seçkiniydi, diyebilirim. İşte bunun için, içkimi bile bitirmeden barın üzerine beş dolar fırlattım ve durumu o saniye kavramış bir tavırla, «Tabii çocuklar. Haydi gidelim,» dedim.

Waldorf Astoria'nın tam kapısında, şoförümle Cadillac arabam duruyordu. Arabadan indiğim zamanlar, 'belki acele bir işim çıkar,' diye şoförümü hep bekletirim. Bazılarının söylediği gibi arabama bomba atılacak diye değil... Bu da bir yalan; son derece 'meşru' bir insanı kim bombalamak isteyecekmiş? Şoförüm Al Fiore'nin aynı zamanda muhafızım olduğu da doğru değil. Benim gibi bir işadamının muhafıza ne diye ihtiyacı olsun?

Minot'nun oğlu, alçak üç kişilik ufak spor arabalardan bir tanesinin kapısını açıyordu. Al Fiore'ye gitmesini işaret ettim. O ufak Avrupa arabalarına hiç binmemiştim ve eve Bay Minot'nun şoförlü arabasıyla dönmek, doğrusu pek çekici geliyordu bana. Çevrede iyi bir etki yapardı bu. Çocuğun Minot'nun oğlu olduğuna hiç kuşku yoktu. Astoria'nın kapıcısı —herkesi tanıyan bir adamdır—, koşup ufak arabanın kapısını bile açtı.

Harrington Minot'nun şehirdeki evi 5. Cadde'dedir. İşadamı olarak çok iyi bilirim ki, Minot'nun evi ayarında bir yerin aylık masrafı 150.000 dolardır. Tabii bu, sadece şehirdeki evi...

Minot'nun evine yaklaşınca sokakta kaldırımlara parketmiş özel detektif arabaları gördüm. Çocukların gördüğünü sanmıyorum. Fakat ben dikkat ettim ve yerimde doğruldum. Harrington Minot, belki gerçekten yardım istiyordu. Demek istediğim, herkesin polisle başı derde girebilir ve Minot gibi seçkin bir adam, bu çeşit dertlere alışkın olmayabilir...

Düşündüklerim bunlardı. Sadece bunlar... Ben, temiz ve meşruydum, anladınız mı? Ve 'Belediye'de yakın arkadaşlarım var', diyordum kendi kendime. Minot'nun yardıma ihtiyacı varsa, bunu kendisinden esirgemeyecektim.

Harrington Minot'nun başına gelenler üzerine fazla düşünceye dalmaya vakit kalmadı; çünkü çocuklardan birisi, «Hay şu Allahın belâsı polisler,» diye bir söz etti. Bindiğimiz araba evin kapısını son hızla geçti... Köşeyi dönüp apartmanın arka cephe-

sinde, bir kapı önünde durduk. Bart Ewell, kibarca bir tavırla, «Beyefendi, Bay Minot sizinle özel görüşmek istedi. Rahatsız olmazsanız arka kapıdan girelim. Böylece dosdoğru Bay Minot'nun kütüphanesine geçebiliriz,» dedi.

Bu «Beyefendi» sözü zaten beni tavlamaya yeter. Kendi çocuğumun da bu çocukların içinde bulunduğu kibar havada olmasını çok isterim.

Minot'nun oğlu, cebinden çıkardığı bir anahtarla kapıyı açtı. Ewell'in oğlu da kibar bir şekilde yol verdi. Ne var ki içeri adımımı atar atmaz da başıma birşey indirdi.

Herhalde cop gibi birşeyle vurdu ki, kan akmadı. Minot'nun oğlu da geriye dönmüş olmalı; beni, düşerken kucakladı. Evdekiler de bu sessizlikte hiçbir şey fark edemezlerdi.

Bundan sonra bir hastane kokusuyla karşılaştım. Kendimi çok dalgın hissediyordum. Kafamdan başka bir yerim daha acıyordu ama, nerem olduğunu bir türlü kestiremiyordum. Hızlı bir zonklamaydı bu; beni çok rahatsız ediyordu. Hastane kokusu da midemi bulandırıyordu. Etrafta ne olup ne bittiğini düşünmeden gözlerimi açtım. Fakat düşünsem bile inanamazdım...

Harrington Minot'nun evindeydim!.. Derin bir deri koltukta!.. Başım, tavana bakıyordu; oynatayım dedim, boynuma hemen bir sancı saplandı. Tekrar dayandım. Fakat o kısa saniyeler içinde odaya bakındım. Masanın üzerindeki beyaz tepyisi ve ço-

cukları gördüm Hastane kokusu herhalde o beyaz tepsiden geliyordu.

Şimdi dört kişiydiler; diğer ikisi de Peter Minot ve Bart Ewell tipli... Yalnız birisinin boyu oldukça kısaydı ve kalın çerçeveli gözlükleri vardı. Baykuş gibi... Diğeri de beyaz bir doktor gömleği giymişti. Dördünün yüzleri bembeyazdı. Sanki her an kusabileceklermiş gibi... Ben de zonklayan bilmem neremle, şaşkınlıkla, dalgınlıkla, bulanan midemle aynı durumdaydım.

Bart Ewell; «Uyandı,» dedi. Beyaz doktor gömleklisi, «Evet, açılıyor. Başlayabilirsin Peter,» diye tamamladı.

Peter Minot, bana yaklaştı; böylelikle başımı çevirmemin gereği kalmamıştı. «Bay Cochrane! Babam, bizi, sizi getirmemiz için yollamadı,» diye söze başladı. Bakışından mı, yoksa halinden mi neden bilmem, korkuyordum. Ufacıcık çocuktan çekiniyordum! «Babam sizin burada olduğunuzu bilmiyor. Bizden başka kimsenin bu durumdan haberi yok. Bir de sizin haberiniz var tabii... Bay Cochrane, dün gece Bart'la New Haven'den geldik. Bir partiye gidecektik. Bart, geçen bahardan beri kararlaştırıldığı gibi, kardeşim Lorraine ile beraber gidecekti...»

Ewell söze karıştı. Yüzünü göremiyordum; görmediğime de memnundum. Üstelik ne olup bittiğini bir türlü anlayamamıştım...

«Lorrie henüz onyedi yaşında Bay Cochrane.» Çok yumuşak konuşuyordu. «Hâlâ okula devam ediyor; nisandan önce bitmeyecek dersleri. Lorrie'nin

ne derece tatlı, şeker bir kız olduğunu tahmin bile edemezsiniz.»

Peter Minot, tamamladı: «Geldiğimizde Lorrie burada yoktu. Okuldan henüz dönmemişti. Hiçbir zaman da gelemedi. Kaçırılmıştı, Bay Cochrane...»

O zaman yerimde doğrulmaya çalıştım. Onlara 'meşru' olduğumu, cinayetlerle hiç ilgim olmadığını anlatmak istedim. Fakat başım deli gibi dönünce, yine arkaya dayadım.

«Telefon, saat 7.30'da geldi. Polise haber vermeyin; kızı incitmeyelim. 100.000 doları küçük, kullanılmış paralar halinde hazırlayın ve talimatımızı bekleyin...»

Tıkanır gibi oldu... Sonra sesi tekrar eski akıcılığını buldu. «Bay Cochrane, babam şerefli, gururlu ve çok inatçı bir adamdır. Şaşırdı... İlk başında inanamadı. İnandığı zaman da bu şartlar altında yapabileceği tek şeyi yaptı; polise haber verdi. Etraf dün geceden beri polis dolu. Araştırmaya başlamak için bir ipuçları bile yok tabii... Ellerinden gelebilen her şeyi yapıyorlar... Ne var ki yapılabilecek birşey yok... Belki zamanla Lorrie'yi kaçıranı bulabilirler, ama o zaman da iş işten geçmiş olur.» Sesi kesildi. Yüzü kayboldu ve yerini Bart Ewell'in kafası aldı.

«Bu sabah bir haberci geldi. Elinde bir kutu, bir de not vardı. Polis haberciyi yakaladı ama tabii onun olup bitenlerden haberi yok. Notta, Lorrie'nin «parça parça iade edilebileceği» yazılıydı. Minot, bu şekilde polisle işbirliğine devam ederse tabii... Böyle yapmaz da onların talimatını dinlerse, Lorrie'yi diri

olarak geri vereceklerdi. Ve **KUTUYA, LORRİE'NİN PARMAKLARINDAN BİRİ KONULMUŞTU.»**

Peter Minot, ağlar gibi içini çekti. İnanamıyordum. 'Gerçek değil, düş bu,' diye düşünüyordum. Başımda dalgınlık falan da kalmamıştı. Oysa o zonklamanın nereden geldiğini bilmem gerekirdi.

Bart Ewell, «Lorrie'nin küçük parmağıydı Bay Cochrane,» diyordu. Ve tahmin ettiğim gibi, sol elimin küçük parmak yerinde temiz sargı bezli bandaj duruyordu. Zonklama, küçük parmağımdan geliyordu, ama şimdi parmak yerine sargı bezi vardı.

Bart Ewell, beyaz tepsiyi kapıp karnıma doğru itti. İçindeki sıvı elbiseme döküldü. Yoğun koku, burnumu âdeta tıkadı. Ewell, parmağı tepsiden alıp kucağıma attı;

«İşte aradığınız burada, Bay Cochrane. Bu gece bir parmak daha ya da kulak, göz, gönderecek olurlarsa... Tanıştırayım. Bu arkadaş Harry Finister'dir; Tıbbiye'de öğrenci. Dean Legget ile görüştükten sonra onu çağırdık. Bu da Dean Leggett. Çok iyi bir planlayıcıdır. Bu planı da o yaptı.»

Dean Leggett, baykuş gözlükleriyle bakarak:

«Lorrie Minot'yu siz kaçırdınız Bay Cochrane.» dedi. Başına gelebilecek her şey sizin de başınıza gelecektir. Ama her şey... Bay Minot polislerden kurtulamıyor. Çok geç kaldı. Polis, onu başka birşey olmadan geri getiremezse, siz getireceksiniz. Çünkü sizin de kaybedeceğiniz çok şeyler var.»

Artık kafam çalışıyordu... İçimde bir ses, bütün olup bitenlerin son derece saçma olduğunu ve

deliler gibi gülmem gerektiğini söylüyordu. Böyle bir olay, kimsenin başına gelemezdi. Böylesine uygar bir ülkede, böylesine uygar insanlar arasında... Hele bana böyle davranmaları hiç akıl almayacak bir durumdu... Hayatım boyunca, Tanrı şahidimdir, hiçbir kötü yola sapmış değilim. Çevremdeki dört çocuğa ayrı ayrı baktım. Hepsi de efendi kılıklı, okuyan insanlardı. Ve bu hallerinden —neden bilmem— titredim.

Kestikleri parmağımla ilgili herhangi birşey söylemedim. Kesilecek başka parmak ve kulaklarımı, oyulacak gözlerimi düşünüyordum. Lorrie'yi kaçıran çapulcuların polisten korkup kızın işini görüverecek-lerinden korkuyordum. «Kıza ne olursa sana da yapacağız,» dediler. Söylediklerini yerine getireceklerinden hiç kuşkum yoktu.

Umutsuz bir sesle, «Çocuklar,» dedim; «inanınız ki elimden gelen bütün çabayı göstereceğim. Fakat kaçırılmalar konusunda hiç fikrim yoktur. Ben, 'meşru' bir işadamıyım... Artık ilişkim bile kalmadı...»

Baykuş bakışlı; «Size inanıyoruz Bay Cochrane,» dedi. «Doğrudan doğruya sorumlu olmadığınızı biliyoruz. Fakat dolaylı olarak... Onun için sizi rehin tutuyoruz. Bakın siz şimdi zengin ve rahat bir hayat yaşıyorsunuz. Kanun size el süremez. Sizin katınıza erişmek için bazı çapulcular bu yolu seçiyorlar. Yani 'dolaylı' derken bunu kastettim.»

Ewell, «Boşver şimdi bunları,» deyip Leggett'i itti. «Harekete geçin Bay Cochrane. Lorrie geri ge-

linceye kadar bu odada kalacaksınız. Ve ne şekilde dönerse siz de o şekilde buradan ayrılabilirsiniz. Anladınız mı?»

Legget, «Burada telefon var,» dedi. «Kimi isterseniz arayabilirsiniz,»

Telefonu kavradım. O sırada Leggett'in düşünceli bakışıyla karşılaştım ve ne kadar çapraşık bir işin içine düştüğümü anladım. Sizin anlayacağınız, ilk aklıma gelen hareket, polise haber vermekti. Hiçbir suçum yoktu ve bunu komiser de biliyordu. Zaten onun bana bir yardım borcu vardır. İşte bu sebeple Komiser'i arayacak; gelip beni almasını isteyecektim.

Biraz düşündüm. Legget de düşüncelerimi okuyordu. Böyle bir telefon konuşmasını nasıl yapabilirdim? Patsy Cochrane'nin «Harrington Minot'nun evinde birtakım öğrenim görmüş çocuklarca tutulduğuna ve parmaklarının birer birer kesildiğine» kim inanırdı?.. Anam bile böyle bir hikâyeye inanmazdı

Elimde telefon, olduğum yerde kalakaldım. Sol elimdeki üç muntazam parmağıma, sonra da dördüncüsünün yerinde duran ve gittikçe kızıllaşan sargı bezine baktım. O anda artık benim için herşeyin bittiğini anladım. Oysa hiçbir suçum yoktu Tertemiz bir insandım ama, buradan diri çıkabilmem de bir şans eseriydi. Temiz yaşamaya devam edebilmem, seçkin kişilerle dostluk kurmam, 'meşru' bir işadamı olabilmem .. Artık hepsi hikâyeydi.

İlkin avukatımı aradım. Onunla konuşmaya baş-

lamadan önce, eski avukatım aklıma geldi. Şimdiki avukatım, Amerika Birleşik Devletleri'nin eski bir senatörüdür. Fakat şu anda bana yardım etmesine imkân yoktu...

Çocuklar bir rehber getirdiler ve en sonunda bira fabrikası kurduğum zamanki avukatın numarasını tespit ettim. 'İnşallah o tarihlerde iş yaptığım insanlarla hâlâ ilişkisi vardır,' diye düşündüm. Çünkü ben artık düşük seviyeli adamlarla görüşmüyordum.

«Lepke,» dedim Avukat'a. «Şu anda dünyadaki en önemli işimi söyleyeceğim sana... Para ve masraf sözkonusu değil... Bir kız kaçırılmış ve ben, onun hiçbir hasar görmeden ailesine gönderilmesini istiyorum.»

«Kim kaçırmış?»

«Ben nereden bileyim? Bildiğim tek şey, polislerin durumdan haberi olduğu ve eğer kıza zarar gelirse, ben de... Yani, hiçbir zarar gelmesini istemiyorum. Sayıları idare edenler her tarafa dağılmışlar... Birisi birşey duymuş olmalı... Sayıları şimdi kim idare ediyor öğren... Ve çok acele hareket et.»

«Sayıları sen idare ediyorsun Patsy,» dedi. Gördünüz mü? 'Meşru' derken bunu kastetmiştim. Paramı, sayıları idare eden yere yatırmışım da haberim bile yok. «Kaç para harcayabilirsin Patsy?» diye sordu.

«Yarım milyon. Gerekirse bir milyon. Yeter ki çabuk olsun. Ve temiz olsun. Unutma, kıza zarar gelmeyecek!..»

Lepke'nin ıslık gibi bir ses çıkardığını duydum ve ta o eski işten bu yana milyon dolarlık çek görmediğini hatırladım. Oysa benim milyonlarım parmaklarımdan çoktur ve o anda parmaklarım daha önemliydi.

«Çocuğu kaçıranlar konusunda ne düşünüyorsun?» diye sordu Lepke. Biraz duraklayıp zihnimi çalıştırdıktan sonra, gururlu bir sesle:

«Bence böylesine alçak seviyeli insanlar artık toplum dışına atılmalı Lepke. Sence de öyle değil mi?» dedim.

«Tamam anlaşıldı,» dedi Lepke. «Hay Allah, be Patsy. 'Meşru' olunca yumuşadın sandımdı. İyi ki yanılmışım. Merak etme, sonuç alırım. Bir milyon dedin, değil mi?»

İşte bu kadar... Kızın nasıl bulunduğunu; onu kimin nerede ele geçirdiğini bilmiyorum. Bilmek de istemem!.. Fakat Lepke bundan böyle 'meşru' insanlara dokunulmayacağına söz verdi. Ona bir milyon dolar ödedim ve bunu az bile buldum. Tabii kimlere kaç para dağıttığı da beni hiç ilgilendirmez. Minot'nun kızı pazar sabahı kuş gibi şen şakrak, parmağındaki sargıdan gurur duyar bir havayla, geri geldi. Canını hiç acıtmamışlar; ameliyatı doktor yapmış. Benimle tanıştığında çok şaşkındı. Şarkıcı Johnnie Ray'den sonra en çok beni sevdiğini söyledi. Saçma bir düşünce ama, şirin bir kızdı.

Elbette bu olay kulaktan kulağa dolaşacaktır. Bu durumda, hayatımı büsbütün mahvolmuş görüyorum. Kesilen parmağım için üzülmüyorum ve ver-

diğim para da hiç önemli gelmiyor. Ancak bu hikâye çevreye yayılınca öyle seçkin insanlarla görüşemeyeceğimi biliyorum.

Hem bu çocuklar çok fena birşey başlattılar. Bundan böyle de her benzer olayda benim gibi 'meşru' bir insanı işe karıştırmaya kalkarlarsa...

Demek istediğim, her evi soyulan adam, kumarda kaybeden her kişi gelip de suratınıza bir yumruk atarsa, kendinizi nasıl hissedersiniz? İşte bu yüzden; artık sakin ve meşru bir hayat yaşamama imkân olmadığı için, gidip bir yerlere saklanmam gerekiyor. Bütün malımı mülkünü satıp bu ülkeden ayrılacağım.

Başıma gelenler hiç de adaletli sayılmaz değil mi?

KAYBOLAN CESET

Jack RİTCHİE

BEN bu devletin bir vatandaşıyım. Hem de vergisini ödeyen bir vatandaşı,» diye sert sert söylendim. «Arazime yapılan bu 'tahripkâr tecavüz' sona erdiği zaman, her şeyin eskisi gibi yerli yerine yerleştirilmesini talep ediyorum.»

Detektif Littler, «Bay Warren, bu konuda hiç kaygınız olmasın,» dedi. «Belediye her şeyi eski yerine koyacaktır.» Güldü. «Cesedi bulsak da bulmasak da...»

Tabii karımın cesedinden söz ediyordu.

Henüz bulamamışlardı!..

«Öyleyse belediyenin çok işi var. Sizin adamlarınız bahçeyi baştan aşağı kazdılar. Ön çimenler mahvoldu. Evimi parça parça söktüğünüz besbelli. En alt kata bir vibratör bile götürdüklerini gördüm.

Mutfaktaydık ve Littler kahvesini yudumluyordu.

Hâlâ tam bir güvenlik havası içinde yüzüyordu. «Amerika'nın toplam yüzölçümü 3.026.789 metrekaredir.»

Besbelli ki Littler bu rakamı benzer durumlarda kullanmak için ezberlemişti.

«Buna Alaska ve Hawai adaları da dahil mi?» diye soğuk bir şekilde sordum.

Hiç aldırış bile etmedi. «Onları çıkarabiliriz sanırım. Dediğim gibi, Amerika'nın yüzölçümü toplam 3.026.789 metrekaredir. Bu rakam, dağları, ovaları, şehirleri, çiftlikleri, sürülen toprakları, çölleri ve suları kapsar. Bütün buna rağmen, karısını öldüren bir adam kuşkusuz, cesedi kendi arazisine saklar.»

'En güvenilir yer, muhakkak ki orası,' diye düşündüm. Ormanın derinliklerine gömecek olsa, oradan geçen bir izci çocuk, saplanmış ok bulmak amacıyla, toprağı alt üst eder ve cesedi herhalde bulurdu. Gülmemek için kendimi tuttum.

Littler tekrar gülümsedi:

«Şu arazinin tam olarak yüzölçümünü versene.» «Yüzelli çarpı altmış. Sen şu kuvvetli toprağı elde etmek için kaç yıl uğraştığımı biliyor musun? Adamların ta alt kademe toprağa kadar kazdılar ve her taraf dalga dalga kille doldu.»

Littler iki sattır buradaydı ve başarıya erişeceğinden, hiç kuşkusu yoktur. «Bana öyle geliyor ki, kuvvetli toprağından başka üzüleceğin çok şey olacak,» diye karşılık verdi.

Mutfak penceresinden arka bahçeyi görebiliyordum. Sekiz-on işçi, polisin denetimi altında, toprağı savaş sığınakları haline getiriyorlardı.

Littler onları bir süre seyretti:

«Çok dikkatliyizdir. Bacanın islerini kimyasal incelemeden geçirteceğiz. Ocağından kül örnekleri de alacağız.»

«Ben mazot yakarım.» Fincanını tekrar doldurdum. «Karımı öldürmedim. Nerede olduğunu da bilmiyorum.»

Littler iki kaşık şeker aldı. «Yokluğunu nasıl yorumluyorsun?»

«Yorumlamıyorum. Emily, gece geç vakit, bir bavul hazırladı ve beni bırakıp gitti. Eşyalarının bir kısmının eksik olduğunun farkındasın, değil mi?»

«Nereden farkında olayım? Nesi vardı bilmiyorum ki...» Littler, karımın kendisine verdiğim fotoğrafına baktı. «Sözümü hakaret sayma sakın; peki niçin evlendin onunla?»

«Tabii aşk için.»

Dünyanın en saçma cümlesiydi bu ve elbette detektif bile inanmadı.

«Karın onbin dolara sigortalıydı değil mi? Bu parayı sen mi alacaksın?»

«Evet.» Sigorta, ölümü için bir sebepti ama, o kadar uzağa gitmenin gereği yoktu. Emily'yi yok etmemin en basit sebebi, artık ona tahammülüm kalmamasıydı.

Emily ile evlendiğim zaman tutkularla kıvrandığımı söyleyemeyeceğim. Benim yaratılışım zaten böy-

le birşeye uygun değildir. Sanırım ki evlenmemdeki gerçek sebep, o bekâr takımından, kurtulmaktı.

Emily ve ben **Marshall Paper Products** Şirketi'nde çalışıyorduk. Ben şef muhasebeciydim, o da küçük bir daktilo...

Basit, sessiz ve içine kapanık bir insandı. İyi giyinmesini bilmez; konuşmaları da hava değişikliklerinden öteye gitmezdi. İki günde bir gazete okur ve kültürünü artırırdı.

Kısacası, evliliğin aşktan çok anlaşma demek olduğunu düşünen bir adam için ideal bir kadındı.

Fakat, evliliğe güvenen sessiz, içine kapanık bir kadının ne kadar şirretleştiğini görmek, çok şaşırtıcıdır.

Bana, en azından, teşekkür borçlu olmalıydı.

«Karınla nasıl geçinirdiniz?»

Feci! Hiç geçinemezdik. Ama hiç bozuntuya vermeden, «Tabii aramızda bazı görüş ayrılıkları vardı. Ama her evlilikte böyle şeyler yok mu?» dedim.

Buna rağmen detektifin 'yüksek kaynaklardan' aldığı bilgiler vardı. «Komşularına göre, karınla devamlı kavga edermişsiniz.»

'Komşular' derken, hiç kuşkusuz, Fred ve Wilma Treeber'ı kastediyordu. Benim ev köşededir; tam yanımda onlar oturur. Emily'nin sesinin bahçeden geçip, taa uzaktaki, Morison'ların evine kadar yetiştiğini sanmıyorum. Yine de bir ihtimal vermek gerekir. Şişmanladıkça sesi de yükselmişti.

«Treeber'ler her gece karınla kavga ettiğini duyuyorlarmış.»

«Sadece kendi yaygaralarını kesip etrafı dinledikleri zamanlar olacak. Ve her ikimizi de duydukları doğru değil, çünkü ben hiçbir zaman sesimi yükseltmem.»

«Karın son olarak cuma akşamı saat altı buçukta bu eve girerken görülmüş.»

Evet, bakkaldan hazır yemek ve dondurma alıp dönmüştü. Bunlar, Emily'nin yemek pişirme sanatına katkıda bulunan tek marifetiydi. Kahvaltımı kendim hazırlardım. Öğle yemeğini şirketin lokantasında yerdim. Geceleri de ya yine kendim yemeğimi hazırlar ya da dört bardak su konulup yirmi dakika pişirilen hazır yemeklerden yerdim.

«Altıbuçuk başkalarının onu gördüğü son saat olabilir,» dedim. «Ben, son olarak gece yatınca gördüm. Sabah uyandığımda da bavulunu alıp gittiğinin farkına vardım.»

Aşağıdaki vibratör yerdeki çimentoyu kırıp parçalamaya başlamıştı. O kadar ses yapıyordu ki aşağıya inen yan kapıyı kapamak zorunda kaldım. «Son olarak **kim** görmüş Emily'yi? Benden başka yani?»

«Bay ve Bayan Fred Treeber.»

Wilma Treeber ile Emily arasında bazı benzerlikler vardı. İkisi de şişmanlamışlardı. Görünüşleriyle iriydiler ama, beyinleri cüce kalmıştı. Fred Treeber ufak tefek, gözleri ya yaratılıştan ya da evlilik yıpranmalarından ötürü hep ağlamış gibi görünen bir adamdı. Fakat harika satranç oynar ve benim

soğukkanlılığıma hayranlık duyardı.

«Aynı akşam, geceyarısı, Fred Treeber bu evden korkunç bir çığlık duyduğunu söyledi.»

«Korkunç mu?»

«Tam deyimi.»

Kılımı kıpırdatmadan, «Fred Treeber yalan söylüyor,» dedim. «Karısı da duymuş mu?»

«Hayır, o derin uykudaymış. Fakat çığlık Treeber'i uyandırmış.

«Bu 'korkunç' çığlık Morisonlar'ı da uyandırmış mı?»

«Hayır. Onlar da uykudaymış. Evleri de buradan epey uzak. Arada altı metre var.» Littler, piposunu doldurdu. «Fred Treeber karısını uayndırmayı düşünmüş ama vaz geçmiş. Karısı sinirli bir kadınmış. Kendisi bir daha uyuyamamış. Sonra, saat ikide, senin bahçenden gelen bir ses duymuş. Pencereye gitmiş ve bahçede birşey kazmakta olduğunu görmüş. En sonunda dayanamayıp karısını uyandırmış. İkisi de seni seyretmişler.»

«Vay sefil casuslar vay- Demek siz de böylelikle öğrenmiş oldunuz?»

«Evet. Niçin o kadar büyük kutu kullandın?»

«Bulabildiğim tek kutuydu. Yine de bir tabut boyutlarından çok uzaktı.»

«Bayan Treeber, bütün bir cumartesi günü bunu düşünmüş. Sen de karının 'Geziye çıktığını ve uzun süre dönmeyeceğini' söyleyince, 'Herhalde küçük bir kutu buldu, karısının cesedini güzelce yerleştirecek,' diye karar vermiş.»

Kendime biraz daha kahve doldurdum. «Güzel. Peki, ne buldunuz?»

Biraz duraladı. Utanmışa benziyordu. «Ölü bir kedi!»

Başımı salladım. «Demek bir kediyi öldürmekten suçluyum? »

Güldü. «Çok kaçamaklı cevaplar veriyorsunuz, Bay Warren. Önce hiçbir şey görmediğinizi söylediniz...»

«Sizi pek ilgilendirmez sanmıştım...»

«Ve biz kediyi bulduğumuz zaman, tabii sebeplerden öldüğünü ileri sürdünüz.»

«O vakit bana öyle gelmişti.»

«Kedi karınızındı ve birisi kafasını ezmişti. Belli birşey.»

«Ben ölü kedileri muayene etmek alışkanlığında değilim.»

Piposunu birkaç kere hırsla çekti. «Bana kalırsa, ilk önce karınızı, sonra da kedisini öldürdünüz. Belki de kedinin varlığı karınızı hatırlatacaktı. Ya da belki de kedi karınızı gömdüğünüz yeri gördü ve bize orayı gösterdi...»

«Bırakın Allahaşkına saçmalıkları,» dedim.

Kızardı. «Hayvanların, sahiplerinin gömüldükleri yerleri eşeledikleri çok görülmüştür. Köpekler hemen hemen her zaman böyle yaparlar. Kediler niye yapmasın?»

Bunu bir süre düşündüm. Kediler niye yapmasın?

Littler bir süre vibratörün sesini dinledi. «Bizim usulümüze göre, birisi ortada yok diye haber gelince, hemen Kayıp İnsanlar Bürosu'yla ilişki kurarız. Ondan sonra bekleriz. Hemen hemen her seferinde bir iki hafta sonra kaybolan kişiler eve dönerler. Genellikle paraları bittiği zaman...»

«Peki, öyleyse bu olayda niçin böyle hareket etmediniz? Eminim ki Emily birkaç gün sonra eve dönecektir. Bildiğim kadarıyla yanına sadece yüz dolar kadar bir para almış.»

Hafifçe dişlerini gösterdi. «Ortada, kayıp bir kadın, korkunç bir çığlık, geceyarısı mehtabında bahçede yapılan gömme töreni ve bunun **iki** şahidi varsa, bütün bunları cinayet belirtileri diye kabul ederiz. Beklemeye tahammülümüz yoktur.»

Benim de yoktu... Emily'nin cesedi sonsuza kadar bekleyemezdi. Bu yüzden kediyi öldürmüş ve gömerken görünmeyi becermiştim. Fakat yine sert bir tavırla konuştum. «Demek bu sebepten hemen kazmaya küreğe sarılıp benim araziyi harman yerine çevirdiniz. Sizi uyarıyorum, eğer her bir taş, tuğla, gübre, sopa eski şekline getirilmez, yerine konulmazsa hepinizi dava ederim.

Littler hiç oralı olmadı. «Bir de oturma odanın halısında kan lekesi var.»

«İnanınız ki kendi kanım. Bir kaza sonucu cam kırdım ve elim kesildi.» Kapanan yarayı tekrar gösterdim.

Hiç etkisı olmadı. «Bile bile yaptın. Kendi kendine, kasten yaptığın bir yara.»

Haklıydı tabii. Fakat yerdeki o lekeyi, belki polisler başka sebepleri yeterli görmezler de gelmezler diye hazırlamıştım.

Fred Treeber'ı aramızdaki duvara dayanmış, adamları seyrederken gördüm.

Ayağa kalktım. «Şu herifle bir konuşacağım.» Littler beni takip etti.

Yığınlarla toprak içinden geçerek duvara geldim. «Sen buna iyi komşuluk mu diyorsun?»

Fred Treeber yutkundu. «Albert, ben kötülük yapmak istemedim ki... Gerçekten de senin yaptığını sanmıyorum. Fakat Wilma'yı ve hayalgücünü bilirsin.»

Kızararak baktım. «Artık seninle hiçbir zaman satranç oynamayacağız.» Littler'e döndüm. «Karımı burada öldürdüğümden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?»

Littler, ağzındaki pipoyu çıkardı. «Otomobilin... Cuma öğleden sonra saat beş buçukta Eagle Benzin İstasyonu'na götürdün. Motorunu yağlattın, yağını değiştirdin. Bu işlerini yapan benzinci her zamanki gibi arabanın son yağlama kilometresini küçük bir kâğıda yazdı ve direksiyonuna astı. O zamandan beri arabanın kilometresinde çok az bir yükselme olmuş. O da benzinciden evine kadar olan uzaklığı kapsıyor.» Gülümsedi. «Yani, senin anlayacağın, benzinciden doğru evine dönmüşsün. Cumartesi günleri çalışmazsın. Bugün de pazar. Araban cumadan beri hiç yerinden oynamamış.»

Polisin bu işi fark etmesini özellikle istiyordum.

Fark etmeselerdi, benim uygun bir biçimde belirtmem gerekecekti. Soğuk bir şekilde, «Onu bu yakınlardaki boş bir arsaya taşıyıp gömebileceğimi düşündünüz mü?» diye sordum.

Littler kıs kıs güldü. «Buraya en yakın arsa dört sokak ötede. Bu kadar uzun yolu —gece bile olsa— cesedi yüklenerek aşman pek mantıklı birşey değil.»

Treeber, çiçekliğimde çalışan adamlardan gözünü ayırarak, «Albert, hazır zambakların sökülmüşken birkaç kökü benim glayöllerimle değiştirmek ister misin?» dedi.

SAATLAR GEÇİYORDU. Adamlarından raporlar aldıkça, Littler'in inancı yavaş yavaş kayboluyordu.

Güneş battı ve aşağı kattaki vibratörün sesi durdu.

Chilton isimli bir polis mutfağa girdi. Yorgun, aç ve sinirli bir görünüşü vardı. Pantolonu dalga dalga kil lekeleriyle doluydu. «Aşağıda hiçbir şey yok. Ama hiçbir şey!» dedi.

Littler, piposunun ucunu ısırdı. «Emin misin? Her tarafı aradınız mı?»

«Hayatım üzerine bahse girerim,» dedi Chilton. Buralarda bir yerde ceset olsaydı mutlaka bulurduk. Dışardaki adamların da işi bitti...»

Littler, bana kötü kötü baktı: «Karını öldürdüğünü biliyorum. Bunu hissediyorum.»

Normal olarak, akıllı bir adamın işi hislere dökmesinde acınacak bir durum vardır. Bununla birlikte, bu sefer haklıydı.

Neşeli bir şekilde, «Bu gece böbrek ve soğan kızartması yapayım kendime. Epeydir yememiştim,» dedim.

Arka bahçeden bir polis daha geldi. «Şimdi şu yandaki Treeber denen adamla konuşuyordum.»

Littler, «Eee, ne olmuş?» diye heyecanla sordu.

«Bay Warren'ın Byron Gölü civarında bir tatil evi olduğunu söylüyor.»

Buzdolabından çıkarmakta olduğum böbreği az daha düşürüyordum. Şu aptal Treeber ve şom ağzı!

Littler'ın gözleri parladı. «Chilton, iki üç tane projektör bul ve söyle adamlara, toplansınlar.» Kıkır kıkır güldü. «Tamam, oldu bu iş. Her zaman, ama her zaman, kendi arazilerine gömerler.»

Belki yüzüm bembeyazdı. «Oranın hiçbir köşesine el atmaya yeltenmeyin.» dedim. «O yeri aldığımdan beri içine iki bin dolarlık masraf yaptım. Sizin gibi yıkıcı insanların eline geçmesini istemem.»

Littler güldü. «Şimdi söyle bakalım. Bu 'inzivaya çekildiğin' köşe neredeymiş?»

«Asla söylemem. Zaten oraya gidemeyeceğimi biliyorsunuz. Arabamın kilometresinin cumadan beri oynamadığını da hatırlatmak isterim.»

En yakın ihtimali ortaya attı hemen. «Kilomet-

reyi gösteren saatı geri çevirmiş olabilirsin. Şimdi adresi ver bize.»

Ellerimi kavuşturdum. «Söylemeyeceğim.»

Littler gülümsedi. «Vakit kazanmaya çalışma. Yoksa orasını bu gece kendin mi ziyaret edeceksin? Belki cesedi çıkarıp başka bir yere gömmeyi tasarlıyorsun.»

«Hiç öyle bir niyetim yok. Sadece Anayasa'nın sağladığı konuşmama hakkımı kullanıyorum.»

Littler telefonumu kullanıp Byron Gölü civarını aradı ve kırkbeş dakika içinde adresi buldu.

«Bana bak,» diye gürledim. «Burayı rezil ettiğiniz gibi orayı da kepazeye çevirmenize gözyumamam. Hemen Belediye Başkanı'nı arayıp işinize son vermesini isteyeceğim.»

Littler'in morali çok yükselmişti. Ellerini ovuşturup duruyordu. Pantolonu toprak lekeleriyle dolu polise döndü:

«Chilton, yarın buraya bir ekip gelmesini her şeyi eskisi gibi yerli yerine yerleştirmelerini sağla.»

Littler'i kapıya kadar geçirdim. «Her bir çiçek, ot parçaları, taşlar yerine yerleşecek, yoksa avukatımla görüşeceğim.»

O gece yediğim böbrekten ve soğan kızartmasından hiç zevk almadım.

Saat onbir buçukta arka kapıda bir tıkırtı oldu. Gidip açtım ve karşımda Fred Treeber'i buldum.

Pişman bir hali vardı. «Özür dilerim.»

Kızgınlığımı kontrol edebilmek için çaba harcıyordum.

«O evin sözünü etmek de nereden geldi aklına?»

«Havadan sudan konuşurken ağzımdan çıkıverdi.»

«Orasını da altüst edecekler. Tam da istediğim gibi bir çimen elde etmiştim.»

Kızgınlıkla bu tip konuşmalarıma daha uzun süre devam edebilirdim. Kendimi topladım. «Karın uyudu mu?»

Fred başını salladı. «Sabaha kadar hiç uyanmaz.»

Şapkamı ve paltomu aldım; Fred'in alt katına gittik.

Emily'nin cesedi serin bir yerde, üzerinde bir branda bezi örtülü, yatıyordu. Kısa bir süre için mükemmel bir saklama yeriydi burası. Wilma, çamaşır yıkama günleri dışında buraya hiç inmezdi.

Fred'le birlikte Emily'yi benim alt kata taşıdık. Her taraf savaş alanını andırıyordu.

Emily'yi en derin çukurlardan birine attık ve üzerini 30 — 40 santim killi toprakla örttük. Bu kadarı yeterliydi.

Fred biraz duraksadı:

«Emily'yi bulmayacaklarından emin misin?»

«Elbette. Herhangi birşeyin saklanabileceği en mükemmel yer, aranıp taranmadan geçmiş bölgedir. Yarın buraya bir ekip gelecek ve her şeyi eski yerine yerleştirecek. Delikler kapanacak ve yer döşenecek.»

Yukarıya. mutfağa çıktık.

Fred, açık açık sordu:

«Bir yıl beklemem şart mı?»

«Tabii. Kuşkuyla dalga geçilmez. Oniki ay sonra sende karını öldürüp benim aşağıda saklayabilirsin. Senin arazin arandıktan sonra aynı şeyi tekrarlarız.»

Fred içini çekti.

«Wilma ile beklemek için çok uzun bir zaman. Fakat yazı-tura attık, sen kazandın.» Öksürdü. «Söylediğin şeyde ciddi değildin her halde Albert.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bir daha benimle satranç oynamama konusunda.»

Şu anda polislerin öbür evime yaptıklarını düşündükçe, neredeyse, 'O kararım kesindir' diyecektim.

Fakat pek de zavallı bir görünüşü vardı. İçimi çektim ve;

«Hayır, ciddi değildim,» dedim.

Fred'in yüzü aydınlandı: «Gidip satranç tahtasını alayım.»

ESRARLI ŞEHİR

William SAMBROT

ED DİLLON, temiz görünüşlü demir kapının önüne gelince epey tereddüt etti; olduğu yerde durdu. Sonra duvardaki **«Seyyar satıcılar giremez»** levhasına bakmadan kapının koluna uzandı. Çok yorgundu. Ev ev, kapı kapı dolaşan bir seyyar satıcının akşam üstleri yorgun olması olağandı. Üstelik bu köy, esrarlı, garip bir yerdi. Bütün kapılar suratına kapanıyor, çantasındaki mallardan bir tanesini bile satamıyordu.

Yolda gelirken bir polis görmüştü. Polis ona dikkatle bakmış, üstünü başını iyice incelemişti. Sonra elindeki çantaya gözü takılmış ve herhalde onu, otobüs beklerken şehri gezen bir turist sanmıştı. Belki de polis onun seyyar satıcı olduğunu anlamıştı... Burası gerçekten esrarlı, garip bir yerdi.

Saatına bakıp omuzlarını salladı. Burada son satışı yaptıktan sonra 5.15 otobüsüne binip öteki şehre gidecekti.

Kapıyı açtı; içeri doğru iki üç adım atınca arkasından bir köpeğin koştuğunu fark etti. Köpeğin kırmızı dili dışarı sarkmış, dişlerinin arasından salyalar akmaya başlamıştı. Garip sesler çıkararak üstüne geliyordu köpek. Anî bir hareketle elindeki çantayı ileri uzattı ve köpek sadece çantanın sapıyla elinin üstünü ısırabildi. Sonra da salyaları akarak geriye kaçtı ve koşmaya başladı.

Ed, parmaklarında akan kanı emerek köpeğin arkasından baktı. Başını yukarı kaldırınca, karşıdaki evde oynayan bir perde gördü. Sonra evin kapısı açıldı ve uzun boylu, beyaz saçlı bir adam kapıdan dışarı çıktı. Adamın garip bakışı Ed'i kuşkulandırdı. İnce gözleri, dar yüzü adama korkunç bir hava veriyordu. Ed, çantasını eline alarak kapıya doğru kaçmaya başladı

Beyaz saçlı adam «Bekle!» diye bağırdı. «Hey, sen! Dön geriye! Dur! Geriye dön!»

Ed arkasına bakmadan koşmaya devam etti. Bu şehirdeki insanları tanımıştı artık. Herhalde gizli seyyar satıcılık yaptığı için kendisine kızacaklar ve üstündeki bütün parayı ceza olarak aldıkları gibi başına bir sürü belâ getireceklerdi. Niçin ondan nefret ediyorlardı? Niçin onun üstüne köpeklerini salıyorlardı? Ed'in onlara bir zararı yoktu ki... Onlara birkaç çeşit fırça, mutfak malzemesi, bulaşık tozu getiriyor, bunun karşılığı olarak da bir sürü küfür işi-

tiyordu. Teşekkür edecekleri yerde kovuyorlardı.

Arkasındaki beyaz saçlı adamın bağırışını kapıdan çıkıp köşeyi dönünceye kadar duydu. Sokaktaki patırtı, Ed bir kahvede kahvesini içerken de devam ediyordu.

Otobüsün kalkmasına daha yirmi dakika vardı. Alışık olduğu usulle, elindeki gazeteyi yüzüne tutarak okumaya koyuldu. Sonra kimseye belli etmeden başını çevirip dışarıya baktı. Beyaz saçlı, uzun boylu adam kendisini gören polisle konuşuyordu. İkisi de heyecanlıydı. Otobüslerin kalktığı yere kadar yürüdüler; otobüs durağına gelenleri inceliyorlardı.

Ed, elindeki gazetesi ve çantasıyla ayağa kalktı ve oturduğu kahvehanenin arka kapısına doğru yürümeye başladı. Beyaz saçlı adamın —'Seyyar satıcı giremez' levhasına aldırmadan bahçesine girdiği için— polisten yakalanıp tutuklanmasını istediğinden hiç kuşkusu yoktu. Herhalde buralı bir tüccar olacaktı; kendi arazisinde kaçak satış yapılmasını hoş karşılamamıştı.

Adamla polis içeri girerlerken, Ed karşı köşeye varmıştı bile. İçinde bir boşluk hissetti. Onu arıyorlardı. Çantasını iyice tutarak etrafa bir göz attı. Sokağın ilerisinde eski ve karanlık bir park vardı.

Artık hızlı hızlı yürümeye, hatta koşmaya başlamıştı. Tek ümidi anayola kadar gidip orada otobüsü durdurmak ve bu esrarlı şehirden çekip gitmekti. Bu, polisle adama görünmeden şehirden kaçmak için tek yoldu. Polise görünüp ceza ödemek is-

temiyor; hele —bir iki gün dahi olsa— hapiste yatmak, hiç işine gelmiyordu. Cebinde pek az parası kalmıştı. Ancak bu gece yatabilecek kadardı. Yarın gideceği şehirde de iş yapamazsa, hali ne olacaktı?

Parka girip yürüdü. O sırada otobüs hareket etti. Artık vakit geçmişti. Çiçekliğe girip tozlu sıraların üstüne oturdu. Burada karanlık oluncaya kadar bekleyecek, sonra ana yola çıkarak 10.00 otobüsünü yakalayacaktı. Bu pek akıllıca bir plan değildi ama, yine de polise yakalanmaktan iyiydi.

Tozlu sıraya iyice uzandı. Bu esrarlı şehrin esrarlı insanlarını ve sessizce gelip elini ısıran köpeği düşündü. Elleri ağrımaya başlamıştı. Elindeki gazeteyi açarak başlıklara baktı. Tepede büyük puntolarla 'Küçük bir kız kayboldu' yazıyordu. İkinci başlıkta da 'Judy Howell'in iğrenç bir cinayete kurban gittiği sanılıyor' yazılıydı. Yazıyı okumadan gazeteyi kıvırdı ve başının altına koyarak uyumaya başladı. Uyandığında hava kararmıştı.

Dili şişmişti, başı ağrıdan çatlıyor, elleri yanıyordu. Saatına baktı. Biraz acele ederse otobüsü yakalayacaktı. Ayağa kalkmaya çalıştı; başı dönüyordu. Her taraftan insan sesleri ve uğultular geliyordu. Kendine gelene kadar bekledi. Korkuyordu. Daha önce de aç kalmıştı, yorgunluktan bitmişti ama, bu seslerin hiçbirisini duymamıştı... Çantasını eline alıp ayağa kalktı. Adama, köpeğe, polise ve bu Allah'ın belâsı şehre küfrederek dışarı çıktı.

Parktan çıkmak için ya kapıyı kullanacak ya da yüksek duvara tırmanıp atlamak zorunda kala-

caktı. Biraz durakladı, fakat ne olursa olsun, kapıdan çıkmaz zorundaydı. Çünkü duvara tırmanacak hali yoktu.

Gazetesi ve çantasıyla kendisine bir turist havası vererek sokağa çıktı. Ayakları feci şekilde ağrıyordu. Gözü kararıyor, midesi açlıktan kazınıyordu. Öğle yemeğinden sonra ağzına birşey koymamıştı.

Yürürken yanına bir adam geldi ve merakla suratına baktı; sonra da tepeden tırnağa kadar şöyle bir süzdü. Ed'in yaklaşmasını bekliyordu. Polis değildi bu adam, sadece yabancılara merakla bakan bir şehirliydi. Fakat yüzünde garip bir ifade vardı.

Ed şapkasını iyice öne indirdi. Elinde tuttuğu çantanın sapı ıslanmıştı artık. Ayakları da titriyordu...

Ara sıra arkasına bakarak, caddeyi geçti. Adam bir süre daha durup baktı; sonra bir evin kapısını çaldı.

Soğuk soğuk terlemeye başladı. Adam onu tanımıştı. Peki suçu neydi? Herhalde beyaz saçlı adam her gördüğüne ondan bahsetmiş ve yakalamalarını söylemiş; bu da bütün şehre yayılmıştı. Fakat beyaz saçlı adama ne yapmıştı?

Bu sırada üç beş küçük kızın kendisini görüp durakladıklarını fark etti.

«Bu adamı gördün mü? O değil mi? O... Evet O...»

Bu sözleri duyunca şaşırdı. Delilikti bu.. Çocuklar bile onu arıyordu.

«Gri elbise, kahverengi şapka ve elinde de bir çanta vardı..»

«Evet, evet, O.. Muhakkak O...»

Bu sözler, Ed'i iyice korkutmuştu. Köşeyi dönünce duvara dayanıp durdu. Köşebaşından çocukları görebiliyordu. Şimdi kızların yanına mavi elbiseli bir adam gelmişti. Önünden bisikletli bir çocuk geçti, kendisini görmeden...

Bisikletin küçük ışığı caddede parladı. Ed, boğazının düğümlendiğini, saçlarının sinirden havaya dikildiğini sandı. Dükkânın önünde toplanan kalabalık artmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Hepsi birden caddenin karşı tarafına geçmeye başlamışlardı...

Hızla yürümeye çalıştı. Onlardan kaçıyordu. Başını arkaya bile çevirmiyor, ayağının ağrısına rağmen hızlı hızlı yürüyordu. Arkasından gelenler birbirlerine bilgi veriyorlar, durumu izah ediyorlardı. Bu şehirde korkunç birşey olmuştu. Herkes korkuyordu. İsmi bütün şehre, bir orman yangını gibi yayılmıştı. Herkes ondan bahsediyor, bütün şehir onu arıyordu. Hep bu soruyu soruyordu: Suçu neydi? Bir suçu yoktu! Onları ayaklandıracak ne yapmıştı? Elindeki çantayı sıkıca tutarak düşünmeye başladı. Tam o anda gazetedeki başlığı hatırladı. Yoksa.. Evet, yoksa kaybolan kızı onun kaçırdığından mı şüpheleniyorlardı? İğrenç bir cinayetin sanığı olarak mı arıyorlardı onu? Aman Allahım, olabilir miydi bu?

Daha hızlı yürümeye başladı. Şimdi içinde bu-

lunduğu tehlikeyi anlamıştı. Bir yabancıydı.. Dışardan gelen birisi.. Üstelik bir kızı kaçırıp iğfal ettikten sonra öldürmekten sanık...

Hızlı yürümesi artık koşma şeklini almıştı. Önüne bir çukur gelmişti. Bunun etrafından dolaşacaktı. Başka çaresi yoktu. Arkasındaki sesler hem yaklaşıyor, hem de artıyordu. Karşısına çıkan büyük bir ağacın arkasına saklanmayı düşündü. Ne var ki onu görmüşlerdi. Çıldırtıcı bir takipti bu. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

Koşmaya devam etti. Artık iyice korkmuş, paniğe kapılmıştı. Kâbus gören bir adam gibi neden kaçtığını bilmeden koşuyordu. Bütün şehir ardındaydı... Kendi kendine kapının yanındaki ihtar levhasına bakmadığı için küfretti. Bu heyecanla koşarken ayakları titredi, başı döndü ve yere düştü...

Yerde yatıyordu şimdi. Herkes başına toplanmıştı. Birşeyler söylüyorlar, ellerini ona doğru uzatıyorlardı. Ne dediklerini pek anlayamıyordu.

«Tamam, işte O... Radyonun tarif ettiği adam..»

«Tamam canım, şerifin kovaladığı, polisin aradığı yabancı..»

«O yaptı.. Katil.. Pis cani..»

Katil... Pis cani... Bu iki kelime kulaklarında yankılandı. Bir polis arabasının canavar düdüğünü işitti. Sonra fren sesi duyuldu. Arabadan inen resmî bir polis, kalabalığı yararak yanına yaklaştı ve «Kız için aramıyoruz... Bırakın... Rahat bırakın..» diye bağırdı.

Bu sözler kalabalığın şamatası arasında kayboldu.

«Kuduz bir köpek tarafından ısırıldı... Geri çekilin... Kanun namına geri çekilin, yoksa ateş ederim..»

«Kuduz köpek mi?» Kelimeler kalabalık arasında ağızdan ağıza dolaştı..

«Köpek... Kuduz köpek. Deli Köpek..»

Kalabalığın arasından bir ses diğerlerini bastırdı:

«Şerifi işittiniz. Bu adam deli bir köpek- Julie Howell'e neler yaptığını biliyorsunuz. Hadi bakalım, daha ne bekliyorsunuz?»

Başka bir ses atıldı: «Durun! Kanun namına durun!»

Sonra silah sesleri duyuldu. Kalabalık çılgınca bağırıyordu. Ed, ayağa kaldırılmıştı. Eller üzerine doğru geliyor, kanlı ağızlar ölüm saçıyordu. Sesler de gittikçe artıyor, dayanılmaz bir gürültü halini alıyordu. Bunlar gerçek olamazdı. Herhalde köpeğin dişlerinden geçen şehirin yarattığı bir duyguydu... Şerifin sözlerini işitmişti. En sonunda anladı. Bu ateşti.. Ateşi yükselmişti. Kısa bir süre sonra onu soğuk çarşafların arasına koyacaklar ve güzel, kibar hastabakıcılar alnını serinletmeye çalışacaklardı.

Ağzı parçalanmıştı. Kırık çenesini oynatmak, halka bunları anlatmak istedi. Fakat yapamadı. Halk kaba değildi... Onu bir köpek ısırmıştı ve bu sebeple onu bulmak, kurtarmak istiyorlardı. Ona bir zararları yoktu. Bütün bu sesler, bu kovalama ve

saldırılar gerçek değildi... Sadece ateşin verdiği bir nöbetti; heyecan nöbetiydi...

Yüzünde ışıklar parladı... Gözleri kamaştı... Gözlerini çıldırtan ışıklara çevirdi... Üstünde büyük bir ağacın gölgesi vardı. Oradan, ağacın üstünden başına doğru birşey sallandı. Bir yılan gibi, siyah, uzun birşey sarktı aşağıya doğru..

Güldü... Tam o sırada ağaçtan uzanan şey yüzüne değdi. Gözleri kamaşmış, parlayan ışıklar bütün yüzünü aydınlatmıştı. İpe mi benziyordu? Boynuna dolanan ipin soğukluğunu hissetti. Fakat bu ip olamazdı! Kalabalık çılgınca çığlıklar atıyor ve korkunç kahkahalar gecenin karanlığını sarsıyordu. Sonra vücudunun yükseldiğini hissetti.. İp boynundaydı.. Birdenbire düşmeye başladı... Düştü, düştü... Düştü.. Düştü..

Bu, kâbusun bir bölümüydü. Ona hiç zararları dokunmayacaktı. Kısa süre sonra soğuk çarşafların arasına koyacaklar ve güzel hastacakıcılar...

İpin ucunda cansız sallanıyordu Ed. Çantası yere düşmüştü. İçindeki fırçalar, temizleme tozları, bulaşık bezleri etrafa yayılmıştı.. Bir kenarda da gazete duruyordu.. Birinci sayfanın üstündeki manşet gecenin karanlığında bile görünüyordu...

KAFES

Ray RUSSELL

KONTES, göğsündeki iğneyi düzelterek konuşmaya başladı: «Diyorlar ki,» dedi; «O, şeytanın ta kendisiymiş..»

Kocası suratını buruşturdu. «Kim söylüyor bunu? Aptalların yaptığı dedikodu bu.. Benim topraklarımı çok iyi idare ediyor. Sadece biraz soğuk ve merhametsiz bir adam. Fakat onun tehlikeli bir düşman olduğuna inanmıyorum.»

Kontes; «Merhametsiz... Evet...» diye devam ederken oradan geçen siyah elbiseli, siyah eldivenli ve siyah şapkalı adama baktı.» Soğuk değil pek. Kadınlar tarafından çok sevildiği söyleniyor. Kadınları fethettiği de efsane gibi anlatılıyor buralarda.»

«Bütün bunlar dedikodu. Sen Melek Licifer'in kadınlarla aşk yapacağını düşünür müsün?» Kont

bu sözle zafere yaklaştığını biliyordu. Hafifçe güldü.

«Belki,» diye cevap verdi karısı. «Dünyaya inerse insan şekline girmesi gerekir. Bununla beraber erkeklerin cinsî ihtiyacı bitip tükenmez ki... Melek olsa bile..»

«Bunlar ilâhiyat teorilerinin çözümlenmemiş konularıdır. Sana kesin birşey söyleyebileceğimi sanmıyorum. Bunları muhterem pederle konuşsan daha iyi olur.»

Kontes, gülerek; «Peki ne istiyordu?» diye sordu.

«Hiçbir şey, iş için gelmiş. Yemek yiyelim mi?»

«Evet.» Kont kolunu uzattı; karısının koluna girmesi üzerine şatonun karanlık salonlarından yürümeye başladılar.

«Bir konu üstünde pek ısrarla duruyordu,» dedi Kontes.

«Kim?»

«Senin çok becerikli kâhyan..»

«Yanında çalışanlara daha sert muamele etmek istiyor. Ağır cezalar uygulamazsa işçilerin adam olmayacağını söylüyordu. Söylediğine göre, babamın devrinde işçileri işkence odasına koyup hizaya getiriyorlarmış.»

«Babanın devrinde mi? Peki, o babanın devrini hatırlıyor mu?»

«Babamın sertliği, ailemizin tarihinde kötü bir anı olarak kalmıştır. Ailemiz bu yüzden çok düşman kazanmıştır. Bu damgayı silebilmek için ben, elimden geldiği kadar, sakin ve işkenceden uzak kalmaya

çalışıyorum. Bu davranışlarımla belki tarihin bizden 'zalimler' diye bahsetmesini önleyebilirim.»

«Fakat ben, yine de onun şeytan olduğuna inanıyorum.»

Kont güldü: «Benim tatlı budalam...» dedi. «Sen güzel ve tatlı bir budalasın...»

«Bu da sizi bir budalanın kocası yapar, sevgili Lord hazretleri.»

«Evet, yaşlı bir budala.»

Masaya oturduklarında, kontes yine «Lord Hazretleri..» diye başladı.

«Evet..»

«Şu eski işkence odasını düşünüyorum da... Ne garip, onu hiç görmedim..»

«Üç ayda bütün şatoyu görmenize imkân yok tabii. Kaldı ki oraya gizli bir kapıdan ve duvara gömülü merdivenlerden inilir. İstersen yemekten sonra ineriz. Fakat orada senin gibi tatlı bir budalayı ilgilendirecek hiçbir şey olmadığına eminim.»

Kontes yakasındaki iğneyi tutarak «Üç ay..» dedi.

«Evlendiğimizden bu yana daha uzun zaman geçtiğini mi sanıyordun?»

«Daha uzun mu?» Güzel dişlerini göstererek güldü. «Lord hazretleri, bana daha dün evlenmişiz gibi geliyor.»

KONTES saçlarını tararken «Diyorlar ki,» diye söze başladı, «Sen şeytanmışsın.»

«Size bir zararı var mı?»

«Bana zararı mı? Yok canım.. Yoksa beni uçuruma mı iteceksin?»

«Belki bir yolunu bulurum..»

«Şifreli mi konuşuyorsun?»

«Belki..»

«Çok kapalı konuşuyorsun da...»

«Şeytan gibi..»

«Ve onun gibi çok yaramazsın..»

«Niçin? Odanızda bulunduğum ve üstünde incecik bir elbise olduğu için mi.. »

«Hem onun için, hem de kocamı babası gibi bir zalim olmaya zorladığın için..»

«Sana bunu anlattı mı?»

«Evet... Bana açmasını tavsiye ettiğin işkence odasını da gösterdi. Çok kötüsün... Orası müthiş bir yer.. Çok karanlık ve rutubetli. Üstelik ta yerin dibinde.. Orada bir zavallı, ciğerlerini yırtıncaya kadar bağırsa, kimse sesini duymaz.»

«Gözlerin parlıyor. Orayı pek ilgi çekici buldun galiba.»

«İlgi çekici mi! Tabii ki hayır.. Sıkıcı, felâket dolu bir yer.. O korkunç çarkı gördüm.. Orada insanların kollarının uzatıldığını, derilerinin etlerinden ayrıldığını düşündüm...»

«Çok güzel anlatıyorsun..»

«...Ve o korkunç masa, sonra o çivili çizme.. Benim ayaklarım güzeldir. Sen de aynı fikirde değil misin?»

«Hem de çok güzel..»

«Güzel bir yuvarlaklık vardır ayaklarımda.. Başparmaklarım da ince, zarif ve kısadır.. Uzun parmakları hiç sevmem.. Senin başparmağın kısadır, değil mi?»

«Bir şeyi unutuyorsun... Benim parmağım değil, sadece sığırlardaki gibi kalın tırnaklarım vardır.»

«Neredeyse senin şeytan olduğuna inanacağım. Peki boynuzların nerede?»

«Onlar görünmez. Kısa bir süre sonra kocanın da boynuzları olacak..»

«Belki de... Sen kendine çok güveniyorsun ama..»

«Senin güzelliklerin karşısında tabii..»

«Bana en korkunç gelen ne oldu biliyor musun?»

«Efendim? Nerede korkunç gelen?»

«Tabii işkence odasında..»

«Yaa... Söyle bakalım sana göre en korkuncu hangisi?»

«Orada bir kafes vardı.. Küçük bir kafes.. Sanki bir maymun kafesi gibiydi. Maymundan daha büyük şeyler için çok küçüktü. Biliyor musun, kocamın anlattığına göre içinde ne saklıyorlarmış?»

«Ne?»

«İnsan!»

«Hiç duymadım!»

Kontes, «İçinde insan saklıyorlarmış» diye ısrar etti. «Orada değil ayakta durmaya, yatmaya imkân yok. Hatta oturmaya bile... Çünkü yerde hep çiviler var.. Ve adamcağızı orada günlerce bırakıyorlarmış. Bazan da haftalarca. Bağırıp delirinceye ka-

dar orada kalanlar olmuş... O kafeste kalmaktansa, büyük çarkta ölmeyi tercih ederim.»

«Ya da bu güzel ayağın o çivili çizmede ezilmesini..»

«Hayır... O insanı gıdıklar.»

«Amacı da o zaten.»

«Artık gitmem lâzım. Kont şimdi gelir...»

«Yarın görüşmek üzere Kontes hazretleri.»

KONTES odada yalnız kalınca, öptüğü ayak parmaklarını okşamaya başladı. Onun insanı deli eden öpüşlerini duymuştu, işte bu akşam ilk defa tadıyordu. Adam kendisini istiyordu... Hem de delice... Ve en sonunda sahip olacaktı.. Gerçi daha vakit vardı.. Ona arzuyla titreyerek yalvaracak, geceliğini giydiği zaman ayaklarına kapanacak, saçını taramak için kollarını kaldırdığı zaman geceliğinin kenarından görünen göğüslerine bakıp içini çekecekti... Bütün bunlardan sonra kendisini öpmesine izin verecekti.. Sadece ayaklarından tabii.. Biraz sonra alnından da öpebilirdi... Onun insanın içini yakan öpücüklerini düşündü. Yatağına yattığında halinden memnundu. Erkeklerce beğenilmek güzel birşeydi. Ona acı çektirecek, kendisini onun kollarına teslim etmeyecekti.. Ancak uzun bir zaman geçtikten sonra onu yatağına alacaktı.. Adam aç ola-

caktı; işte o vakit her şey kendisinindi artık. Hoşuna gitmeye başlamıştı...

«BEN söyledikleri gibi şeytansam, niçin seni üstün kuvvetimi kullanarak cezbedemiyorum? Niçin burada senin ayaklarına kapanmışım; sana yalvarıp, benim olmanı istiyorum?»

«Belki bu seni eğlendiriyor, benim karanlık prensim. İşte, al öp...»

«Hayır, ben dudaklarından öpmek istiyorum.»

«Öyle mi? Çok cüretli olmaya başladın. Artık gidebilirsin...»

«Hayır.. Hayır..»

«Belki sana bir iyilik yapabilirim.»

«Evet sevgilim! Sonra..»

«Gel otur. Her şeyi değil, sadece küçük bir hediye vereceğim. Bunu bile hak ettiğini pek sanmıyorum ya, neyse.. Çok şey istiyorsun, fakat karşılığında hiçbir şey vermiyorsun.»

«Veririm, ne istersen veririm.»

«Büyük söz bu... Ne istersem.. Belki bana gerçekten birşey verebilirsin.»

«Her şeyi...»

«Verdiğine karşılık korkunç şeyler istediğini duydum. Sonsuzluğa kadar azap çekebilirim. Bunu inkâr etmiyorsun... Anladım, gerçekten şeytansın sen!»

«İstediğin her şeyi verebilirim... Yeter ki sen iste..»

«Gencim. Erkekler, benim tepeden tırnağa ka-

dar güzel olduğumu söylüyorlar.. Üstelik aynam da bu sözleri doğruluyor. Bütün bu güzelliği istiyor musun?»

«Evet! Evet!»

«O zaman bu güzelliğin hiç kaybolmamasını sağla.. Onu zamanın ve sıkıntının yok etmesine izin verme. Beni —bütün sakıncalarına rağmen— ölümsüz kıl.»

«Ölümsüz mü? Sonsuza kadar mı?»

«Haha- Seni şimdi yakaladım. Eğer ben hiç ölmezsem, ebedî işkence ne olacak? Bana bunu sağlayabilir misin Bay şeytan?»

«Hayır, işte bunu yapamam!»

«Dur! Gülmekten yoruldum. Bu oyun beni çok eğlendirdi! Sevişmeye ve oynaşmaya değişik bir hava katıyor! Bu oyunu sonuna kadar oynamaya karar verdim. Şeytan! Buraya bak!.. Bütün bunları sana versem, yine isteğimi yerine getiremez misin?»

«Harika..»

«Bütün bunlar senin olacak sevgili şeytan.. İstediğim bir tek şey için bütün bunlar.. Ne dersin?»

«Gecenin kuvvetleri biraz kızıp kırışacak ve dalgalanacak ama.. Evet evet, her şeyi yaparım.»

«Seni silahsız şeytan seni.. Şimdi gel.. Artık bunların hepsi senin... Gel, öp beni...»

«ONUN için şeytan demiştin. Şimdi ben de inanmaya başladım buna. Sahtekâr, şeytan.. Benim ka-

rımla, benim şatomda aşk hayatı yaşıyor.»

«Lord Hazretleri! Benim, için böyle birşeyi nasıl düşünebiliyorsunuz?»

«Sus! Budala, yine mi inkâr ediyorsun? Gecenin karanlığı içinde birşey söylemeden çekip gitmiş. Niçin? Hem de senin yakandaki iğne, annemin iğnesi, onun boş odasında bulundu. Senin yatak odanda da onun siyah eldivenlerinden biri.. Lânetlenmiş kadın!»

«Evet, artık lânetlendim!.»

«Göz yaşları sana birşey kazandırmayacak. Artık haysiyetsiz bir kadın oldun ve öyle kalacaksın. Babam gibi olmadığım için şükretmen lâzım. Eğer benim yerimde o olsaydı, seni aşağıdaki kafese çırılçıplak kapatıp orada vücudunun ve beyninin çürümesini beklerdi. Fakat ben onun kadar zalim değilim. Bütün gece yemek yemeden burada, bu kafeste pişmanlık içinde titreyeceksin. Sabahleyin seni serbest bırakacağım. Şimdiye kadar yaptıkların herhalde sana ders olmuştur. Ben gidiyorum işte. Birkaç saat sonra bağırmaya başlayacaksın mutlaka... Ama boşuna uğraşma, seni duyacak kimse yok. Nefesini harcama, yerin dibindesin. Günahlarını düşün ve tövbe et!»

«ONUN için şeytan diyorlardı ya, ben böyle sözlere pek aldırmadım. Bana Kont'un şatosundan geldi. Orada kâhya gibi birşeymiş. Bütün mazgalla-

rın ve hücrelerin planlarını getirdi. Sonra topların nerelerde gizlendiğini de söyledi. Zayıf olan noktaları, kolay açılacak kapıları, planları ve ölçüleri, askerlerin ve muhafızların sayısını bildirdi. Kısacası, ihtiyacım olan herşeyi anlattı. Zaten bütün kuvvetlerim alârmdaydı. O gece hücum emrini verdim. Adama ne kadar teşekkür etsem azdır. Daha sabah olmadan savaş bitti.»

«Sizi tebrik ederim, sayın Dük. Peki şimdi kendisi nerede?»

«Gitmiş. Gözden kaybolmuş. Ona cömertçe para verdim, fakat laf aramızda, onu hemen ortadan kaldırmayı düşünüyordum. Çünkü etrafta dolaşması tehlikeli olacaktı. Cin gibi adammış. Ben zaferi kazanınca hemen ortadan kayboldu.»

«Peki şu kargının üstünde gri sakallı kafa? Kontun mu?»

«Evet. Ailemin düşmanlarının kafaları böyle kargıların üstünde durur. Bütün düşmanlarımın sonu budur.»

«Bunun şerefine içelim. Peki, ihtiyar Kont'un karısı ne oldu?»

«Kontes mi? İşte zaferimin tek acı tarafı... Bu güzel kadının kafasını şahane vücudundan ayırmadan önce, onu bir kere görmek isterdim. Fakat herhalde olaylardan haberi vardı. O gece bütün şatoyu aradık. Kaçmıştır sanıyorum. Fakat nerede olursa olsun, kocasının şatosuna ne yaptığımı duymuştur.»

«Yıkıyorsunuz değil mi?»

«Yerle bir edeceğim. Temeline kadar yıkacağım. Sonra üstüne büyük bir anıt yapacağım. Bu da benim zaferimi kuşaklardan kuşaklara anlatıp duracak.»

«Kontes'in şimdi nerede olduğunu tahmin ediyorsunuz?»

«Onu sadece şeytanlar bilir. Bırak canım, sonsuza kadar kocasının acısıyla bağırsın dursun...»

ŞEYTANLA PAZARLIK

Chester GEİER

ŞÖMİNENİN üstünde duran saat, isteksizce onbiri çaldı... Profesör Edward Crendon, parmaklarını yazı makinesinin tuşları üstünde gezdirdi ve sonra gözlerini kaldırıp, saata baktı..

....Beş, altı, yedi, sekiz...

Bir saatı kalmıştı... İçi burkuldu... Sadece bir saat daha yaşayacaktı.

....Dokuz, on, onbir...

Son çalış, kulaklarında hafif bir melodi bıraktı. Bu arada ocakta yanan bütün ağaçların çıtırtısından ve dışardan gelen yağmur sesinden başka birşey duyulmuyordu.

Crendon bir süre daha sessiz ve hareketsiz durdu, sonra gözlerini şöminenin üstündeki saata çevirdi. Yüzü değişmişti... Artık yaklaşan ölümü düşünüyordu. Yazı yazmayı bile istemiyordu canı...

Her şey bir yana, ölümü kucaklamaktan korkuyordu. Daha yaşanacak çok zamanı olmalıydı. Açılmadan yok olan bir çiçek gibi ölüp gidecekti. Fakat belki de cennette yeni bir hayat başlayacaktı onun için...

Pencereye çarpan bir panjur, zihnini dağıttı. Cehenneme gitmeyi düşünmüyordu, herhalde onun yeri cennet olacaktı. Büyük bir kuvvetle, cesaretini toplamaya çalıştı. Pazarlık yapılmıştı... Şimdi zaman gelmişti; artık şartlara uyması gerekiyordu. Yani anlaşmaya aykırı hareket edemezdi...

Eğer şeytanla işbirliği yapmamış olsaydı, işleri sonsuza kadar bitmeyecekti. Hasta olduğu için, kitabını bile tamamlayamayacaktı. Ev ipotekliydi, doktorların ödenmemiş faturaları yazıhanesinin çekmecesinde duruyordu, hele şimdi —Ellen, Dick'i doğurunca— bütün masrafları bir misli artacaktı.

Kısacası, şu anda tam anlamıyla umutsuzdu. Kurtuluş yoktu.. Crendon, anlaşma şartlarını nasıl sabırla beklediğini ve gık demeden kabul edişini düşündü. Sonra kolundaki yara izine baktı ve kolundan akan kanla anlaşmanın üstüne attığı imzayı hatırladı.

Pazarlık biraz pahalıya mal olmuştu ama, hiç olmazsa, hastalığının bütün dertlerinden kurtulmuştu. Böylece kitabına devam etmek için zaman da kazanmıştı. Yayınevi sahibi gerçekten cömertce davranmış; epeyce avans vermişti. Bütün faturalar ödenmişti. Üstelik şimdi bankada parası vardı ve kitaptan sağlanacak gelirle Ellen ile çocuklar rahatça

yaşayacaklardı; artık onların geleceğini düşünmüyordu.

Kendisini ilgilendirmeyen şeyleri de dert edinmiyordu... Verilen yedi yıllık süre bitmek üzereydi. Şeytan saat tam onikide gelip ruhunu teslim alacaktı.

Oysa Crendon'un yapması gereken daha çok şeyler vardı. Şöminenin üstündeki saat dakikaları, saniyeleri yutarcasına koşuyordu. Dışarda, yağmur, pencere camında garip sesler çıkarıyor; önünde de ocaktaki odunlar çıtırdayarak yanıyordu.

Kitabın tamamlanması için zaman gerekiyordu... İşte sonuna gelmişti; son cildin son paragrafını yazıyordu. Bu, başlangıcından bugüne kadar bütün dünya edebiyatını kapsayan altı ciltlik bir kitap olacaktı; tabii insanın öldükten sonra arkasında bırakacağı en iyi eserlerden biriydi. Bu konuda çok çalışmış, her şeyini altı ciltte toplamıştı.

Masadan kalkıp şöminenin yanına gitti; kenarda duran büyük demir maşayla odunları karıştırdı. Tekrar masanın başına dönerken kapının vurulduğunu duydu.

Gelen, Ellen'di... Elindeki tepsinin içinde kahve fincanları vardı; masaya bırakırken Crendon'a gülümseyerek baktı.

«Bu kadar geç saata kadar uyumadığına göre, bir kahve içersin diye düşündüm,» dedi.

Crendon, birşey belli etmeden güldü. İçinde ona karşı tanımlayamadığı bir sevgi, hayranlık uyanmıştı.

«Biraz kahve içebilirim,» diye söze başladı. «Şimdi sen yatağa yat Ellen. Beni de merak etme. Daha önce de geceleri geç saatlara kadar çalışmıştım.»

«Biraz endişelendim... Geceleri çok geç yattığından değil... Son günlerde biraz garipleştin sen... Yoksa istemediğin birşey mi oldu?»

«Yok canım, ne olabilir ki? Yalnız, kitabın sonuna geldiğim için biraz heyecanlıyım; hepsi o kadar...»

«Ama çok yoruluyorsun. Sonra yemek de yemiyorsun; iyice zayıfladın. Kendine bir baksana, neredeyse kemiklerin sayılacak. Anlaşılan, her şeyini bu altı cildin içine dökmüşsün.»

«Merak edilecek birşey yok... Bitirmek için biraz acele ediyorum.»

«Kitap bitince en çok ben sevineceğim. Yedi yıldan beri bu kitabın esiri oldun.» Ellen gülümsedi. «Kitabı bitirince belki bir geziye çıkarız ha? Senin de dinlenmeye ihtiyacın var.»

Crendon başını salladı:

«Gerçekten öyle...»

«Çocukları da götürürüz.»

«Tabii.. Çocukların da hoşuna gider böyle bir gezinti... Çocuklar ne yapıyor Ellen? Uyuyorlar mı?»

«Hem de mışıl mışıl... Kısa süre sonra sen de onlar gibi uyuyacaksın... İyi geceler, Edward...»

«İyi geceler Ellen...»

Bu kelimelerin ne kadar güçlü anlamları olduğu-

nu sadece Edward Crendon biliyordu. Karısı dışarı çıkarken arkasından baktı. Onu bir daha göremeyecekti. Ellen'i geri çağırmak, geri kalan dakikalarını onunla başbaşa geçirmek için karşı konulmaz bir istek duydu. Ne var ki kitabın son bölümü bitmemişti daha...

Karısının yeşil geceliğiyle odadan çıkışını bir süre aklından silemedi. Saata baktı, 11.15 olmuştu...

Hemen masaya koştu. Piposunu yakıp kahveyi fincana koydu; sonra da işinin başına geçti.

Saatın sesi hafiflemiş, dışardaki yağmur da dinmişti. Ve ocaktaki odunların çıtırtısı kaybolmuştu. Artık elleri makinenin üstünde kayıyordu. Kelimeler o kadar çabuk çıkıyordu ki kendisi bile şaştı buna... Hayatının en kolay yazısını yazıyordu sanki... Cümleler, büyük bir rahatlıkla kâğıda dökülüyordu. Kısacası, hayatında yazamadığı kadar çabuk ve rahat yazıyordu.

En sonunda koltuğuna yaslandı... Bitmişti... İçinde bir rahatlık vardı... Son dakikalarını yaşadığını bildiği halde mutluydu... Hayatı bitecekti ama, yarattığı eser arkasından, yıllar boyu, hatta sonsuza kadar yaşayacaktı.

Yine saata baktı. Akreple yelkovanın 12 rakamı üzerinde birleşmesine beş dakika kalmıştı. Önündeki kâğıtları toplayıp, bir dosyaya taktı. Üstüne de bir ağırlık koydu sayfaların rüzgârda dağılmasını önlemişti... Masanın üstünü temizleyip düzeltti. Bu işleri bitirdikten sonra da, piposunu ye-

niden doldurup arkasına yaslandı, beklemeye başladı.

Biraz sonra olacaklardan korkmuyordu artık. Bütün varlığını bir rahatlık sarmıştı... Şöminenin üstündeki saat, zamanın damarından saniyeleri ve dakikaları kan damlaları gibi akıtıyordu. Dışardaki yağmur artmıştı. Arada sırada çakan şimşekler, odanın içine değişik bir renk veriyordu. Ocaktaki odunlar bitmeye yüztutmuş; küçük korlar, gri küller arasına karışmaya başlamıştı.

Saat onikiyi çalıyordu!.. Crendon, piposunu bir kenara bıraktı ve doğruldu.

Dışarda korkunç bir şimşek çaktı, arkasından da kulakları sağır edercesine bir gökgürültüsü... Bu, Crendon'a bir işaret gibi geldi... Odanın içine sanki bir rüzgâr girmişti... Ocaktaki ateş ansızın parlayıverdi; odayı aydınlattı...

Ocağa bakarken, kapının vurulduğunu duydu!..

«Buyrun.» dedi.

Üstündeki yağmurlukla içeriye Şeytan girdi. Başında kahverengi bir şapka vardı. Masanın yanına kadar geldi ve önünde durarak başını salladı.

«Anlaşmamız bitti, Edward Crendon... Şimdi şartları yerine getirmenizi bekliyorum.»

Crendon, başını uysal bir hareketle Şeytan'a doğru çevirdi; gözleri onun kırmızı kravatına takılmıştı. Şeytan'ın normal bir insandan pek farkı yoktu. Hatta yağmurdan ıslanmış bir işadamını andırıyordu.

«Biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu söylemenin pek yararı olmaz değil mi?»

«Sanırım ki, boşuna... Anlaşmamıza göre, Edward Crendon, tam geceyarısında bana ruhunuzu teslim edecektiniz...»

«Anlıyorum... Fakat ölümle karşı karşıya gelen birçok kişi, benim gibi bazı yararsız isteklerde bulunur...»

«Tabii, sık sık karşılaşırım böyle isteklerle...»

«Bir insan için cehennem azabına katlanmak kolay değildir herhalde...»

Şeytan güldü:

«Cehennem azabı mı? Çok garip bir deyim kullandınız. İnanınız ki, benim yanımda dünyadaki mahkûmlardan çok daha iyi şartlar altında yaşayacaksınız.»

«İşkence yok mu?» Crendon, kaşını kaldırdı. «Bundan başka birşey düşünmüyorum. Çünkü kitabım bitti, izin verirseniz söyleyeyim, gerçekten de güzel bir eser oldu. Sonra karımla çocuklarıma epeyce gelir bıraktım. Kitaba da her şeyimi verdim. Kalbimi ve ruhumu bu esere döktüm...»

«Ruhunu mu?.» Şeytan'ın yüzü değişmiş, dudakları titremeye başlamıştı. «Herhalde şaka söylediniz... Sözlerinize inanamıyorum...»

.... On, onbir, oniki...

Şeytan, ansızın eğildi ve gözlerini Crendon'un gözlerinin içine dikti. Sesinde, emreden bir komutanın havası vardı.

«Gel Edward Crendon... Gel bana!»

Şimdi de masanın karşısına geçmiş, zafer çılgınlığı içinde Crendon'un kitabına bakıyordu.

«Gerisi nerede?» diye bağırdı. «Söyle, Edward Crendon, geri kalan kısmı nerede? Yoksa beni aldattın mı?»

«Ne... Neyin?..»

«Ruhunun... Ruhunun hepsi burada değil... Bütünüyle almak istiyorum.»

Crendon'un gözlerinin önünde siyah lekeler uçuşmaya başladı. Bütün cesaretini toplayarak güldü.

«Ruhumun geri kalan kısmını mı istiyorsun?» diyerek masanın üstünde duran kalın dosyayı gösterdi «İşte orada... 'Ruhumu kitaba döktüm' derken şaka etmiyordum... Ciddi söyledim.»

Şeytan'ın yüzünü korku ve dehşet kaplamıştı. «Kâğıtlar ve kalemler isteklerime uymaz... Ruhunun geri kalan kısmı, yetişemeyeceğim yerlerde. Oysa ben, ruhunun hepsini almak istiyorum. Ya bütününü ya da hiç...»

«Öyleyse alacağın şey, 'hiç' olmalı... Burada gördüğün dosya, altı ciltlik eserin son cildi. Geri kalan beş cilt için yayınevinden parayı aldım. Bunun hemen hemen hepsi harcandı. Yani artık eserim de benim yetişemeyeceğim yerde. Beni alamazsın, Şeytan; çünkü senin bile bozamayacağın başka bir anlaşmaya bağlanmış durumdayım. Ruhum, kitaplarımın içinde... Onları ele geçiremezsin...»

Şeytan, omuzlarını salladı. Her şeye rağmen yüzüne bir rahatlık gelmişti.

«Ben anlaşmalardan pek zararlı çıkmam, Ed-

ward Crendon. Fakat yine de yenilgiyi gururla kabul ederim.»

Bu sözlerden sonra elini cebine atıp dörde katlanmış bir kâğıt çıkardı; hemen göz gezdirdi ve ocağın içine attı.

«Aramızda anlaşma kalmadı Edward Crendon. Artık serbestsin ve kazandıklarının hepsi de senin olacak.»

Şapkasını giydi ve başını sallayarak odadan çıktı...

Crendon, sesini çıkarmadan olduğu yerde kaldı... Bu heyecanlı dakikalarda yeni birşey keşfetmişti. İnsanlar, bütün eserlere kendilerinden birşey katarlardı. Böylece bazısı yaşar, bazıları da ölür giderdi... Bir eseri en iyi biçimde ortaya koymak için, insanın buna kendinden çok şey katması gerekiyordu. Hatta ruhunun bütünü esere vermeliydi insan.

Şöminenin üstündeki saat hâlâ çalışıyordu.

Ocaktaki ateş, artık yanmıyordu. Dışarda da yağmur durmuş; ay bütün yuvarlaklığıyla gökyüzünde parlamaya başlamıştı.

Crendon, piposundan derin bir nefes aldı ve oda kapısına doğru yürüdü... İçi rahatlamıştı... Ölümden kurtulmuştu ama, hâlâ Şeytan'la yaptığı pazarlığı düşünüyordu...

TOPLANTI OYUNLARI

John BURKE

ALİCE JARMAN kapıyı açıp da karşısında Simon Potter'i görünce, birşeyler olacağını anlamıştı.

İçerdeki toplantı güzel gidiyordu. Ama yine de arada sırada ufak tefek kavgalar oluyordu. Çocuklar birbirleriyle itişip kakışıyorlar, hatta zaman zaman tokatlaşıyorlardı bile. Ancak bu tip toplantılarda olurdu böyle şeyler. Çocukların kavga etmeden bir araya geldikleri pek görülmemişti.

«İyi akşamlar, Bayan Jarman» dedi Simon Potter.

Simon sekiz yaşındaydı ve öyle kavgacı çocuklardan değildi. Kibar, temiz, sessiz ve akıllı bir çocuktu. Üstelik pek de dikkati çekecek bir hali yoktu. Soğuk olduğu için kavgalara girmezdi; tersine, kavgadan kaçan bir yaradılışı vardı. Kapının önünde

sessiz sessiz ve hiçbir şeye aldırmaz bir tavırla durduğu halde, Alice'in içini titretmişti.

Üstünde yeni bir yağmurluk, ayaklarında kendisinin boyadığı anlaşılan parlak ayakkabılar ve elinde güzelce sarılıp paketlenmiş bir hediye vardı.

Alice, kapının önünden çekilince çocuk içeri girdi.

Bu sırada oturma odasının kapısı açılmış ve Ronnie koşarak girmişti. Simon'u görünce durdu; Alice'in tahmin ettiği gibi, «Ben onu davet etmemiştim,» dedi.

«Şey, Ronnie..»

Simon, elindeki paketi uzattı. «Nice yıllara Ronnie...» dedi.

Ronnie pakete baktı ve hemen ellerini pakete uzattı. Sonra başını sallayıp annesine baktı.

«Fakat anne...»

Alice duymamazlıktan geldi. Zaten tam o sırada oturma odasından gelen gürültü kulakları tırmalamıştı. Ronnie birşey söylemedi... Paketi büyük bir dikkatle açmaya başladı. Alice bir süre kapıda durup çocuklara baktı.

«Hey, bakın! Şahane birşey!»

Ronnie kâğıtları yere attı, kutunun içinden bir vinç çıktı.

Simon yavaşça «Pilli...» dedi.

Bu basit bir kelimeydi ama, Ronnie'nin sevinci bir anda kayboldu. Çocuğun etrafında toplanmış öbür küçükler de bu sözü duyunca, Simon'a baktılar: Onun hediyesi herkesinkinden daha pahalıydı. Yan-

lış iş yapmıştı; zaten yaptığı bütün işler yanlıştı Simon'un.

İri yarı, kırmızı saçlı bir çocuk, Ronnie'yi kenara itti. Ronnie de ona hafifçe vurdu ve oyuncağı iskemlenin üstüne bıraktı. Mavi kurdeleli bir kız ise yüzünü buruşturarak «Yeniden başlamayın,» deyip kenara çekildi. Kız kendisini Simon'a çok yakın buluyordu. Simon da, bir o kıza bir de kenarda duran öbür kıza baktı. Bir gün Ronnie, Simon'dan bahsederken, annesine 'daima kızlarla konuşuyor, demişti. Alice bu olayı seyrediyordu. Gerçekten Simon kızlarla konuşuyordu. Erkeklere söyleyecek birşeyi yoktu. Buna rağmen kızlar ondan pek hoşlanmıyorlar, onunla konuşurken birbirlerine bakarak gülüyor, sonra da alay edercesine yanından kaçıyorlardı.

Alice odadan ayrıldı, mutfağa girdi. Doğru pencereye gidip perdeleri kapattı. Hava kararmaya başlamıştı. Yaz olsaydı partiyi bahçede vereceklerdi. Ama Ronnie kış günü doğmayı tercih etmişti. Bu yüzden de bütün doğum günlerinde çamurlu ayaklarla gelen çocuklar evi kir pas içinde bırakırlardı.

Tom birazdan gelirdi. Gelince küçük oyunlar icad edip çocukları oyalar, kızları şakalar yaparak eğlendirirdi. Alice de o gelinceye kadar yemeği hazırlayacaktı. Fakat ara sıra oturma odasına gidip çocuklara bakması gerekiyordu. Alice de çocuklara bazı oyunlar icad etmek istemişti, ama elinden birşey gelmemişti. Piyano çalarken çocuklar bağırmışlar, bulduğu başka oyunları da pek beğenmemişlerdi.

Onların bütün dertleri, birbirleriyle itişip kakışmaktı.

Zaten böyle toplantılar için iyi bir evsahibi değildi. Toplantıdan önce bir çok hazırlık yapar, fakat günü geldiği zaman bir türlü çocukları oyalayacak birşeyler bulamazdı. Gerçekte Tom'un söyledikleri doğruydu. 'Aç kapıyı, içeri girsinler, sonra bırak istedikleri gibi eğlensinler,' derdi Tom. Eşyaları kırmaya başlayınca da yiyecek birşeyler getirmesini tavsiye ederdi...

Tom için herşey iyiydi. Gerçekte, o eve geldiği zaman bütün patırtı bitmiş oluyordu. Yirmi çocuk biraraya gelince ufak bir ordu şeklini alıyorlardı ve ne yapacaklarını kestirmenin hiç imkânı olmuyordu...

Alice, odadan sesler gelmeye başlayınca içeri girip bakmaya karar verdi. İçeri girince bir de baktı ki Ronnie ile bir arkadaşı Simon'u duvara dayamışlar, hafif tertip pataklıyorlardı. Ronnie annesinin içeri geldiğini fark edince güldü ve masaya gidip hediyelerden bir tanesini aldı; arkadaşlarına göstererek «Bakın babam bana ne aldı,» dedi.

Bütün arkadaşları Ronnie'nin etrafına toplanmıştı. Ronnie, «Bakın babam bana bunu verdi.. Bunu da babam verdi.. Bunu da..» diye babasının aldığı hediyeleri gösteriyordu. Alice'in içi bir tuhaf oldu.

Simon, anlamsız bir ifade ile olanları seyrediyordu. Bir heyecan ya da sıkıntı belirtisi yoktu yüzünde. Hareketsiz duruyor ve sesini çıkarmıyordu.

Bu ifadesiz yüzün ardında mutlaka bir kıskançlık ya da hafif bir üzüntü olmalıydı. Simon'un babası yıllar önce ölmüştü. Onu annesi büyütmüştü; hep arkadaşsız yaşamıştı. Bütün günlerini okulda arkadaşlarıyla geçirmesine rağmen, kimse onunla anlaşamıyordu. Annesi bir avukatın yanında çalışıyor, oğluna babasını aratmamak için elinden geleni yapıyordu. Akşamları da annesi işten geç geldiği için Simon özel bir sınıfta ayrıca ders görüyordu. Bayan Potter evin kapısında onu bekler ve bütün vaktini oğluna ayırırdı. Onunla iftihar eder, oğlunun kibarlığından, temizliğinden ve zekâsından gurur duyardı.

Alice, Simon'un öksürdüğünü duydu. Bir an Ronnie'nin hediyelerine bakmak istediğini söyleyeceğini sandı. Fakat Simon, kısaca durakladıktan sonra, «Hadi, bir oyun oynayalım,» dedi.

Bütün başlar ona döndü. Herkes çocuğa bakıyordu. Sadece küçük mavi kordeleli kız sessizliği bozmaya cesaret edebildi.

«Tabii birşeyler yapalım. Ne oynayacağız?» diye sordu.

«Biraz kâğıt bulalım..» dedi Simon. Bu sırada Alice'in kapıdan baktığını görüp rahatsız olmuştu, yine de aldırmadı: «Üstüne birinin ismini yazarız ve...»

«Ya, kâğıt oyunu mu,» diye birisi alay etti.

Simon «Bir isim seçin» diye ısrar etti. «Ve o ismi kâğıdın bir yüzüne yazın. Sonra kâğıdı karelere bölün. Çiçek, ağaç ve sözgelişi futbolcu ismi yazın..

Bunlar da ilk yazdığınız ismin baş harfiyle başlamalı..»

Mavi kordeleli kız «Ne diyor bu?» diye atıldı.

«Çok kolaydır,» dedi Simon. «Önce ismi kâğıdın bir tarafına yazacaksınız. Sonra üst tarafına diğerlerini koyacaksınız ve...»

«Ha, kâğıt oyunu mu?»

Alice araya girmek zorunda kaldı. Büyük birinin onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesi lâzımdı. Odanın ortasına doğru yürüyerek küçükken oynadıkları oyunları düşünmeye başladı. Aklına doğru dürüst birşey gelmiyordu.

«Bir dakika çocuklar,» dedi yüksek sesle. Çocuklar ona baktılar. «Hadi postacı geliyor oynayın.»

Önce itiraz ettiler, fakat kızlar ısrar edince oyuna başladılar. Alice gülerek odadan çıkmaya hazırlandı. Mutfağa girerken çocukları düşünüyordu. Daha bu yaşta büyükler gibi hareket ediyorlardı; hepsi kendi fikrini kabul ettirmeye çalışıyordu. Allah bilir, büyüyünce ne yapacaklardı. Neyse, şimdi sessizce oynuyorlardı...

Odanın dışında Simon vardı. Kapıyı vurdu, karşısına çıkan kız hafif bir alayla ona baktı. Sonra da büyük bir iş yapmış gibi «Oh...» dedi kız...

Bu oyundan kısa zamanda sıkıldılar ve bıraktılar oyunu.

«Cinayet... Cinayet oynayalım!»

O sırada kapı açıldı ve Ronnie dışarı koştu. Alice çocuklara niçin cinayet oynayamayacaklarını anlatmaya fırsat bulamamıştı. Hepsi odadan çıkmış,

merdivenlerde koşuşmaya başlamışlardı bile. Yetişememişti... Oyun başlamıştı... İki çocuk arka kapıdan sokağa çıkmak için mutfağa girdiler. Birdenbire Alice'i karşılarında görünce de durakladılar. «Dışarda oynanmaz,» dedi Alice. «Arka bahçe çok çamurlu. İçerde oynayın.»

Çocuklar hemen mutfaktan çıktılar. Üst katta ayak sesleri vardı. Herkes koşuşuyordu. Kapılar vuruluyor, ışıklar yanıp sönüyordu. Ronnie mutfağa geldi; yanında çilli suratlı bir arkadaşı vardı. Simon da merdivene koşarak önlerinden geçti. Onu gören iki çocuk, gözlerinde ışıltıyla birbirlerinin kollarını sıktılar. Alice'in birşey demesine vakit kalmadan Ronnie, «Anneciğim kapıyı kapatırsak bize kızmazsın değil mi?» dedi ve cevap beklemeden hemen kapıyı kapatıp annesini hapsetti. Alice, kapıyı açtığı takdirde çocukların kendisine kızacaklarını ve onu oyunbozanlıkla suçlayacaklarını biliyordu.

Ortalığı anîden sessizlik kapladı. Fakat Alice'in beyninin içinde bir gürültü vardı: Bu, rahatsız edici bir sessizlikti ve sinirlerini bozuyordu. Birşeyler olacakmış gibi bir hava vardı ortalıkta.

Üst kattan hafif bir yumruk sesi geldi. Biraz sonra bir daha... Belki birisi kapıyı vuruyor ya da içerde kalan bir çocuk dışarı çıkmak için duvarı yumrukluyordu. Herhalde birini kilitlemişlerdi. Kim olabilirdi? Çocuklar, evin üst katındaki eski ve soğuk dolaplardan birine sokmuş olabilirlerdi bir arkadaşlarını. Peki kimdi bu? Simon... Alice'in aklına bu

isim gelince her tarafından soğuk soğuk terler boşandı.

Tam o sırada insanın tüylerini diken diken eden bir çığlık duyuldu.

Alice hemen kapıyı açtı.

«Işığı kapayın!»

Sahanlıktan Ronnie'nin sesi duyuldu:

«Zarar yok. Tamamdır!. Bitti!..» »

Aşağı katta koşuşmalar oldu. Her tarafta yine ışıklar yandı. Herkes birbirine bağırıp soruyordu: «Kim öldürüldü,»

Alice'in düşündüğü değildi öldürülen. Bilmiş gözlerle bakan küçük Marion Pickering öldürülmüştü. Alice, bu olayın pazar gazetelerinin birinci sayfalarını kaplayacağını aklına bile getirmedi.

Evin her köşesinden çocuklar çıkıyordu. Ortalık eskisinden çok daha kalabalıklaşmıştı. Bağrışmalar duyuyordu. Ronnie ise herkese emir veren bir sesle konuşuyordu.

«Merdivende kim vardı?.. Susun... Kimin yukarda olduğunu, kimin aşağıda kaldığını bulmamız lâzım... Çenenizi kapatın...»

Tahkikat pek karışık olacaktı anlaşılan. Dışarda hava iyice kararmıştı. Alice, çocukların patırtısı arasında kapının açıldığını duydu. Tom gelmişti. «Sevgilim!» diyerek kocasının boynuna atıldı.

Tom'un elinde yeni aldığı bahçe aletleri vardı. Küçük bir bahçe makası, ufak bir balta, bir mala ve kazma...

Tom odaya baktı:

«İşler iyi gidiyor mu?»
«Geldiğine memnun oldum.»
«Anlaşılan yavaş yavaş azmaya başlamışlar bunlar...»
«Her an şamata çıkabilir.»
Kocasının geldiğine sevinmişti Alice; onun ince yüzü güvenlik veriyordu. Tom elindekileri yere bırakırken, Alice biraz önce yukardan gelen yumruk sesini tekrar işitti.

«Bunları şimdilik buraya bırakayım, sonra içeri götürürüm,» dedi Tom.

Alice kocasının bu aletleri niçin aldığını merak etmişti.

«Tom, buraya bırakma. İçerde bir sürü canavar var.»

«Peki, şimdi bahçeye götürürüm.»
«Yok yok, bırak, dışarda çok çamur var...» Sonra güldü Alice, Tom da güldü.
«Ne kadar kararsız oldum değil mi Tom?» dedi kadın.
Tom,
«Peki öyleyse bizim odaya çıkarayım.» diyerek karısını öptü.

Ronnie, birdenbire çıktı ve «Baba!» diyerek Tom'un kollarına atladı. «Gel baba, bak ne çok hediye geldi. Fakat hiçbirisi senin verdiklerin gibi değil,» dedi.

«Bir dakika evlâdım, geliyorum. Şunları yukarı bırakıp ineceğim.»

Alice oturma odasına giderken Ronnie'ye yavaşça:

«Ronnie, Simon nerede?» diye sordu.

«Efendim?» dedi Ronnie.

«Simon, dedim, nerede?»

Ronnie cevap vermeden annesinin yanından ayrıldı. Alice onu takip edip çocukların arasına girmek istemedi. O sırada yanına gelen Tom «Birşey mi var?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Fakat Simon Potter'e pis bir şaka yapmalarından korkuyorum.»

«Onu davet ettiğimizi hatırlamıyorum.»

«Etmemiştik ama, zavallı çocuk kendisi geldi. Onu pek kenara itiyorlar. Şimdi de birşey yapmış olmalarından korkuyorum.»

Odadan o kadar gürültü geliyordu ki, Alice yukardaki sesleri duymadı bile.

«Acaba sahanlığın sonundaki dolaplardan birine mi kapattılar? Yoksa eski odalardan birine mi kilitlediler diye merak ediyorum.»

Tom hemen harekete geçti.

«Ben şimdi bakarım,» dedi.

Alice, bu işi Tom'a devrettiği için hayatından memnundu. Her şey yoluna girerdi...

Bu sırada odadan iki çocuk çıktı ve «Bayan Jarman, affedersiniz, şey nerede?» diye sordular.

«Merdiveni çıkınca soldan birinci kapı,» dedi Alice.

Onlar da Tom'un arkasından merdivenlerden koşarak çıktılar. Alice mutfağa dönünce içinde bir ra-

hatlık duydu. Büyük bir tepsiye tatlıları koydu. 15 dakika sonra yemeğe başlayacaklardı. O bulaşıkları yıkayıp masayı toplarken, Tom da çocuklarla ilgilenirdi.

Ronnie içeri girdi;

«Anne oyuncaklar nerede? Biliyorsun ceset için lâzım...» dedi.

Yukardaki yumruklama durmuştu. Fakat daha kuvvetli bir ses işitildi. Sanki birisi yere yuvarlanmıştı. Belki de Tom dolapları açıyordu. Eski oldukları için pek dayanıksızdı şu dolaplar...

«Ronnie,» diye başladı. «Yoksa...»

Çocuk annesinin konuşmasını dinlemeden, ufak bir tepsi aldı ve dışarı çıktı. Tepsinin üstü kahverengi ince bir kâğıtla kaplanmıştı. Ronnie bunu sabah hazırlamıştı.

Alice içerden Ronnie'nin sesini duydu.

«Hadi, herkes gelsin. Gelin oturun. Şimdi ışıkları söndüreceğim.»

«Dur, bizi de bekle...»

Merdivenlerden ayak sesleri işitildi. İki üç çocuk koşarak odaya girdi. Herhalde yukardaki tuvalete gitmişlerdi. Çünkü birisi tuvalete gittiği zaman hepsi peşinden gidiyordu. Biraz sonra kızlar da başlayacaktı tuvalete gitmeye.

Ronnie bağırdı:

«Biraz önce bir cinayet işlendi. Cinayeti kimin işlediğini bulduk, fakat cesetle hiç ilgilenmedik...»

«O bendim,» dedi Marion.

«Evet, biliyoruz... Hey, kapıyı kapayın...»

Kapı kapandı ve ses kesildi. Bir süre sonra bir çığlık, arkasından da kahkahalar yükseldi. Alice, yaptığı üçgen biçimi sandviçleri bir tabağa koyarken bu oyunu düşünüyordu. Ronnie 'işte cesedin eli' diyecek ve içine kâğıt doldurduğu lastik eldiveni karanlıkta dolaştıracaktı. Sonra 'bu da gözleri' diyerek kapıdan sızan ışıkta, iki tane üzüm gösterecekti.

Herkes çayı bekliyordu. Tom'un da aşağı inmiş olması gerekirdi ama hiç sesi çıkmıyordu.

Merdivenin başına gitti ve «Tom, geliyor musun?» diye bağırdı.

Cevap yoktu. Belki banyoya girmişti. Alice, oyuna ara verme zamanının geldiğini düşündü. Oturma odasının önüne geldi ve kapıyı açtı.

«Anne, kapat kapıyı,» dedi Ronnie.

Çay saatıydı şimdi; ışığı yaktı.

Birdenbire bir çığlık duyuldu. Sonra bir çığlık daha... Küçük bir kız elinde tuttuğu şeye bakmış ve çılgınca bağırmaya başlamıştı.

Alice, odanın ortasına doğru ilerledi... Gözlerine inanamıyordu...

Bir çocuğun elinde sahici bir insan kolu vardı ve ucundan damlayan kanlar bacağına akıyordu. Durmadan bağıran kız, elinde bir insan gözü tutuyordu. Yanındaki başka bir kız da elindeki parçalanmış göze aptalca bakıyordu. Sol tarafta oturan çilli çocuk elindeki kanlı saç parçasını fırlatıp attı.

«Hayır,» dedi» Alice. Kendini tutmaya çalışıyordu. «Hayır... Simon... Simon nerede?»

«Buradayım Bayan Jarman...»

Ses oldukça sakin geliyordu. Arkasını döndü; Simon duvara dayanmış duruyordu. Hiçbir şey olmamış gibi bir ifade vardı yüzünde.

«Beni kilitlediler. Ronnie ve yanındaki çocuk beni kilitledi. Fakat şimdi iyiyim. Kurtarıldım ve şimdi her şey yolunda.»

Alice'in gözü, ucundan kan damlayan ele takıldı. Onu tanımıştı... Yerdeki saçın rengi de hiç yabancı gelmiyordu...

Alice Jarman koşa koşa merdivenleri tırmanırken de Simon Potter sessiz sessiz odanın kenarında duruyordu.

Yukarı çıkınca, kocasını yatak odasındaki dolabının önünde, Simon'u kurtardığı yerde yatar buldu. Bahçe aletleri, makas ve kanlı balta yerdeydi. Makasın üstünde kanlı saçlar, malanın üstünde de göz sinirleri vardı.

Simon, biraz solgun fakat halinden memnun bir ifadeyle hâlâ duvara dayanmış duruyordu. Odadaki babası olmayan tek çocuk o değildi artık...

ÇALAR SAATTAN ÇIKAN ÖLÜM...

David EYNON

BAVYERA'DA, Kara Orman'ların kenarında dizili köylerin içinde en çok ilgi toplayanı Rothenburg'dur. Tauber nehrine bakan bu köyde, saat kuleleri çok uzaklardan göze çarpar. Tam öğle vakti ve gece yarısında, 15. yüzyıldan kalma saat kulesinin tepesindeki pencere açılır ve buradan öterek çıkan bir kuş, saatın tam 12.00 olduğunu bildirir. Yoldan geçenler de bu kuşlu saata bakarak, bir günü daha geride bıraktıklarını anlarlar. Gerçekten de büyük bir sanat değeri olan saat, sadece köyde oturanların değil, köye gelen turistlerin de büyük ilgisini toplar.

Güneşli günlerde saat kulesinin panjurlarından giren ışık, içeriye değişik bir görünüş verirdi. Okuldan çıkıp eve giden çocukların da tek eğlencesi bu saat kulesiydi. Karşıdaki parkta oturan yaşlı adam-

lara aldırmadan, çocuklar kulenin çevresinde toplanıp oynarlardı. Genç kızlar da karşısındaki çeşmede oturup hem kovalarını doldurur, hem de birbirlerine aşk hikâyelerini anlatırlardı.

Alanın sağ tarafındaki yolun üzerinde, Wilhelm Stunde'nin saatçı dükkânı bulunuyordu. Eski bir binanın alt katındaki bu dükkân, özellikle vitrinindeki çeşitli saatlarla âdeta bir müzeyi andırırdı. Vitrinin önünden geçen köylüler, her gün Wilhelm'in dükkânına bakmadan yapamazlardı. Çeşitli saatların çıkardığı ses de köyün bu köşesine ayrı bir özellik veriyordu.

Wilhelm Stunde'nin bütün Tauber nehri kıyısında büyük bir ünü vardı. Hatta ona, Bavyera'nın en iyi saatçısı gözüyle bakılırdı. Tamir edilmesi en imkânsız gibi görünen saatı «Wilhelm yapar» diyerek hemen ona getirirlerdi. Fakat yine de, Wilhelm'in saat konusundaki ustalığının yanısıra, garip bir adam olduğunu itiraf etmekten kimse çekinmezdi.

Saat ustası, ayrıca kilisenin çanlarını da tamir ettiği için, köyde kendisine özgü bir yeri vardı. Usta elleriyle önce saat kulesine, sonra da kilisenin çan kulelerine şekil vermiş ve 15. yüzyıldan kalma bu iki sanat anıtını köye kazandırmıştı.

Saat başları çalan çanlar, Wilhelm'in usta ellerinin ve yanılmaz kulağının yarattığı birer şaheserdi.

Köyün çocukları, Wilhelm'in vitrininin önünde saatlarca durarak içerdeki saatları seyreder ve burada vakit geçirirlerdi. Vitrindeki bütün saatlarda

en ufak bir hata olmaz, hepsi saniyesine kadar aynı anı gösterirdi.

Bazı günler Wilhelm de neşelenip çocukları dükkâna çağırır ve onlara içerdeki mallarını gösterip, makinelerinin nasıl çalıştığını anlatırdı. Bütün bunlar, köylülerin de hoşuna gider ve «Şu yaşlı Wilhelm'e bak, çocukları ne güzel oyalıyor...» derlerdi. Wilhelm'in dükkânında geçen dakikaların, çocukların anılarında ayrı bir yeri vardı.

Tozlu dolapların içinde yüzlerce saat ve kutulara dizilmiş saat parçaları bulunurdu. Wilhelm bütün gün bunları teker teker temizler, tamir eder, bir saniye şaşmamaları için elinden geldiği kadar çalışırdı.

Bir gün, gayet güzel giyinmiş soylu bir adam, Wilhelm'in dükkânından içeri girdi. Girerken de, kapının üzerinde asılı büyük, saat şeklindeki yazıya baktı.

Bu adam, Rothenburg'un 8. Baron'uydu. Wilhelm'in dükkânına pek böyle soylu kişiler gelmezdi ama, Baron'u tanıdığı için Wilhelm gururlandı. Saat Kulesinin üstünde Baron'un büyükbabasının bir heykeli vardı. Kuleyi onarırken bu heykele dokunmadığı için, Baron da Wilhelm'den hoşlanıyordu.

Saat kulesinin açıldığı gün herkes heykeli çok beğenmiş, hatta köy doktoru, «Sayın Baron, büyükbabanız neredeyse soluk almaya başlayacak.» demişti. Bu saat gerçekten bir sanat harikası olmuştu. Böylece, Baron'un sülâlesinin köyde bir heykeli de bulunuyordu.

Dükkânın içi karanlıktı. Baron girerken gözlerini kırpıştırdı. Wilhelm kendisini uzaktan tanımıştı. Hemen yerinden kalkıp saygıyla eğildi.

«Yüce Baron, hoş geldiniz» dedi.

Öteki, «İyi günler..» diye karşılık verdi. «Saat kulesini yeniden yaşatmak için yaptıklarınıza teşekkür etmeye geldim. Gerçekten nefis bir eser yarattınız.»

«Ekselans hazretleri mübalağa ediyorlar..»

«Hayır, kesinlikle, hayır.. Buna çok memnun oldum.» diyerek cebinden bir deri torba çıkartıp tezgâha attı, «Sanatınızın karşılığı değil, ama...»

«Binlerce teşekkür ederim, sayın Baron Hazretleri..»

Dükkânın içinde yüzlerce saatın tıkırtısı duyuluyordu. Baron, başını ileri doğru uzatarak sesleri dinledikten sonra;

«Garip bir işiniz var..» diye konuştu. Onun için bütün işler garipti zaten. Çünkü doğduğu günden bu yana asker hayatı yaşamıştı..

«Anlayamadım efendim,» diye beriki sordu.

«Bu kadar çok makineyle uğraşmak, oldukça garip bir iş olsa gerek,» diye, adam tekrarladı.

Bu sözlerden sonra, kenarda duran büyük bir masa saatının yanına gitti. Adam boyuna yakın olan saatın çevresinde, altından adamlar dolaşıyordu. Üstüne de cam bir örtü kapanmıştı.

«Hayır efendim, hiç de öyle değil.. Üstelik, oldukça eğlendirici bir iştir,» dedi Wilhelm.

«Sanmam,» diye karşılık verdi misafiri. «Bir

gündüzde sadece 12 saat bir saatta 60 dakika ve bir dakikada da ancak 60 saniye var. Saatların bundan başka anlatabileceği birşey yok ki..»

Baron'un gözü masanın üstünde dolaştı. Buradaki saatın kenarında bir gemi sallanıyordu.

«Fakat, Baron Hazretleri, bizdeki malların pek çok çeşitleri vardır..» diye Wilhelm azıcık öfkeli konuştu:

«Sözgelişi, şu önünüzdeki, saadece dakikaları, saniyeleri değil, aynı zamanda mevsimleri de gösterir. Bir de ayın çıkacağı günleri gösterenler var...»

Wilhelm bir an durdu, sonra Baron'a bakarak «Bu saat yıldızların durumunu, şu kenarda duran da denizdeki gel-git hareketinin zamanlarını gösterir.»

«Tabii, anlıyorum,» diye gülümseyerek konuştu Baron. «Fakat hiçbir zaman, bir saat faydalı bir iş yapmaz. Saatlar konuşamayacak kadar küçüktürler.. Sonra..» Baron sustu, fakat tekrar güldü «Evet, sözgelişi bir insanı öldürecek bir saat yoktur herhalde.. Dedim ya saatlar faydalı bir iş yapamaz...»

Wilhelm gülerek «Vardır.. Tabii ki vardır..» diye konuştu.

«İnanmam..» diye bağırdı Baron «Doğru mu söylüyorsunuz..?»

«Doğru söylediğimi ispat edebilirim sayın Baron Hazretleri..» diyerek, Wilhelm dükkanın arkasına doğru yürüdü. Arka taraftaki bir dolabı açtı ve içinden gayet zarif görünüşlü, üstü işlemeli küçük bir saat çıkardı.

«İşte bu..» dedi Wilhelm, «...Bu saat öldürür..»

«Ne.. ?» diye Baron hayretle sordu «Şaka ediyorsunuz, bu çalar saat adam öldürecek ha? İnanmam buna..»

«Hayır Sayın Baron..» diye Wilhelm ciddi bir tonla konuştu «Şaka etmiyorum, gerçeği söylüyorum... Bu saat insanı öldürür.»

«Herhalde içinde barut var ve belirli bir saatta bu barut patlıyor..»

«Hayır Baron Hazretleri, istediğiniz gibi muayene edebilirsiniz..» Wilhelm saatı Baron'a uzattı.

Baron, büyük bir dikkatle saatı inceledi. Arka kapağını açıp içine baktı.. Fakat birşey bulamadı içinde.

«Evet Wilhelm, haklıymışsın, gerçekten diğerleri gibi bir saat bu da..»

«Doğru Sayın Baron.. Diğerleri gibi bayağı bir saattır bu..»

«İçinde gizli bir tabanca yok değil mi?» diye Baron heyecanla sordu.

«Hayır Sayın Baron, ne bir tabanca ne de zehirli bir iğne var içinde..»

«Peki nasıl öldürüyor bu insanı?» diye Baron hayret içinde konuştu.

«Özür dilerim Baron Hazretleri, bu benim sırrımdır, izin verirseniz bunu da ben bileyim.»

Baron güldü ve «Bu aptalca bir sır.. Hem de aptalca bir şaka..» dedi. Sonra da saatı Wilhelm'e uzattı.

Tam kapıdan çıkarken Baron bir an durdu. Wilhelm'in deli olduğuna inanıyordu. Ama ne olursa ol-

sun, saatı almak istiyor, insanı nasıl öldüreceğini merak ediyordu.

«Sana birşey söylemek istiyorum.» diye Baron kapının önünde konuştu «Bu gece için saatı bana ver. Eğer dediklerin doğruysa sana çok iyi para vereceğim.»

«Olmaz sayın Baron Hazretleri,» diye Wilhelm itiraz etti, «Korkarım ki bu çok tehlikeli bir deneme olur..»

«Demek ki, yalan söylüyordun, saat pek tehlikeli değil herhalde..»

«Tehlikelidir, Sayın Baron Hazretleri..» diye Wilhelm konuştu «İnanılmayacak kadar tehlikeli hatta kesinlikle söylüyorum, öldürücü bir silahtan çok daha tehlikelidir.»

«Peki öyleyse, bunu anlarız. Saatı bana ver...»

«Rica ediyorum Baron Hazretleri, yalvarırım bu saat üzerine iddiaya girmeyelim.»

«Saatı ver» diye Baron israr etti.

«Hayır, hayır.. Baron Hazretleri lütfen yapmayın, bırakın saatı» Wilhelm yalvardı. «Benim bütün söylediklerimi unutun, saatı da aklınızdan çıkartın ve buradan gidin lütfen..»

Baron, büyük bir kızgınlık içinde Wilhelm'i kenara itti ve saatı aldı. Wilhelm tezgâhın arkasına doğru giderken, saatı koltuğunun altına koyduğunu gördü. Baron tam kapıdan çıkarken geri döndü ve «Unutma eğer dediğin doğruysa sana çok para vereceğim.» dedi.

«Lütfen Baron Hazretleri...» diye Wilhelm son defa yalvardı.

«Eğer dediklerin yalansa, o zaman da görüşürüz...» diyerek kapıdan çıktı.

BARON, iskemlesini arkaya doğru çekerken, hizmetçiler de yemek masasını topluyordu. Güzel bir yemek yemişti. En sevdiği şarabı, nefis bir et yemeğini midesine indirmiş, şimdi sıra piposunu yakmaya gelmişti. Piposunu yakıp koltuğuna geçerken Baron'un yüzü gülüyordu.

«Başka bir emriniz var mı Baron Hazretleri?» diye uşak sordu.

«Başka birşey mi? Evet, dışarda bir çalar saat var, onu getirip şöminenin üstündeki duvara as. Orası güzel, ışık da iyi geliyor..»

«Başüstüne efendim.»

«Bir de benim tabancalarımı getir. İspanyol tabancaları olsun, boş getir, burada kendim dolduruıum.»

Baron, saatın karşısında tabancası ile oturacaktı. Ve ertesi gün bu aptal saatı götürüp, o aptal saatcının suratına fırlatacaktı. Aldatıldığını anladı, fakat bunun acısını çıkaracaktı.

Ertesi gün onu parça parça yapıp geri götürecek ve bundan kimsenin haberi olmayacaktı.

Uşak, saatı getirip şöminenin üstüne astı. Baron da tabancasını kendi elleri ile doldurdu ve barut

kesesini kenardaki masanın üstüne koydu.. Eli ile saata nişan aldı..

Tabancaları dolduruncaya kadar saat sekiz olmuştu. Tam nişan alıp ateş edeceği sırada da saat sekizi çalmaya başladı.

Hafif bir sesten sonra saatın üstündeki kapak açılmış ve içinden küçük bir kuş çıkmıştı. Kuş, başını salladıktan sonra ötmeye başladı:

«Kuku.. Kuku.. Kuku..»

«Hah hah ha..» diye güldü Baron «Ne kadar aptalca bir ses..»

«Kuku.. Kuku. Kuku..»

«Hiç kimse böyle kırmızı gövdeli ve mavi kanatlı bir kuş görmemiştir. Bu saat mı adam öldürüyor.. Hah hah ha..» Baron kahkaha atmaya başlamıştı.

Baron iskemlesini tam saatın karşısına götürdü. Şimdi saatı daha rahat görüyordu. Tabancasını bir daha inceledi, sonra ateşe bakarak daldı..

Ateşe bakmaya başladığından bu yana tam bir saat geçmişti ama, Baron bunun farkına bile varmamıştı.

«Kuku... Kuku... Kuku..» diye saatın sesi duyuldu.

«Aman Allahım, ne kadar da aptalca bir ses çıkartıyor.. İnsanı rahatsız ediyor bu ses..» diye söylendi Baron.

«Kuku.. Kuku.. Kuku..»

«Bu saatı geri götürünce çok eğleneceğim.» diye hafif bir sesle konuştu.

Şarabından bir yudum alıp, piposundan da bir

nefes çekti. Ocakta yanan ateşin yarattığı gölgeleri seyrederken gözlerinin ağırlaştığını, kulaklarının uğuldamaya başladığını fark etti. Saattan çıkan sesler de sinirini bozuyordu.

Bütün vücudunu bir ağırlık kaplamıştı.

«Kuku... Kuku... Kuku...»

«Allah cezanı versin.. Saat 10 olmuş demek..»

«Kuku.. Kuku..» böylece saat yedi kere daha çaldı...

Baron, iskemlesinden kalktı ve odanın kenarındaki içki masasına doğru yürüdü. En sert içki şişesini eline aldı ve sinirlenerek mantarını açtı. Geri kalan zamanda Baron bir yandan içkisini yudumluyor, bir taraftan da ertesi gün saatçıya vereceği cezayı düşünüyordu.

«Yaptıklarına pişman olacak..» dedi. «Bana böyle aptalca bir hikâye uydurduğuna pişman edeceğim onu. Aptal saatcı...»

«Kuku.. Kuku.. Kuku..»

«Bakın onu nasıl pişman edeceğim!» Başı ağırlaşmıştı, bağırmak istiyor fakat sesi çıkmıyordu. Son olarak tabancasını kontrol etti. Fakat tetik düşmüyordu.. Siniri bozulmuştu Baron'un.

«Allah belâsını versin..» diye bağırdı Baron «Yeter artık, bu kadar eğlence yeter.. Yatmaya gidiyorum..» Fakat Baron yatmaya gidemedi.. Odadan bir türlü ayrılamıyordu. Onun gibi soylu bir kişiyi, böyle adî bir saat nasıl rahatsız edebilirdi...

Baron tekrar koltuğuna oturdu, saata yüzünü döndü ve tabancasını eline aldı. Bir saat kadar ora-

da oturarak uzaktan inceledi. Saatın kolları saat başlarında bir düğmeye dokunuyor ve bu düğme tepedeki pencerenin açılmasını sağlıyordu. Pencerenin etrafındaki tahtanın üstüne bir sürü insan suratı oyulmuştu. Sonra pencereden çıkan bir kuş garip sesler çıkarıyordu.

«Kuku.. Kuku.. Kuku..»

Bu aptal kuş yeniden çıkmıştı dışarıya..

«Şimdi..» dedi Baron «Bu işi bitirelim artık..»

«Bakalım bundan sonra sesin çıkacak mı?» diyerek tabancayı ileri doğru uzattı.

«Kuku.. Kuku.. Kuku..»

«Boğazına kurşunu yeyince daha güzel bağırırsın..»

«Kuku..»

Baron çılgına dönmüştü.. Kuş âdeta ona karşılık veriyordu.

«Allah belânı versin!»

«Kuku.. Kuku..»

«Allahım başımı kaldıramıyorum..»

«Kuku.. Kuku..»

Tabancadan çıkan mermi, saatın biraz üstünde patladı ve duvardan dökülen tozlar kuşun üstüne geldi.

«Bu kurşun seni susturacak..» dedi Baron.

«Kuku.. Kuku..»

Fakat ikinci kurşun da kenardaki büyük aynaya isabet etti.

«Kuku.. Kuku..»

«Sus! Kapat çeneni.. Sus... Suuuus..» Baron ci-

ğerlerinin ve gırtlağının bütün gücü ile bağırıyordu.

«Kuku.. Kuku..»

Kuş artık susmadan bağırıyor, âdeta Baron'u çıldırtmak istiyordu..

«Kuku.. Kuku..»

Baron son bir gayretle koltuktan kalktı ve duvara doğru sıçradı. Yere düştüğü zaman saat Baron'un altında kalmıştı.

«Kuku.. Kuku.. Kuku.. Kuku..» Artık sona yaklaşıyordu saat, kuş bütün gayreti ile «Kuku.. Kuku..» dedi.

Uşaklar odanın kapısını kırıp içeri girdikleri zaman, Baron'un cesedini saata sarılı olarak yerde buldular. Saatın bütün yayları parçalanmış ve odanın içine dağılmıştı. Kuş kanatları kırık bir vaziyette Baron'un üstünde duruyordu.

Rothenburg, yıllar boyu Baron'un ölümünü konuştu? Herkes bu konuda bir hikâye uydurdu. Kimi Baron'un fazla içkiden çatladığını söylüyor, kimisi Baron'un delirdiğine inanıyordu. Fakat gerçeği sadece Wilhelm biliyordu.

Wilhelm'in bildiği çok garip şeyler vardı aslında..Wilhelm, belirli bir tonda sürekli olarak çıkartılan bir sesin bir adamı delirteceğini de biliyordu.. İşte bu saatın da özelliği buydu.. Aynı sesi hiçbir ton değişikliği olmadan sürekli olarak çıkartabiliyordu..

YARASALAR

David GRAUT

Windrop'ların evinin geniş bir bahçesi ve bahçenin bir ucunda tahta bir kulübe vardı. Vaktiyle bu kulübeye, ortalıkta gözükmemesini istedikleri, fakat günün birinde işe yarar umuduyla atamadıkları ıvırzıvırı koyarlardı. Şimdiyse kulübe, sekiz yaşındaki oğulları Mervyn'e bırakılmıştı. Mervyn'in kendisine ait bir yeri olsun, orada oynasın, ne yaparsa yapsın istiyorlardı. Ayrıca çocuk kulübede meşgulken, tiyatroya, dansa, arkadaş toplantılarına falan da gidebilirlerdi.

Mervyn'in bütün merakı hayvanlardı. Kitaplarından başka, babasından aldığı bilginin ışığında, kısa sürede tırtıldan tutun da tavşana kadar birçok hayvan toplamıştı kulübede. Onların yaşayışlarını, ölümlerini incelemekle uzun saatlar geçiriyor, oyalanıyordu.

Mervyn, hızla kendi başına buyruk olan çocuklardandı. Bütün ilgisini, anne-babasından çok öteki ıvız zıvırı, özellikle hayvancıkları üzerinde toplamıştı. Windrop'larsa, kendilerine hiçbir güçlük çıkarmayan, hiçbir şekilde ayakkbağı olmayan bir çocukları olduğu için çok mutluydular. Çünkü zararlı hiçbir şeyle ilgilenmiyor, bütün dikkatini kulübesinde beslediği yaratıklara veriyordu.

Bu kulübe ona terk edildiği günlerde, ikide bir annesi ya da babası kapıda belirir, dışarı çıkacaklarını söylerlerdi ona. Bir süre sonra giyinip kulübeye kadar gitmeye ve ona sadece «Mervyn, biz gidiyoruz,» demeye başladılar.

Bir akşam yine ona haber vermeden dışarı çıkmışlardı. Mervyn kulübesinde, bahçede bulduğu küçücük bir yılan için kafes yapmaya uğraşıyordu. Hava karardığından elektriği yaktı, olduğu yerde eğilmiş, bir tahta çubuğu yontuyordu. Birden çakısı elinden kaydı, kısa bir şaşkınlık geçirdi, sonra elinden kan aktığını ve sızının bütün kolunu kapladığını hissetti. Çakısını elinden düşüren Mervyn birden paniğe kapılıp kulübeden fırladı. Eve doğru koşarken kolu bedenine yapışmış, kesik yerinden kan damlıyor, gözlerinden de yaşlar boşanıyordu. Hızla içeri daldı, ama her yer karanlıktı...

«Anne! baba- elim kesildi»» diye bağırdı, fakat kimse ona karşılık vermedi. Bir an durup soluk aldı. Annesiyle babasının ona yardımcı olamayacaklarına inanamıyordu. Yeniden seslendi ve yine bir karşılık

alamadı. Bütün odaları tekrar aradı, bir yandan da haykırıyor, ağlıyordu. Sonunda kendi odasına girip yatağına düştü. Bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Sağ eliyle yatak örtüsüne yapıştı, parmaklarındaki eklemler bembeyaz oluncaya kadar sıktı onu. Duygularını kontrol edebilmişti. İçini çekiyor, fakat ağlamıyordu artık. Can acısı ve korkuyu yenebilmek için dişlerini iyice sıktı, sonra kesik eline baktı. Damarı kesmemişti, fakat kan hâlâ akıyor ve bütün kolu da fena halde sancıyordu.

Mervyn bir an şaşkınlıkla baktı yaraya, sonra toparlanıp kalktı, doğru banyoya gitti. Soğuk su musluğunu açıp elini altına soktu. Acıdan neredeyse bayılacaktı. Ecza dolabından tentürdiyot şişesini aldı, mantarı dişleriyle çekip açtı. Kesik yere tentürdiyotu dökünce, acıdan yine ağlamaya başladı. Dişlerini sıkıp bu acıyı da yenmeye çalıştı ve başardı. Yüzü bembeyaz, fakat gözleri pırıl pırıldı. Bir sargı bezi bulup kesiği sarmaya başladı. Annesinden nasıl sarılacağını görmüştü, ama o anda ona yardım etmek için annesi yanında değildi. Bu noktayı aklında tutacaktı... Nasıl yaptıysa sargının bir ucunu boynundan geçirip basit bir düğüm atarak kolunu askıya almayı başardı. Kan ince ince hâlâ sızıyor, tentürdiyotla karışık damlıyordu, fakat çocuk, artık buna aldırmıyordu. Kan kaybından ve geçirdiği şoktan zayıf düşmüş, aynı zamanda kendi başının çaresine bakmak da düş kırıklığına uğratmıştı onu. Halbuki o sırada evde olmak, ona yardım etmek başkalarının göreviydi, bunu unutmayacaktı... Güçlükle

odasına gidip yatağına uzandı ve kendini kaybetti.

Windrop'lar, çok hoş bir gece geçirmişler, eve geç dönmüşlerdi. İçeri girer girmez kazanın izlerini gördüler. Holdeki küçük masa devrilmiş, üzerindeki kâğıtlara kan bulaşmıştı. Diğer odalarda da kan izleri bulunduğunu gördüler. Korku ve şaşkınlıkla birbirlerine bakıştılar, sonra Bayan Windrop, «Mervyn!» diye haykırdı. Üst kata koştular. Banyoda bir kan gölcüğü vardı. Odasına girdiklerinde Mervyn'i bembeyaz bir yüzle baygın yatar buldular. Ter içindeydi çocuk ve yaralı eli yastığın üzerine uzanmış, yastık kana boyanmıştı.

Hemen telefonla doktoru çağırdılar, o da ambulansa haber verdi ve olup bitenleri taş gibi bir sessizlikle dinledi. Aslında Windrop'ların olay hakkında hemen hemen hiçbir bilgileri yoktu. Doktorun yüzündeki ifadeyse, Windrop'ları cezalandırmaya yeterdi ve oğullarının, kendileri için nasıl bir ceza hazırladığını o sırada düşünmüyorlardı bile.

Mervyn, elini büsbütün kaybetmekten kıl payıyla kurtuldu, fakat sol eli artık küçük cisimleri itip çekmekten başka bir işe yaramıyor, gövdesinin bir yanında sallanıyordu. Annesi, babası, ona o korkunç geceyi unutturabilmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar, fakat kısa zamanda oğulları için hayvanlarından ve kulübedeki yaşantısından başka her şeyin ölmüş olduğunu anladılar. Çocuk onlara karşı her zaman terbiyeli, hatta bazan sanki sekiz yaşındaki oğulları değil de aile dostlarıymış gibi lütufkârdı.

Babası zaman zaman kulübeye gidip, çocuğun yaptıklarını seyretmeye, ona yeniden yaklaşıp ilgisini kazanmaya çalıştıysa da her seferinde aynı soğuk ilgisizlikle karşılaştı. Mervyn ona dikkat etmiyordu bile. Sanki kulübenin ufak boşluğuna babası hiç gelmiyordu. Konuşmasıysa, adamın gösterdiği ilginin karşılığı olarak söylenen kısa birkaç sözcükten öteye geçmiyordu.

Windrop'ların bütün bu çabaları hiçbir sonuç vermedi, çocuklarını yeniden kazanmak için. Sonunda bir gün babası :

«Hep o pis hayvanları yüzünden» dedi karısına. «Onlardan ne olursa olsun kurtulmalıyız, yoksa bu gidişle Mervyn'in güvenini kazanmamız, hatta dikkatini çekmemiz bile mümkün olmayacak. Onların hepsini defetmemiz gerek.»

«Yapamayız,» diye karşılık verdi Bayan Windrop. «Çocuğun yaşantısını dolduran bir onlar kaldı. Bütün bir de onları elinden alırsak geriye hiçbir şey kalmayacak.»

«Tutumunu anlıyamıyorum» diye karşı çıktı baba. «Geriye kalacak birşeyi var: biz.»

«Bilmem,» dedi Bayan Windrop kararsızlıkla. Bence hayvanları yok etmekle bu sorunu çözemeyiz.»

Bay Windrop, durumun; karısını kendisi kadar rahatsız etmediğini anladı. Başka bir çare denemeyi düşündü:

«Neden kulübeye gidip, yaptığına bakmıyorsun? Onunla konuşmaya çalış bakalım sen başarabilecek misin.»

Bayan Windrop kulübeye gittiğinde, Mervyn küçük yılanıyla uğraşıyordu. Annesi sevimsiz hayvanı görünce bir adım geri çekildi, sonra çocuğun durumundan, onun zararsız olduğunu anladı.

«Merhaba Mervyn!» dedi.

Çocuk, yılanı kutusuna yerleştirip hiçbir şey olmamış gibi kertenkeleye döndü. Annesinin varlığından sanki habersizdi. Bayan Windrop öfkeyle dudaklarını ısırdı. Kulübeyi dolduran kutulara, kafeslere ve içlerindeki yaratıklara baktı. Tavşanlar, kertenkeleler, bir yılan, bir kirpi, bir karga, ve bir de köşede yalanıp temizlik yapan tek kulaklı kedi.

«Ne de çok hayvanın olmuş,» derken sesine sıcak bir ilgi havası vermeğe çalıştı. Mervyn'in dudakları büküldü. İçinden, başına gelen kazanın en büyük sorumlusunun annesi olduğunu düşünüyordu. Babasının evde olmamasını bağışlayabilirdi, fakat annesinin yokluğunu asla... Annesiyse, çocuğun bakışlarındaki tiksintiyi görmedi. O sırada eliyle kulübenin öbür köşesini gösteriyordu:

«Oradaki ne?» diye sordu.

Mervyn oraya çuvalları asmış, köşeyi karanlık bir boşluk haline getirmişti. Boşluğun yalnız alt ve üstünde biraz açıklık vardı. Annesinin sorduğunu duymamazlıktan geldi. Bayan Windrop tekrarladı.

«Oradaki ne diyorum Mervyn?»

«Yarasalar,» dedi çocuk.

«Yarasa mı?»

«Evet, Yarasalar!»

«Oh, evet!» derken kadın kapıya doğru geriledi. «Yarasa besleyebildiğini bilmiyordum.»

«Bir süredir besliyorum!» dedi Mervyn, annesini gözleriyle izlerken. Kadın korkmadığını göstermeye çalışıyordu fakat fena korkmuştu. Küçük, fareye benzer yaratıklar gelmişti gözlerinin önüne. Parlak, görmeyen bakışlarıyla, bunlardan bazılarının kan emdiğini düşündü. Öteki hayvanlara tahammül edebilirdi belki. Onlardan bile, bazılarını kafeslerinde gördükçe ürperiyordu. Yarasalara gelince, tek kelimeyle korkunçtu bu...

«Ben, yemek hazırlamaya gidiyorum» diyerek kulübeden çıktı, kaçtı âdeta. Mervyn arkasından gülümseyip, köşeyi örten çuvallardan birini çekti, evet, oradaydılar. Kirişin üzerine sıralanmışlardı. İngiltere'de rastlananlardan daha büyük duruyorlardı, fakat bu belki de yetersiz ışığın bir oyunuydu. Çocuk ilgiyle onlara baktı sonra elini boynuna götürdü... İlk bakışta birşey belli olmuyordu, ama orada, derinin üstünde iki küçük nokta olduğunu biliyordu. İki küçücük nokta, ya da iki minik yara... Gurur duyuyordu bundan. Dostları da beslenmeliydi çünkü...

Evde, annesi mutfağa girmiş, bir yandan yemek hazırlıyor, bir yandan da kocasıyla konuşuyordu:

«Artık orada yarasa da besliyor.»

«Yarasa mı? Onları uzun süre orada tutabileceğini sanmam.»

«Ben de aynı fikirdeydim ama, besleyebildiğini söylüyor.»

Mervyn, doğruyu söylüyordu yarasalar hakkın-

da. Hayvanlar gelişme çağındaydılar, fakat o, bu durumun gerektirdiği zorluğa katlanıyordu. Kazadan sonra hızla eski sağlığını ve rengini kazanmış olduğu halde, şu sıralar solgun ve zayıftı. Sanki kanı yavaş yavaş damarlarından çekiliyordu.

Windrop'lar durumu fark edince çocuğu daha çok yemek yemesi, daha çok dinlenmesi için sıkıştırmaya başladılar, fakat bunlar bir sonuç vermedi. Mervyn her şeyi aynı soğuk ilgisizlikle karşılıyordu. Zamanla her şeyin düzeleceğini düşündü annesiyle babası. Sonra bir gün Bayan Windrop, Mervyn'in boynundaki izleri gördü.

Mutfakta bezelye ayıklıyordu. Mervyn, kulübesinden gelip ellerini yıkamaya başladı. İşte o sıra annesi boynundaki iki pembe noktayı fark etti. Sanki biraz önce olmuş gibi taze izlerdi bunlar. Çocuğa yaklaşıp boynuna dikkatle baktı :

«Nasıl oldu bunlar?»

Çocuk kıpkırmızı kesilip başını çevirdi. «Birşey değil» diye mırıldandı. Sert sert annesine baktı. Annesinin bu bakışa karşı koyamayacağını biliyordu. Mutfaktan çıktı. Kadınsa, bunların nasıl olabileceğini düşünüyordu, iki küçük, kırmızı nokta... Bir böcek sokmuş olmalıydı. Bir böcek...

Yarasalar... Birden kulübenin köşesindeki çuval ve arkasındaki yarasalar geldi aklına. Koşup durumu kocasına anlattı. Adam!

«Mervyn'e sormalısın» diye kestirip attı. «Ne olduğunu mutlaka sana anlatmasını sağlamalısın.»

«Nasıl sorarsam sorayım bana birşey anlatma-

yacağını biliyorum. Zaten düşündüğün gibi olması imkânsız.»

İmkânsız ya da değil. Bay Windrop o izlerin nasıl olduğunu öğrenmekten çok, çocuğun üzerinde hâlâ otoritesi olduğunu ispat için aynı fikre sarıldı. O gece Mervyn'in odasına gitti. Küçük, yatağına uzanmış, dinleniyordu. Adam çocuğun haliyle şoke olmuştu. Mervyn'in yüzünde renk kalmamış gibiydi.

«Yavrum, boynuna bir göz atayım» dedi. Çocuk hiç kıpırdamadı.

«Mervyn, boynundaki izlere bir bakayım,» diyerek yatağa yaklaştı. Oğlan hiç kıpırdamadan, bir söz söylemeden ona bakıyordu. Babası yatağın kenarına ilişince öte yana dönmek istedi, fakat Bay Windrop onu yakalayıp çevirdi ve gece lambasının ışığında iki kırmızı noktayı gördü.

«Nasıl oldu bunlar?»

Sessizlik.

«Pekâlâ dedi Bay Windrop kararlılıkla. «Sen bana birşey söylemiyorsun ama, ben sana bir ya da iki şey birden söyleyeyim.»

Yalnız o yarasalar değil, fakat öteki bütün hayvanlar da yok edilecek ve ben o kulübeyi kendi ellerimle yıkmaktan büyük mutluluk duyacağım.»

«Hayır!» Çığlık çok derinden gelmişti, çocuğun gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Dirseklerine dayanıp doğrulurken, Bay Windrop, oğlunun gözlerinden saçılan nefret karşısında şaşırıp geriledi, yataktan kalktı. Buna rağmen öfkesini yenemedi.

«Evet,» dedi kararlı bir şekilde. Odadan çıktı.

Mervyn yatağına kapanıp düşünmeye başladı. Kulübe yıkılırsa ne yapacaktı? Yarasalar ne olacaktı?

O gece Windrop'lar uzun süredir duymadıkları bir mutlulukla yatağa girdiler. Bir karar verilmişti, uygulayınca da çocuklarını, dışarıdaki etkenlerden kurtarıp yeniden kazanacaklardı...

Mervyn, odasında sabırla bekliyordu. Onların uyuduklarına inanınca sessiz sedasız anne-babasının odalarına gidip kapıyı vurdu, karşılık yoktu.. Sessizce kapıyı açıp baktı. İkisi de uyuyorlardı. Kapıyı örtüp hızla bahçeye indi, kulübesine koştu. Yaklaştıkça kendisini bekleyen yarasaların tiz seslerini duyuyordu. Kapıyı açtığında hepsi etrafını sardı.

Mervyn geriye, eve doğru yürümeye başladı, yarasalar da onu izlediler. Bazan çocuktan uzaklaşıyor, fakat hemen dönüp peşinden geliyorlardı. Eve varınca Mervyn durdu:

«Ses çıkarmayın» dedi, anlamış gibi, yarasaların çığlıkları garip bir şekilde kesiliverdi. Sonra bu acayip topluluk eve girdi. Önde solgun yüzlü, pijamalı çocuk, arkasında da onu izleyen yarasalar. Birlikte üst kata çıktılar, annesiyle babasının uyuduğu odanın kapısına gelince Mervyn durup, bütün dostlarının orada olup olmadığına baktı. Evet hepsi oradaydı: Kanatlardan, diş ve tüylerden meydana gelen bir manga. Geniş bir tebessüm Mervyn'in yüzünü aydınlattı. Sonra yatak odasının kapısını açtı, içeri girip geriye döndü:

«Haydi çocuklar!» diye fısıldadı.

TELEFON

Mary TREADGOLD

SİR Toby'ye:

«Kahkahadan kırılmak istiyorsanız gelin benimle,» dedim.

Sahnenin öbür tarafına doğru geçerken ön sıralarda kır saçlı bir adam gözüme çarptı. Öne doğru eğilmiş, habire gülüyor, oyundan çok hoşlanmış görünüyordu. Arkam sıra beni izlerken ben de Sir Toby'ye bakıp güldüm. İlk görüşte tutuluvermiştim ona. Birinci sömestrin sonuydu. Shakespeare'in **«Onikinci Gece»** sini sahneye koymuştuk. Konservatuarı bitiriyordum.

Oyundan sonra partide onunla tekrar karşılaştık ve tanıştık. Allan ile buluşur olduk. İlk zamanlar Soho'nun arka sokaklarındaki lokantalarda buluşuyorduk, sonra benim küçük daireme gelmeye başla-

dı. Onu çok seviyordum. Daha önce hiç kimseye âşık olmamıştım. Allan da otuz yıldır böylesine âşık olmadığını söylüyordu. Katherine ile Kanada'nın küçük, karlı bir kasabasında tanışıp evlenmişlerdi.

Allan ile bu ilişkilerimiz bir kış boyu sürdü. Ona çok bağlanmıştım. Gizli gizli buluşuyorduk. Bana vermesini beklediğimden çok şeyler veriyordu.

Katherine'nin bir gün durumu öğrenmesiyle çözümlendi bu problem. Aralarında neler geçti, bilmiyorum o yanını. Allan'a sormaya da pek cesaret edemedim. Kendimi, annesiyle babası arasında gergin bir çatışmayı sezinleyen küçük bir çocuğa benzetiyordum. Ne sorabiliyordum, ne de kendi kendime bir çıkar yol bulabiliyordum. Fakat sonunda Katherine sessiz sedasız ve hiçbir çirkin olaya yol açmadan Kanada'ya döndü.

Allan, Hampstead'deki evi kapattı. İkimiz de orada oturmayı istemiyorduk. Evlenir evlenmez İskoçya'ya gittik. «Times» gazetesinde gördüğümüz bir ilandan kiraladığımız küçük bir eve yerleştik.

Eylülün ilk günleriydi. Kavurucu bir sıcak vardı. Bahçede yemek yiyecektik. Elimde bir tabak bonfile, ağaçların altına kurduğumuz sofraya doğru geliyordum. Allan masada oturmuş, yeni aldığı bir mektubu okuyordu. Başını kaldırdı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Elleri titriyordu.

«Katherine ölmüş,» dedi. «Mektup kızkardeşinden geliyor, Toronto'dan..»

Tekrar başını eğdi. Okuduklarına inanmamış görünüyordu.

«Kalp yetersizliğiymiş,» dedi. «Hiç acı çekmeden,» diye mektuptan bu satırı bana da okudu.

O gece Allan mutfaktaki lambaları düzelteceğini söyledi. Yukarı yalnız çıktım. Uzun süre pencereden puslu geceyi ve denizi seyrettim.

Birden aşağıdan telefonun sesini duydum. Döndüm. Hafif bir çınlamanın ardından ses kesilmişti. Kalktım, kapıya geldim.

Allan'ın son derece yavaş sesi duyuluyordu:

«Hampstead 96843 mü?»

Londra'daki evin numarasını istemişti. Uzun bir sessizlikten sonra tekrar konuştu. Fısıltıyla:

«Oh, sevgilim, hayatım!.» dediğini duydum.

Şaşırmıştım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Allan sustu. Karanlığın içinden alçak bir hıçkırık sesi duydum. Ahizeyi yerine koydu. Merdivenlerin başından gölgesini gördüm. Odaya geri döneyim derken döşeme tahtalarından biri çatırdadı.

O gece hiçbir şey konuşmadan yan yana uzandık. Allan uyuduğunda gün yeni ağarıyordu.

Bu olayın ardından günlerim korku içinde geçti. Allan'a başka gözlerle bakıyordum. Uykuda gezer gibi bir hal gelmişti üzerine. Üzüntüsü dayanılmaz bir ölçüdeydi. Her geçen saat biraz daha yaşlanıyordu sanki. Bana hiçbir şeyi belli etmemeye çalışıyordu. Kendimi ortada birşey olmadığına inandırmaya çalışıyor, fakat onu gördükçe endişeleniyordum. Bana iyi davranmaya çalışıyordu. Göğsüm

tıkanıyor, boğazıma birşey düğümleniyordu; bu durumuna bakıp ağlayacak gibi oluyordum.

Allan'ı hiç yalnız bırakmıyordum. Birgün şehre inip birşeyler almam gerekti. Eve döndüğümde aralık duran kapıdan Allan'ı gördüm. Telefonun başındaydı, ahizeyi yerine koyuyordu. Görmemiş gibi davrandım. Akşam da ben mutfakta yemek hazırlarken Allan iki kere yanımdan kaçamak yapıp hole geçti. Telefonun hafifçe çınlayan sesini duydum, benim görmediğim zamanlar da birkaç kere telefonun başına gidip o numarayı istediğinden emindim.

Cuma günü akşamüstü Allan ile karşılıklı çayımızı içtik. Hava çok güzeldi. Allan'ı balığa çıkması için kandırdım. Kayık, küçük iskelemizden denize açılana kadar arkasından baktım. Sonra eve girip kapıyı sıkıca kapattım. Hol kapkaranlık olmuştu, telefonu güçlükle görebiliyordum. Ahizeyi iki elimle birden tuttum. Derin bir soluk aldım, kararlıydım. Hampstead'in numarasını verdim. Londra'da Katherine hakkında duyduklarım hep onun ne kadar iyi ve ince duygulu bir insan olduğuydu. Kin güdeceği ya da öç almak isteyeceği aklıma bile gelmemişti. Söylenenlere inanmış ve güvenmiştim.

Hampstead numarası düştü. Bütün vücudum titriyor, dişlerim birbirine vuruyordu. Karşı taraftan telefonun çaldığını duyunca aklımı kaybedecek gibi oldum. Konuşmadan önce bir an düşünmeliydim hiç değilse. Kelimeler ağzımdan dökülüverdi. Çok korkmuştum. Söylediğim şeyler tasarladıklarım gibi değildi. Tamamen kotrolum dışında, küçük bir ço-

cuğun ezberlediği bir duayı korkuyla okuması gibi birşeyler söyledim:

«Lütfen, yalvarırım,» diyordum. «Onu bana bırakın. Biliyorum, yaptıklarım yanlıştı. Bunu anlamış olmam için çok geç, bunu da biliyorum. Fakat artk böyle çocukluklar yapmayacağım. Ona sizin gösterdiğiniz ilgiyi göstereceğim. Sizin baktığınız gibi bakacağım ona. Yalnız, yalvarırım onu bana bırakın. Eğer istediğiniz buysa, inanın ona iyi bakacağım. İyi bir eş olacağım ona. Her zaman için.»

Ve hemen telefonu kapattım, koşarak odama çıktım. Pencereden kayık görünüyordu. Oturdum. Her tarafım titriyordu. Saatlarca ağladım, ağladım...

O gece sabaha karşı günlerdir sessiz sessiz süren bu olay birden patlak verdi. Saat dört buçuk sularıydı, uyandım. Allan yanımda yoktu. Aşağıdan telefonun üstüste, sürekli olarak çınladığını duydum. Işğı yaktım. Odadaki gölgeler tavana vuruyordu. Merdivenlerin başına geldim. Allan:

«Katherine.. Katherine!» diğe ağızlığa sesleniyor, ahizeyi elinde sallayıp duruyordu.

Gölgemi fark etti. Ahizeyi koydu ve bana doğru baktı:

«Onu bulamıyorum. Beni affetmesini istiyordum. Karşılık vermiyor...» dedi.

Aldım, yukarı çıkarttım. Aralık pencereden esen sabah rüzgârıyla ürperdiğimi hissediyordum. Allan pencerenin kenarına oturdu ve gökyüzünü seyretmeye koyuldu. Ona çay yaptım. Hiç konuşmuyordu. Sonunda:

«Şehirde bir otele in. Sadece birkaç gün için,» dedi ve bir yabancıya anlatırcasına ekledi; «Katherine'i bulmam gerek. Bu yüzden, hiç beklemediği bir anda Londra'ya gitmeliyim.»

Bulunduğumuz dağlık yöreden günde iki tren geçiyordu. Allan sabahki trenle ayrıldı. Otele gitmeyecektim. Katherine'e verdiğim söz vardı, Allan'a iyi bakacaktım. Ona duyduğum sevgi sonsuzdu. Söylediği her şeye «peki, peki» demiştim, ama ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Akşam trenine bindim. Pencere kenarına oturdum. Tren, tatilden dönen insanlarla doluydu. Gece bastırdı. Yolcular yattılar. Hiç uyumadım. Allan için duyduğum korku içime müthiş bir sıkıntı veriyordu. Bir ara dalmışım. Uykumda telefon tellerinin trenle yanyana yol aldığını görüyordum.

Sabahla şehir göründü. Londra bana hiç bu kadar korkunç gelmemişti. Sokaklar yağmurluydu. Bir taksiye atladım. Şöföre Hampstead adresini verdim ve mümkün olan hızla gitmesini söyledim.

Yüksek duvarlarla çevrili bir eve geldik. Hemen indim, parayı şöföre uzattım ve kapıdan içeri girdim. Kısa bir patikayı koşarak geçtim. Allan'ın evi çok gösterişliydi. Az çok kafamda kurduğum gibi bir evdi. Merdivenleri de hızla çıktım ve kapıdaki çanları çalmaya başladım. Yorgunluktan ve korkudan bitkin bir haldeydim. Buraya gelmek büyük yüreklilikti, şimdi bunu daha iyi anlıyordum. Yağmurun altında kendi kendime:

'Söz veriyorum,' diye tekrar ediyordum. 'Verdi-

ğim sözü yerine getireceğim. Ama yalvarırım, eğer buraya gerçekten geldiyseniz, şu anda gitmiş olun. Yalvarırım-.'

Kapının zili yankılar kopardı. Evin içinden bir ses duydum; biri kapıya doğru geliyordu. Ayak sesleri gittikçe yaklaştı, kapı açıldı. Bir an Allan'la birbirimize bakakaldık. Sonra kapının iç tarafında kendimi onun kolları arasında buldum. Merdivenlere doğru yürüdük. Allan basamaklardan birine oturdu, ben de yanına çömeldim. Başını omzuma dayadı ve derin derin içini çekti.

Çevreme bakındım. Duvarlar bembeyazdı. Bir tek pencere vardı. Dışardan kuru bir ağacın dalları cama vuruyordu. Tıpkı İskoçya'daki evimizde olduğu gibi telefon yine holdeydi. Duvara dayalı maun bir masanın üstüne konmuştu. Bir süre gözümü ayırmadan telefona baktım. Artık korkmuyordum. Şimdi bambaşka bir duyguya kapılmıştım. Kötü, rahatsız edici bir duyguydu bu.

Kuşkuyla Allan'a baktım. Öğrenmek, bilmek istiyordum. Sorumu sormaya hazırlandım. Hiç kıpırdamıyordu. Bir an, acaba uyudu mu diye düşündüm. Sonra hafifçe kıpırdandı. Yüzünü ellerimin arasına aldım. Bana gülümsüyordu. Bakışları durgun ve bütün düşüncelerden arınmıştı. Sorumu hiçbir zaman soramayacağımı anladım.

O sırada kapının zili çalındı. İkimiz de ayağa fırladık.

Allan :

Korku dünyasının tek ve büyük ustası ALFRED HITCHCOCK •Kör Eşek Sokağı• ile bu tür'ün yeni şaheserlerinden bir demet daha sunuyor.

"... Mektupta, polisle işbirliğine devam ettiği takdirde kızı Lorrie'nin "Parça parça edileceği" yazılıydı. Dedikleri-ne uyulursa, kızı kılına bile dokunulmadan geri vereceklerdi.
... Ve kutuya Lorrie'nin sol elinin küçük parmağı konulmuştu."

10 lira

«Sen aç!» dedi ve arka tarafa giderek gözden kayboldu.

Kapıda sivri burunlu genç bir adam duruyordu.

«Telefonunuzu kapatmaya geldim» dedi. «Fatura ödenmemiş.»

Arkama döndüm. Ev sessizdi. Ansızın bir rüzgârla camın dışındaki dallar sarsıldı. Tekrar paniğe kapıldım. Allan'a karşılık veremeyeceği bir soruyu nasıl soracaktım? Çok yersizdi bu.

«Allan!» diye seslendim. Sesim titreyecek diye korkuyordum. «Telefon için gelmişler. Kestirmek istiyor musun?»

Soluğumu tutarak karşılık bekledim.

«Tabii sevgilim,» dedi. «Bu gece İskoçya'ya dönüyoruz. Londra'nın havası berbat. Kullanmayacağımız birşeyin parasını ne diye verelim? Hemen kesebilirler telefonu, hemen!»

BİTTİ